

נַיּוֹסֶת מְאֵיר

**תִּלְשָׁם
לְלָא
מְרִיבָּות**

**בְּעִזּוֹת אֱלֹהִים
נִתְן לְשֻׁקְם מִעֲרָכּוֹת
יִחְסִים מַעוֹרְעָרוֹת**

חַיִם לְלָא מֶרֶיבּוֹת

גַּוִּיסְמָאיִיר

חַיִם לֹא מְרִיבָה

ג'ויס מאיר

תרגום: אורנה גריינמן

עריכה: ש' דניאלסון

עטיפה: רן סולומון, "אגרת"

הכנה לדפוס: הוצאת "האלף והתוו"

Life Without Strife

By Joyce Meyer

© 1995 by Joyce Meyer

© 2001. כל הזכויות שמורות למחודשה העברית שמוראות

Joyce Meyer Ministries-ל

אין להדפיס, לשכפל או ליצר עותקים נוספים
של חומר זה ללא רשות בכתב מהמחברת

עותקים נוספים אפשר להזמין דרך "מעוז"
ת"ד 4201, תל אביב 61041

כל הזכויות מהברית החדשה לקוים מהתרגומים
החדש, אלא אם כן ציין אחרת. © כל הזכויות
ltr>לתרגום החדש של הברית החדשה שמורות
לחברה לכתבי הקפוס בישראל

מספר ב-3-7183-965

נדפס בדפוס יוסי, ישראל

תוכן

7	קיצור שמות הספרים בתנ"ך וביבריה החדשה	הקדמה
9		אחת
11	דלת הכנסה	שתיים
17	דלתות פתוחות בפני רוח של מרובה	שלוש
23	אני חושבת שאני צודקת, אבל יתכן שאני טועה	ארבע
27	כהן הרוחני של אחדות והרמונייה	חמש
31	איך משפיעות המריבות על ההצלחה שלנו?	שש
37	אלוהים יגמול לך	שבע
43	מריבות הרסניות	שמונה
47	מריבות הורשות קהילות שלמות	תשעה
57	מריבות ובריאות	עשרה
65	האם אתה וב עם עצמן?	אחד עשרה
75	מריבות עם אלוהים	שתיים עשרה
85	מריבות עם אחרים	שלוש עשרה
91	איך אפשר להסכים על חוסר הסכמה?	ארבע עשרה
99	מריבות בין הורים וילדים	חמש עשרה
107	מיהר לשלוח	

113	ה מריבות גזילות את ה נחלה שלנו	שש עשרה
119	מלחמה רוחנית ושלום	שבע עשרה
127	מלחמת האהבה	שמונה עשרה
133	מריבות ומשיחת	תשע עשרה
143	המתה הכרוך בשינויים	עשרים
151	אחדות לעומת מחלוקת	אפלוג
155		על המחברת

קיצור שמות הספרים בתנ"ר ובברית החדשה

ספריו הברית החדשה

ספריו התנ"ר

תסל"ב	מתו'	תהל'	יחד'	ברא'
טיימ"א	מרק'	משל'	הושע	שמות
טיימ"ב	לוקס	איוב	יואל	יעק'
טייט'	יוח'	שה"ש	עמוס	במד'
פילמי'	מה"ש	רות	עובד'	דבר'
עבר'	חומר'	איכה	יונה	יהוש'
יעקר'	קוור"א	קהלת	מיכה	שופ'
פטר"א	אסתר	נחום	שם"א	שם"ב
פטר"ב	דני'	חבק'	דניאל	מל"א
יוח"א	אפס'	עזרא	צפנ'	מל"ב
יוח"ב	פיל'	נחמי'	חגי	ישע'
יוח"ג	קויל'	דהי"א	זכר'	ירם'
יוה'	תסל"א	דהי"ב	תסל"א	התג'

הקדמה

בדמו עמי מוביל הדעת (הושע ד' 6).
מי עיור כי אם עבקי? (ישע' מ"ד 19).

מריבה היא רוח שטנית שמקשת להרוס ולהشمיד. רוח זו הייתה חלק מהחי במשך שנים רבות, ובגלל עיוורונו וחוסר דעת הלכתי והתומטתי. כמעט כל הזמן רבתה או התווכחת עם מישחו. לא הבנתי שהזה פח שטמן לי השטן. אהבתה את אלוהים; נולדתי מחדש; נתבלתי ברוח הקודש וידעת שאלוהים קורא לי לשורת אותו במשרה מלאה; ובכל זאת היו חיי מלאים מריבות.

הכתבבים מרבים לדבר על מריבות. אני מאמין שענייניך יפקחו בהמלחך קריית ספר זה, כך שתבין בבהירות אילו השפעות הרסניות יש למריבות. אני מתפללת שתבין את ההשפעות האלה היטב, ולא תניח עוד לרוח של מריבה לשלוט בחיקך.

روح זו הורשת קהילות שלמות, בקצב מהיר יותר מזה שקומות בו קהילות חדשות. אף זוגות מתגוררים בغالל רוח של מריבה. אנשים נופלים למסכת בغالל המתה והלחץ שכרכום במריבה מתמדת. אנשים מקריבים את הצלחותם על מזבח המריבה ומאבדים את מקום עבודתם. עסקים ובים

פושטים רגל ואלפי ילדים גדלים באווירה של מרد ובלבול, והכל בגל מריבות.

כל הדברים האלה מתרחשים סביבנו כל הזמן, אבל משום מה אנחנו לא רואים את השורש שלהם. איך השטן מצליח להיכנס אל חיינו - במיוחד בחיותם של מאמינים במשיח, שאמורים להיות מוגנים מכל הדברים השליליים האלה?

הוא נכנס דרך דלת פתוחה לרווחה - דרך מריבות!

אבל המריבות אין חייבות להרים אותנו.

ישוע נתן לנו את השלום שלו כדי להגן עליינו. הכתובים אומרים שעליינו להחריש (שמות י"ד 14), שבכל מצב עליינו לחת שלום המשיח לשלווט בלבינו (קהל ג' 15). עליינו לבקש שלום ולרדוף אחריו בכל מצב (תהליל י"ד 15; متיה ה').

דבר אלוהים מבטיח לנו הבטחות נפלאות, בתנאי שנשמר על שלום ושלווה. אחת מהן נמצאת בתהילים ל"ז 37: "שמור תם וראה ישר, כי אחרית לאי שalom". חשוב על כך. אחריתו של איש תם וישראל היא אחרית של שלום.

זה העתיד שמצופה לו!

צדקה, שלום ושמחה הן מנת חלקו של כל מאמין. מלכות אלוהים מורכבת משושלת הגורמים האלה, אבל רק מאמינים מעטים נהנים מהיתרונות שלהם בחיי היום יום. השטן גוזל מרווחנו את השלום שלנו. הוא מרמה אותנו, משקר לנו ומתעה אותנו בגל חוסר ידיעה מצידנו או בגל חוסר הרצון שלנו ליים את מה שאנו יודעים.

אם חיק מלאים מריבות, ספר זה יחשוף אותן. בעורתו תלמד להתגבר על רוח של מריבות ולנהל את החיים השקטיים שאלווהים העניק לך.

אחת

דלת הבניינה

روح המריבה נשלחה מהגיהנים כדי לבצע משימה מוגדרת: להרים את כל מה שנקרה בדרכה. אנחנו לא יכולים לראות אותה, אבל אנחנו יכולים לzechot את הסימנים לנוכחותה. אני מגדרה מריבה כולם מת-קרקע של זעם, התנצלות מלאת להט. המילון מגדר מריבה כ"מחלוקות, התנוגדות, התכששות, התנסשות של דיעות, חיכוך, מתח, ניגדים, סכסוך, פולמוס, פילוג, קרע, אי הסכמה אלימה".

אנשים רבים חיים בנסיבות הרסניות בגל רוח של מריבה, אבל אינם מבינים שזו שורש הבעיות שלהם. יש אלה שמנגנים סיוז של השטן בוחשת מאחורי הקלעים, אבל אינם מודעים לכך שהם אלה שאייפשרו לו גישה לחייהם, שהםפתחו בפניהם את הדלת הרווחה.

גבר אחד, שנחג להגעה לסמינרים שלי בצוורה סיירה במשך שנים, סיפר לי סיפור שיעזר לך להבין את הסכנה הטמונה במריבות. באחד הערבים פרץ ויכוח לוהט בין לבין אשתו. מאוחר יותר, כשהלכו לישון, רוח הקודש דחק בו להתפיס עם אשתו. אלוהים הזכיר לו את הפסוק האומר שאל לנו להניח לשמש לשקו על כעסנו (אפס' ד' 26).

הוא ידע מה עליו לעשות, אבל העקשנות והגאוות מנעו ממנו לגשת לאשתו. האיש הסתובב מצד לצד ולא הצליח להירדם. בסביבות השעה שתים לפנות

בוקר אמר לו אלוהים: "אני מתכוון להראות לך איזו דלתفتحת ולמי הרשิต להיכנס לביתך".

וזה ראה הגבר בחזון שד ענק וחסון, לבוש שרירון. האיש ראה כל חלק בשריון, והבין היטב את הסמליות של כל אחד מהחלקים. השד לבש קסדה של גאוות ושרירון של עוולה. הוא אהז בידו חרבות של מרירות ומגן של שנאה. מהחgorה שלו השתלשל פטיש המשפט, מכוסה בגlimת התורנית. רגליו היו נעולות בנעליהם. השד לא הפסיק להוציא מפיו שקרים (ראה איור בעמ' 13). אכן, מריבות פותחות את הדלת לכל מיין בעיות:

הן במקום שיש קנאה (וצרות עין) ומריבה (ycopים וşaftנות), שם מהומה (חסר מנוחה, חוסר הרמונייה, מרוד) וכל מעשה רע (יעקב ג' 16). איזו אמת מלאת עצמה! היא מלמדת שאם נימנע מריבות, יוכל לדוחק החוצה כמו בלבול ומרוד. רוח הקודש גילה לי שחלק ניכר מהמרידנות האופיינית לבני נוער בימיינו הוא תוצאה ישירה של המריבות הרבות בבית, בעיקר בין ההורים.

למעלה מ-50% מהנישואין בארץ"ב מסתיימים בגרושים. אין לי ספק שלגרושים קדמו מריבות רבות בין בני הזוג. נער שמරה את פי הוריו ומרוד בסמכויות חי ככל הנראה כמה שנים באוירה טעונה וycopים ומריבות, ושם עאת הוריו רבים וכועסים ללא הרף.

אוירה מלאת זעם פותחת לרווחה את הדלת למרידנות בחיי הילדים. הם מורדים משומם שהם גדים בתנאים לא נאותים. עמוק בתוכם הם יודעים שמריבות אין דבר טוב, ולכן מורדים באוירה זאת. אבל חיצי המרידנות שלהם מופנים לכל עבר. האלים שגדלו בה ממלאות אותם זעם. מבחינותם, החיים הם בלבול אחד גדול.

שות דבר אינו נראה להם הגיוני, וכך מתפתחת לה מרירות ומכה שורש عمוק באישיות שלהם. הם אינם מכבדים את המשמעת שההוריהם מנסים לאכוף עליהם, משומם שבunningם, ההורים עצם איבדו שליטה. לדעתם, להוריהם אין כל זכות לומר להם איך להתנהג.

לפני שנים רבות, לפני שטיפלתי בשורי המרيبة בחיי, נהגתי להוכיח אתiley על אותה התנגדות שבאה לידי ביטוי אצל. אני, כמובן, לא הנחתתי לאיש להוכיח אותו על כך. הסוף שלי היה מאוד נזון. התלקחתني בשנייה, וכך יצא שרוב הזמן עשתני. אבל אם לעומת זאת אחד מילדי התפרץ בכעס, הוכחתי

רוח של מריבות

הן במקום שיש קנהה ומריבה, שם מהומה וכל מעשה רע (יעקב ג' 16).

פטיש המשפט	קסדת הגאותה
גlimות התנוריות	שריון העולה
נעלי הזעם	חרב המריורות
פה שמשקר כל הומן	מנון השנאה

אותו על כך מיד. איך יכולתי לצפות שילדי יכבדו אותו ויקבלו את התוכחה שלי, בעוד היא שלימדה אותם להתנהג בצורה כזו על פי הדוגמה האישית שנתתי להם?

אם אנחנו מנסים לתרנק את ילדינו לערכיהם מסוימים אבל לא מנגבים את הדברים שיותאים מפינו על ידי התנהגות הולמת, אנחנו מזיקים להם קשות. ילדים נועשים מבולבלים וקשי עורף כשהוריהם דורשים מהם לעשות משהו שהם עצמם אינם עושים. אם אם מכירה את בתה לנוקותת את הבית כשהיא עצמה אינה נוקפת אצבע, אלא להיפך, משליכה חפצים ומczęה שאחרים יסדרו אחריה, בתה אולי תנקה את הבית ממשום שמכריכים אותה, אבל בתוך תוכה היא תנגד לכך, ובשלב מסוים תمرוד. עיקרונו זה תקף גם כשמדבר במריבות. מריבה מתמדת יוצרת אווירה שקשה לתפקיד בה. בית כזה אינו נועה של שלום ואהבה.

כמובן שאין זה אומר שהורים שמתווכחים מדי פעמי בנסיבות ילדיהם הפכו אותם למרדניים. כמעט בכל משפחה פורצים מדי פעמי ויכוחים בשל חוסר הסכמה. דרכי ההתמודדות של ההורים עם חוסר ההסכמה הן הדבר החשוב. חשוב שהילדים יראו שגם מבוגרים מתעומטים פעמים, אבל מודים בטיעויות שלהם ומקשימים סליחה בהקדם האפשרי.

מריבות היו חלק מהשגרה בቢתנו במשך שנים רבות. בילדותי, אבי התעלל בי פיזית, מינית, מילולית ורגשית - עד שמלאו לי שמונה עשרה. עד אז היו חיי מלאים אלימות וזעם.

הילדות שלי הייתה מלאה פחד, מבוכה ובושה. אבי שלט بي בזעם ובמציאות הפחדות. הוא אף פעם לא הכריח אותי להיענות לו, אבל כן הכריח אותי להעמיד פנים שאני אהבת את מה שעולל לי. אני מאמינה שההתעללות הזאת, לצד חוסר היכולת שלי לבטא את רגשותי האמיתיים, פצעו אותי עמווקות.

עובתי את הבית שמלאו לי שמונה עשרה. אבי היה בעבודה באותו יום. זמן קצר אחר כך נשאתי לבתו הראשון שגילה בי עניין. בעלי הראשון היה מניפולטור גדול, מובטל, גנב ונוכל. באחד הימים נתש אותי בקליפורניה, והשאר לי סנט אחד וארגז של בקבוקי שתיהה קררת.

התעללות זו מילאה אותי זעם ועשה אותי קצת רוח. היו לי המונע בעיות, וחן באו לידי ביטוי בכל מערכות היחסים בחיי. בקיצור, הייתי בלתי אפשרית.

אבל ככל שמערכת היחסים שלי עם אלוהים הלהכה והעמיקה, גבר הרצונו שלי לחיות בשלום. וכשהייתי ממש רעבה וצמאה לזה, החל רוח הקודש ללמד אותי על מריבות ועל הסכנה הטמונה בהן. למדתי לזהות את הרוח שעומדת מאחוריהן, ולהתנגד לשטן. היום אני רואה במריבות מגיפה - אויב מסוכן שעול להרוס אותי אם לא אטפל בו מיד.

בתום אחת האסיפות שניהلتני ניגשה אליו אשה וסיפרה לי איך השחרורה משפחתה תודזות לאחר הקללות שלי על נושא המריבות. היא אמרה שאחרי שמעה את ההחלטה הבahir לה אלוהים שורח של מריבות הוליכה שולל את משפחתה במשך דורות. משפחחה זו נשאה על גבה היסטוריה של עימותים, גירושין, מריבות קשות בין אחים ובין ילדים להוריהם. היא רכשה את כל סדרת הקללות בנושא והתחילה ללמידה אותו עמוק. עד מהרה למדה לזהות את הרוח ולהתנגד לה. חייה התמלאו שלוה, ועם קרוביה זכו לשחרור בזכות אותה אמת.

אם תעמדו בדברי, תלמידי אתם באמות. ותדעו את האמת, והאמת תשחרר אתכם (יוח' ח' 32-31).

אני מאמין שקוראים רבים עומדים לדעת את האמת החושפת את שורשיה האמתיים של המריבה. אנשים רבים פעמים על נושאים שליליים - נושאים שימושיים ממשינם דבר. אבל כשפorrectת מריבה הכל יוצא מכלל שליטה. שני הצדדים מתמלאים זעם, על אף שמאוחר יותר רובם מתקשים להזכיר איך הכל התחיל.

דיביב ואני למדנו לזהות את הסימנים של מריבה בבית ובעבודה שלנו. אנחנו עובדים יחד, ומגיעים להחלטות רבות ביחד. בغالל הבדלי האופי העצומים שלנו אנחנו בדרך כלל לא רואים את הדברים עין בעין. למדנו לשוחח ולהזות מתי השיחות אלה נגועות במריבה. אנחנו עובדים קשה כדי להשאיר את המRibות מחוץ לחבר שלנו, מחוץ לעובודה.

אנחנו מתמודדים עם מריבות ועם אנשים שזורעים מריבות. מריבה תמיד נכנסת לפעולה דרךبني אדם. כשהנשים מצטרפים לארגון שלנו, אנחנו אומרים להם במהלך תקופת ההכשרה שלהם, שאיננו מוכנים לשאת מריבות. אנחנו מבקשים מהם להימנע מביקורת ומשפט, שכן אלה פותחים את הדלת למריבות. אנחנו מיעיצים להם לספר על דיעותיהם לאלהים - ולא לעובדים אחרים בארגון. אנחנו מלמדים אותם להפגין אהבה זה כלפי זה, לנוגן בחסד ולהתעלם ככל האפשר מעלבונאות.

יש לזכור שמריבה היא רוח שנשלחה על ידי השטן כדי להרוס את חיינו. אם אתה רוצה לחיות חי ניצחון, למד זהות את רוח המריבה ולהתמודד איתה. הדבר הראשון שעלייך לעשות במקרה כזה הוא להתפלל, אבל לא די בכך. יש להתמודד עם מריבה בהתאם להסבירים שניתנים באיגרת לאפסים ו'

:12

כי לא עם בשר ודם מלחמה לנו, אלא עם רשויות ושרירות, עם מושלי חשכת העולם הזה, עם כוחות רוחניים רעים בשםם. למד לצאת נגד רוח של מריבה, וסרב לספק לה דלק. למד זהות את הדלות שדרכו היא מנהה לחזרו לחייך.

שתיים

דلتות פתוחות בפני רוח של מריבה

יש שלוש דلتות שדרכו נכנסת בדרך כלל רוח של מריבה אל חיינו. דلتות אלה הן הפה שלנו, הגאווה והונוכחות. כדי להתנגד למריבה علينا לנעלם את הדלתות האלה, ולסרב לפתח אותן בפני האויב באמצעות מריבה.

דלת ראשונה: הפה והלשון

גם הלשון אש היא, עולם של עוללה. הלשון ניצבת בין איברינו ומטמאת את כל הגוף. היא מזכירה את גלגל הווייתנו וניצחת באש גיהנום (יעקב ג' 6).

מילים שלא במקומן עלולות להזכיר אש. ואם מוסיפים למזרחה עוד מילים כאלה, היא תlxך ותגדל. במשך השנים למדתי לסתום את הפה. הדרך היחידה לעצור את האש היא לסלק מהדרך את הדלק, להפסיק לשפוך שמן על המזרחה.

מריבות רבות היו נמנעות אילו החליט אחד הצדדים לסגור את פיו. "מענהך ישיב חמה, ודבר עצב יעלה אף (ירגיז)" (משל ט' 1). "מרפא לשון עץ חיים, וסָלַף בה שבר ברוח" (פס' 4). המילים שיווצרות מפיינו הן כלים של

עוצמה: חן עלולות להרווש והן יכולות לבנות וליצור. יש להן עוצמה כמו זו של אלוהים (לברוא וליצור) אבל גם כמו זו של השטן (להרווש ולהشمיד). לשון שאומרת דברי חיים יכולה לרפא. מענה רך שם קץ לכעס וمبיא שלום גם בעיצומה של מריבה.

כשאני מרגישה שמריבתה עומדת לי על קצה הלשון, אני נזהרת שבעתים עם המילים שיוצאות מפי. אם עלי לומר משהו נוסף ועוד, אני בוחרת את דברי בקפידה. אני זהירה במיוחד עם טוון הדיבור שלי ועם שפת הגוף. אם נצית להנחיותיו של רוח הקודש, נצח תמיד. אבל אם, לעומת זאת, נשיך לחוץ בעקבשות לכיוון שלנו, נפתח את הדלת בפני השטן ונזמין התקפה על חיינו.

שפטתי כסיל יבואו בריב ופי למלומות יקרא (משלוי י' 6).

היהתי מומחית גדולה בלשכנע אחרים שהדרך שלי היא הדרך הנכונה. אבל כך רק פתחותי לרווחה את הדלת בפני מריבות. פעמים רבות היה מוטב שאסог, שאשתוק ואבלט בכך שאלהים יטפל במצב. הרבה יותר חכם להניא לרוח הקודש לשכנע אחרים.

דייב ואני למדנו להקשיב לרוח הקודש בתחום זה. קורה שאנחנו פשוט לא מצלחים להגיע לכל הסכמה. דייב איננו אדם קשה. מאוד קל להסתדר איתו. הוא משתמש בקלות לשינויים ומאוד נינוח. אבל בנושא מסוימים יש לנו דיעות נחרצות ואיש לא יכול לשנות את דעתנו, איש מלבד אלהים. לעיתים אלהים משכנע את דייב ולפעמים ATI. אם אני מפעילה לחץ ומנסה לשכנע את דייב, אנחנו מתחללים לריב. אבל גיליתי שאם אני משפילה את עצמי תחת יד אלהים ומהכח שהוא יפעל, הוא מסוגל לשכנע את בעלי. אני מעדיפה להיות בשלווה מאשר להיות צודקת כל הזמן.

דבר בחוכמה, ולאו דווקא מתוך הרגש.

יש בז'ה כמתקנות חרבות, ולשון חכמים רפואי (משלוי י' 18).

אוויל - ביום יודע כעסנו, וכוסה קלון ערום (פס' 16).

כשמשיחו ממיט علينا קלון, מעלב אותנו, אנחנו יכולים להגיב ב מהירות מתוך הרגשות שלנו. אבל מוטב שנתעלם מהעלבן וניתן אלהים לטפל באותו אדם.

לפעמים יש להוכיח אנשים ולהתעמת אתם, אבל גם אז חשוב לעשות זאת בדרך שלום, מתוך רגשות לרוח הקודש. לפעמים אין לי כל רצון להתעמת

דلتות פתוחות בפני רוח של מריבה

עם מישחו בנושא מסוים, אבל אלוהים מבהיר לי שאני חייבת לעשות זאת. ובמקרים אחרים אני רותחת מזעם ורוצה להבהיר למי שפגע בי שאני פשוט לא מוכנה שתתנהגו כך כלפי וינצלו אותי. אבל לא משנה כמה אני רוצה להטעמת עם אותו אדם, רוח הקודש תמיד אומר לי להניח לו לנפשו. אל תוסיף אש למדורה ואל תפתח את הדלת למריבות. לשון יש יכולת להציג אש בחינו. אבל גם אם אמרו מילים לא נכונות והמדורה כבר הוצאה, מילים נכונות - או שתיקה - יכולות לכבות אותה.

דلت שנייה : הגאווה

רק בזדון יתן מצה, ואת נזעים - חוכמה (משלו יג 10). המילה "זדון" בתנ"ך פירושה מרد מתוך כוונה רעה וגאווה. המילה "מצה" היא מילה נרדפת למריבה. פסוק זה בעצם אומר שהגאווה והזדון מחרכים מריבה. לעומת זאת, אלה שמתיעצים ומקשיבים לדיעותיהם של אחרים - נוהגים בחוכמה. מריבות נכונותות לחינו גם דרך דלת הגאווה. אומנם מילים שלא במקומן הן אלה שפותחות את הדלת בפני מריבה, אבל גם לב מלא גאווה יש חלק בעניין. הגאווה תובעת את זכות הדיבור - אני חייב לומר את המילה האחרונה.

הגאווה לעולם לא תביא לנו ניצחון. להיפך, דבר אלוהים מלמד שהגאווה הורסת אותנו: "לפנֵי שֶׁבָר גָּאוֹן (גאווה), ולפנֵי כִּישְׁלֹון גָּבוֹהַ רֹוח" (משל ט"ז 18). אם לא יהיה מוכנים להשפיל את עצמנו, לא נדע שלום מהו. אף זוגות מתגרשים מדי שנה, ואצל רובם, הבעיה האמיתית היא גאווה. אף אחד מבני הזוג אינו מוכן להתנצל ולומר: "מצטער, טעתי".

הנביא עובדיה אמר: "זדון ליבך (גאוות ליבך) השיאך (הוליכה אותך שולל)" (עובד' אי' 3). ואכן, הגאווה מוליכה אותנו שלו וגורמת לנו לחשב שאנו צודקים גם כשאנו לגמרי טועים. בפרק הבא אדבר בהרחבה על התרמיית הזאת.

משפט, ביקורת, רכילות והפצת סיורים על אדם אחר פותחים את הדלת בפני מריבות, אבל בשורש שלחים נמצאת הגאווה. הגאווה אומרת: "אתה פגום, אני לא!!"

בבשורת לוקס יש דוגמה להרס הרוב שמעוללות הגאווה והביקורתות:

שני אנשים עלו אל בית המקדש להתפלל, אחד פרוש והשני מוכס. עמד הפרוש לבדו והתפלל: "אלוהים, אני מודה לך שאיןני כשאר האנשים - גזלים, רשעים, נואפים, אף לא מוכס זהה. אני צם פגמים בשבוע, אני נתן מעשר מכל מה שאני מרוויח".

ואילו המוכס, שעמד מרוחק, אף לא רצה לשאת את עיניו לשמים, אלא טפח על ליבו ואמר: "אלוהים, רחם נא עלי, על איש חוטא".

אומר אני לכם, האיש הזה ירד אל ביתו נצדך יותר מהאיש ההוא. כי כל המרומים את עצמו יושפל, והמשפיל את עצמו יורום (לקס ו'ח 10-14). שים לב שהגאוות הולכת אחרינו ומחלחלת לתפילות שלנו. נדמה לנו שאנחנו מתפללים על חולשותיו של אדם אחר, כשהבאים אותנו פועלים מתוך רוח ביקורתית. רוח של גאוות מעוררת את עינינו. וכשהאנחנו מנסים לתקן אדם אחר, היא מפרעה לנו לראות את החולשות שלנו.

דלת שלישיית: נבחנות וספק

הפרושים הרבו להתפלנס ולהתוויך סביב הכתובים. המילה פולמוס נשמעת أولי חיובית, אבל בעצם היא מילה נרדפת למריבות. גם המשיחיים נקלעים לפעמים למריבות, לפולמוסים בעניין הכתובים. מאמין אחד חשב כך, והשני חשב אחרת. כל אחד מתעקש על הדעה שלו ומנסה לשכנע את الآخر. עד מהרה נכנסת לתוכונה רוח של מריבה ופוגעת במערכת היחסים. לפני זמן מה צירפנו לצוות שלנו שלושה עובדים חדשים, שלושתם מאמנים צעירים. היה לנו ברור שיידרשו להם כמה שנים כדי להתגבר באמונותם. זמן קצר אחר כך הגיעו אליו דיווחים מעובדים אחרים על מריבות שופרצות בין השלשה בעניין הפרשנות של כל אחד מהם לכתובים. פולמוסים וויכוחים בעניין הכתובים מקורים בגאוות רוחנית. ענייני אלוהים, זהה גאוות מן הסוג הגרווע ביוטר. דברו הרי מלמד שלא לנו לריב או להתקוטט.

דיבב ואני שוחחנו עם שלושת הצעירים, ולשוחחנו, הם קיבלו את התוכחה שלנו בזרועות פתוחות. דלת הוכחות נסגרה, ומריבות פסקו.
אם אנחנו חשבים שאנחנו יודעים הכל, סיימן שאנחנו לא יודעים כלום. אבל אם אנחנו מאמינים שיש לנו הרבה ללמוד וmpsיקים להביע בכל עניין ודבר את דעתנו, סיימן שהגענו למקום שהידע מתחיל בו. שאל השlich אמר:

דלותות פתוחות בפני רוח של מריבה

החליטתי... שלא לדעת דבר בקרובכם זולת ישוע המשיח, והוא - צלוב
(קור"א ב' 2).

שאלול היה פירוש, ואף קרא לעצמו "פירוש בן פירוש" (מה"ש כ"א 6). הוא היה אחד הבכירים שבhem ובעל השכלה נרחבת. ולמרות זאת אמר שהוא מעידף לשכוח את כל מה שהוא יודע, ובלבב שידע את המשיח "זהו - צלוב". במשך השניים הבנתי שאני צריכה לצלוב את עצמי דרך קבע כדי לא להתגאות. גם אני רוצה לדעת את המשיח הצלוב.
לעתים קרובות איננו מבינים פסוקים שונים, כמו הפסוק הנ"ל. אנחנו מدلגים עליהם, מתעלמים מהם, אבל בעצם מחמיצים דברים חשובים.
באיגרת לרוומים נאמר שלא נוכל לקחת חלק בכבודו של ישוע אם לא נשוב אליו :

ואם בנים [לאלהים], אז ירושים: ירושי נחלת אלוהים וגם ירושים
השותפים למשיח, שכן סובלים אנו עימיו כדי שגם נזכה לכבוד עימיו
(רומ' ח' 17).

היום אני נהנית מחווים שלווים ושקטים, אבל סבלתי רבות עד שלמדתי
לבלוע את גאוותי ולסגור את הפה בכל פעם שרוח הקודש הורה לי לעשות
זאת. למדתי בדרך הקשה שדווקא כשהאני בטוחה בצדktiy - קרוב לוודאי
שאני טועה.

שלוש

אני חושבת שאני צודקת, אבל יתכן שאני טועה

באיגרת יעקב נאמר שאם יש בחינו מריבות ומהומות, הגאותה שבלבינו תשכנע אותנו שהצדק איתנו, על אף שבעצם אנחנו שרוויים בתרמית: ואם קנאה מורה ומריבה בלבבכם, אל תתגאו. אל תשקרו באמת (יעקב ג' 14).

נניח שדייב ואני רבים. הגאותה שלי תשכנע אותי שאני צודקת, והנטיה של התנצלות ולכעוס תמצא צידוק בסירוב של דייב להסכים איתי. הנה דוגמה. באחד הערבים תיכננו לצאת עם זוג נוסף לאורחות ערבית. קבענו שנאסוּף אותם מביתם. עד אז ביקרנו אצלם רק פעמי אחת, ומאז חלף זמן רב. בדרך לשם אמר דייב: "אני לא בטוח שאני זוכר איך מגיעים לשם". "זה בסוד, אני זוכרת!" אמרתי בביטחון רב, והסבירתי לו لأن פנות. "אני לא חשב שזו הכוון הנכון", הוא אמר אחורי כמה דקotas. "דייב, אתה אף פעם לא מקשיב לי", קראתי. טוֹן הדייבור וشفת הגוף שלי הבהירו שלא אהבתني את ההערחה האחורונה שלו. התעקשתי שזו הכוון הנכון, ולבסוף הוא הסכים לנחות על פי הנחיותי. אמרתי לו שהם מתגוררים בבית חום, ברחוב ללא מוצא.

כשפנינו לרוחב שהאמנתי שהם גרים בו, ראיתי זוג אופניים על המדרכה. "זה הרחוב שלهما", אמרתי. "אני זוכרת שהאופניים האלה היו שם בפעם הקודמת!" היתי כל כך בטוחה בעצמי ובצדקתי, ولكن עזרתי בכל ציוק אפשרי כדי לשכלל את התתרמיט!

נאהה ותרמית הולכות יד ביד. נסענו עד סוף הרחוב - וכמוון... אין בית חום! ויש מוצא מן הרחוב! טעיתי לכל אורך הדרך.

האם חשבת פעם שאתה צודק בעניין מסוים במאה אחוזים? המוח שלך שלף אין ספור הוכחות ועובדות שהוכיחו שאתה צודק - אבל בסוף הסתבר שטעית. אלהים משתמשים באירועים כאליה כדי ללמד אותנו שגישה גאותנית פותחת לרווחה את הדלת בפני מריבות.

אלוהים לימד את דיבב ואוטי לומר במצבים כאלה: "אני חושבת שאני צודק/ת, אבל יתכן שאני טועה". לא תאמין כמה מריבות חסכנו לעצמנו במשך השנים בעזרת צעד פשוט זה של נימיות רוח. המאמינים בישוע צריכים להימנע מריבות:

ועבד האדון, מן הדין שלא יריב, אלא יהא נוח לכל, מוכשר למד, סבלן ומוכיח בענווה את המתנגדים (טימ"ב ב' 24-25).

הפסוק הבא מבahir "איך" עליינו להימנע מריבות:

רחק משאלות אויליות ונבערות. אתה יודע שהן גורמות מריבות (פס' 23).

בעיני, פסוק זה בעצם מורה לנו להתרחק משיחות תלות, חסרות טעם, שיחות שאיש אינו יודע בהם בעצם מדובר, מוויוכחים על שום דבר. אנשים רבים מתווים חסרי כל משמעות. זאת כוונת המילה "איוולט" - דברים חסרי כל חשיבות, שאינם ממשנים דבר לאיש.

בעבר נהגנו דיבב ואני להתווכח אילו שחknים או שחknיות גילמו תפקידים שונים בתוכניות טלוויזיה שצפינו בהן. דיבב, כך חשבתי אז, האמין שהנרי פונדה גילם חי זכי מהדמות.

"חיה, תראי", היה קורא לעברי בזמן שצפינו בסרט כלשהו, "הנרי פונדה משתתף בסרט זהה".

"זה לא הנרי פונדה", עניתי, וכך פרץ ויכוח, שהוביל להתנחות שהסתימה במריבה. כדי לראות מי מאמין צדק נשארנו ערים מאוחר

אני חושבת שאני צודקת, אבל יתכן שאני טועה

משתיכנו, רק כדי לראות את רשות השחקנים שמופיעה בסוף הסרט, שהרי אחד מאייתנו היה חייב לומר: "אמרתי לך!"
בעצומה של אהבת המריבות אלה דבר אליו רוח הקודש. הוא הראה לי כמה אוויליות הן התאנכויות האלה בינו על רקע העובדה של אלוהים קרא לי ולדיב לשות במלכותו. הוא הבahir לי שלא בדיקת התכוון טימוטיאוס בדבריו.

השתמשתי בפסוק הזה בהקשרים רבים. לא אחת, במקרים חברתיות, קורה שאנשים פשוט אינם יודעים על מה מדברים כלל, אבל משום מה לכל אחד נדמה שהוא צודק. הגאווה מעוררת בנו את הרצון להישמע אינטלקטואלי, ואנחנו מוכנים לעשות הכל לשם כך. אבל התוצאה היא שהשtron מפלס אלינו את דרכו דרך דלת המריבה.

מדוע אנשים חייבים להיות צודקים כל הזמן? למה קשה לנו להציג כמי שטועים לפחות? מדוע חשוב לנו להיות צודקים? את ישוע האשימו פעמים רבות בכך שאינו עונה לדברים כמו שצורך, אבל הוא לא ניסה להגן על עצמו אפילו פעם אחת. הוא הניח לאנשים לחשב שהוא טועה, וזה לא הפריע לו כלל.

מדוע? משום שהוא ידע מי הוא. לא הייתה לו כל בעיה עם הדימוי העצמי שלו. הוא לא ניסה להוכיח דבר. הוא בטח בכך שאביו שבשים יוציא לאור את צדクトו. במשך שנים הרגשתי רע בגלל "מיי" שהייתי. כדי להרגיש טוב עם עצמי היתי חייב להיות צודקת כל הזמן. התווכחת ללא הרף, והייתי מוכנה לעמול רבות כדי להוכיח את צדקתי.

תמיד היה מי שקרה עלי תגר. חייו תסכול אחד ארוך משום שניסיתי לשכנע את כולם שאני יודעת על מה אני מדברת. אבל מאז שאיני מרגישה צורך זאת - אני נהנית מחופש אדיר. ישוע בא כדי לשחרר אסירים. אבל קשה לומר על אנשים שמתווכחים על דברי איולהם שהם נהנים מחופש. ככל שהזחות שלי הלהבה והתבessa יותר ויתר על המשית, כך גדל החופש שנחניתי ממנו בתחום זה. הערך והדימוי העצמי שלי אינם נשענים על מה אחרים חשובים עלי, אלא על העבודה שישוע אהב אותו במידה כזאת, שהיא מוכן לתת את חייו למען, וכו' רק כדי שיוכל לנחל אותי מערכת יחסים של אהבה.

בדרוגה הבנתי איזה כוח רוחני טמון באוירה של אחדות והרמונייה.

ארבע

כוחן הרוחני של אחדות והרמונייה

בלי אחדות והרמונייה אין כוח רוחני. ספר מעשי השליחים מתעד את הכוח האדיר שעמד לרשות המאמינים בקהילה הראשונה. בפרק השני נאמר מדוע: "יום יום התמידו להיות לב אחד בבית המקדש" (מה"ש ב' 46). החזון שלחם היה אחד, המטרה שהם חתרו אליה היתה אחת, וכולם שיתפوا פעולה כדי להגשימה. "هم שמעו... ובלב אחד נשאו קולם לאלהים" (מה"ש ד' 24).

הם התפללו בלב אחד (ד' 24), היו יחד בשותפות (ב' 44), דאגו זה לזה (ב' 46), סיפקו זה את צרכיו של זה (ד' 34) והתפללו באמונה (ד' 31). הקהילה הראשונה, שמთוארת במעשי השילחים, הייתה באחדות וברמונייה - וכן נהנתה מכוח רב. רק אחר כך, כשהחלה להתפשט בגלל חילוקי דעות - נגט הכוח הזה. אלוהים אף פעם לא רצה شيוקמו זרמים שונים בגוף המשית. הזורמים השונים הם פרי מעלהיהם של אנשים מלאי גאווה, שלא היו מסוגלים להסכים עם אחיהם לאמונה.

אני חושבת שבious שנראה את ישוע פנים אל פנים ונשאל אותו מי מאיתנו צדק, נгла שאיש מאיתנו לאצדק במאת האחויזים. רק האהבה יכולה לחבר בין בני אדם ולשמור על אחדות והרמונייה - האהבה, והחלטה נחרצת לעשות את כל מה שיידרש כדי לשמר על שלום.

שאול עודד את קוראיו לחיות בהרמונייה :

כלאו נא את שמחתי בהה שתהיו תמיימי דעים, חדורי אהבה אחת, בעלי כוונה אחת ומחשבה אחת (פיל' ב' 2).

תאר לעצמך אילו חיים מלאי כבוד ושמחה יוכלו לחיות, איזה כוח היה עומד לרשותנו, אילו היינו מוכנים לשלם את המחיר ולחיות על פי הנחיות אלה.

לאיזה מחיר אני מתכוונת? בוא נקרא את הפסוק הבא :

ואל תעשו דבר מתוֹר תחרות, אף לא מתוֹר כבוד שוויא, אלא בנmicות רוח יחשוב איש איש את רעהו לנכבד ממנו (פיל' ב' 3).

אבל זה לא יקרה אם לא נהייה מוכנים להכנייע את עצמנו לרוח הקודש בכל פעם של מריבות תעמוד בפתחינו. רוח הקודש מביא אותנו אל נועה של שלום ולא אל מערכות ומהומות. אלוהים ריצה שילדיו יהנו מהכח שהוא העניק להם, אבל כאמור, בלי שלום ושלווה, בלי אחדות והרמונייה - אין כוח רוחני.

שאול עודד גם את האפסים לשמר על אחדות :

התנהגו בכל ענווה ונmicות רוח, ובוארך אפיים. סבלו איש את רעהו באהבה. שקודו לשמר את אחדות הרוח בקשר של שלום (אפס' ד' 2-3). שאול הורה למאמינים באפסוס לשמר על אחדות. לשם כך היה עליהם לשאת איש את רעהו ולהתעלם מהטעויות והחסרונות של הזולות. הדרך היחידה לעשות זאת היא דרך האהבה. האהבה מתחשבת בזולות.

מרייה, לעומת זאת, היא תוצאה של אוניות. היא נובעת מהכוח שלנו בסיפור עצמי. אם הבשר שלנו איננו נתון למראות רוח הקודש, הוא יעשה כל שביכולתו כדי לספק את תאותיו : "יתן לי את מה שאני רוצה, ברגע שאני רוצה את זה, בדרך שאני רוצה את זה - ועכשו!!" זהה גישה אופיינית למי שאינו פועל ברוח אלוהים. כדי לשמר על אחדות علينا לסלות במחירות, ותמיד. אל לנו להיפגע בקשות מכל דבר. علينا לנחות בחסד וב��בלנות עם הזולות.

השאייפה לשלם

אני מתפללת שעד שתסיטים לקרוא ספר זה, תתפתח בך שאיפה עצומה לחיות בשלום, ושתעשה הכל כדי להימנע מריבות. דבר אלוהים מלמד

כוחן הרוחני של אהדותה והרמונייה

ומעודד אותנו להימנע מהן ולחיותם בשלום. מודיעו משומש אליהם רוצה שנחיה מבורכים, שחיינו יהיו מלאי עצמה, ודבר זה אינו אפשרי בלי שלום והרמונייה.

שאלול אומר שהדבר היחיד שעליינו לשאוף אליו הוא הרמונייה, לב אחד (קוראי'ב י"ג 11). אם אתה רוצה לשאוף למשהו, שאף לעקוור את המריבות מחייבך. במלחמות אחרות, עשה כמיטב יכולתך כדי למלא את חינך בשלום. זכור שהמריבות פוגמות באיכות החיים.

השלום מחבר אותנו לרוח הקודש, ורוח זה הוא רוח של שלום. ישוע הוא שר השלום. לפני שעלה לשם הוא אמר לתלמידיו:

שלום אני משאיר לכם, את שלומי אני נתן לכם. לא כדרך שהעולם נתן אני נתן לכם. אל נא יחת לבכם ואל יירא (יוח' י"ד 27).

ולאחר שעלה לשם התגלתה ישוע לעיני תלמידיו. בברורת יוחנן מסופר על כך: "בא ישוע ועמד בינויהם. אמר להם, 'שלום לכם' (יוח' כ' 19). "הוסיף ישוע ואמר להם, 'שלום לכם' (פס' 21). וגם כשהיו מאחרוי דלותות סגורות בא ישוע, עמד בינויהם ואמר: "שלום לכם" (פס' 26). לי נראה שישוע ביקש להבהיר שעלייהם לשמור על השalom שנתן להם. ישוע נתן לנו את השalom שלו, אבל שלום זה יחמק מאיתנו אם לא נשמר עליו.

לא מזמן קיבלתי מכתב מזוג שהגיע לאחת האסיפות שלנו בפלורידה. אחרי שנים ושבע שנים נשברה בראשונה רוח המריבה ששרה בינויהם. אומנם שניהם היו מושיחים ואומנם שניהם אהבו זה את זה, אבל הם אף פעם לא נהנו ממערכת יחסים שלווה. הם קרבו להתקוטט, התווכחו על כל דבר ופושטו לא הסתדרו זה עם זה. הם שימשו כיעצמים בקהילה שלהם, אבל התהallocו מלאי אשמה משומש שלא הצליחו לישם בחיקם האישיים את מה שילמדו אחרים לעשות.

במכתבם אמרו: "ח'ל בנו שניינו בזכות מה שלימדת אותנו על מריבותם. האמת היא שאף פעם לא ממש ידעו מהו שורש הבעיה, אבל עכשו אנחנו יודעים, ובזכות ההתגלות הזאת אנחנו יכולים לנחל חי ניצחון".

טוב פת חיבה ושלווה בה מבית מלא זבחי ריב (משל י"ז 1). אליהם אין מעוניין בזכחים ובקרונות שלנו, כל עוד בيتנו מלא מריבות. לפני שגיליתי את האמת הזאת אודות מריבות, היה בيتנו מלא בשץ שנין

בזבחים ذاتיים למיניהם... ובמריבות. עשינו כל מיני דברים רותניים, אבל ביתנו לא היה נוה של שלום ושלווה.

אני זוכרת כמה נהגנו לריב ולהתווכח בדרך לקהילה בכל סוף שבוע. אחר כך, כשהגענו לשם ופגשנו את חברי, העמדנו פנים שהכל בסדר. אני חושבת שכל אחד בשלב זה או אחר בחינו את "המיסיקה המשיחית" שלו - מסיפה שמאוד שונה מהפרטוף האמייתי שלנו בבית. אבל בנקודה מסוימת אנחנו מבינים שאלהים אינו מעוניין במשיחיים מזויפים. הוא מעוניין בדבר האמייתי! לא באנשים שאומרים את הדברים הנכונים, אלא בacellular שחיים בהთאם.

דיברנו אז המון על כוח, שגשוג, רפואה והצלחה, אבל לא נהנינו מהם. הרגשתי אז כמו מי שמסתכל בחלונות ראווה. רأיתי את הדברים שרציתי בהם, אבל לא היה לי כל מושג איך אוכל להניח עליהם את ידי. אבל אז פקח אלהים את עינינו, והבהיר לנו שמקום שיש מריבות, אין כוח ואין שגשוג.

חמש

איך משפיעות המריבות על הצלחה שלנו?

דבר אלוהים מבטיח לנו ברכה ושבゴג. אלוהים הוא נאמן ואמתי, והוא מקיים את הבטחותיו, אבל ההתגשות של חלון תלוי במידת ההיענות שלנו:

נאמן הוא האלוהים אשר קרא אתכם לחברת בנו ישוע המשיח אדוננו. א ת |חן, אני מפץיכם בשם אדוננו ישוע המשיח, שתהו כולם תמיימי דעים במו^עצא פיכם, ושלא יהו פילוגים ביןיכם, אלא עמדו מאוחדים לגמר באוטה מחשבה ובאותה דעתה.

אתה, נמסר לי מאת בני משפחת פלאה שיש מריבות ביןיכם (קור"א א' 9-11).

אנחנו אוּהֲבִים לקרא את הבטחות שניתנות לנו בדבר אלוהים, אבל מתעלמים מהתנאים שמוסבים לנו שם. בפסקים אלה שאל אומר שאלהים הוא נאמן ושזהו מקיים את הבטחותיו, אבל מבחיר שלהם כך עליינו להסתדר זה עם זה. המאמינים בקורסינטוס היו מאוד זוממים לנו. היו ביניהם קשרים ומערכות יחסים, אבל מדי פעם הם רבו על דברים שלילים ומיותרים:

אני מתכוון לכך שכל אחד מכם אומר: "אני שיר לשאול", או "אני לא פולס", "אני של כיפא", "ואני של המשיח" (פס' 12).

נראה לי שמעט מאוד השתנה מאז ימי קורינטוס ועד היום. גם הימים אנחנו שומעים אנשים אומרים: "אני שיק לזרם כזה; אני מזרם אחר". קרא את פס' 13:

ובכן, האם המשיח התפלג? האם שאל נצלב בעדכם? או לשם שאל נתבלתם?

שאלת בעצם אומר לנו לקורינטאים שעלייהם להתמקד במשיח - לא בبني אדם. גם עליינו לנוהג כך. לפעמים אנחנו מוטרדים ממה שעושים אחים לאמונה, ושוכחיםليل משיען. הבתוות של אלוהים הן אמונות. אלוהים הוא נאמן והוא יקיים אותנו, אבל הוא דורש מאייתנו להסתדר זה עם זה ולפעול בתמיינות דעתם. ואלה שימושים לשלים את המחריר יהנו משפע של ברכות.

תפילה של הסכמה

עוד אומר אני לכם, אם שניים מכם יסכימו עלי אדמות בכל דבר אשר יבקשו, יהיה להם מאות אבי שבשים (מתי י"ח 19).

דייב ואני נהנו להתפלל תפילות של הסכמה, אבל בדרך כלל לא ראיינו את התוצאות שציפינו להן, התוצאות שאמרות להיות לתפילה כזו. רק אחרי שאלווהים חשף את שורשי הבעה שלנו, את רוח המריבה, הבנתי שהוא עונה לתפילה של הסכמה רק בתנאי שהאנשים שמתפללים אכן מסכימים ביניהם. מה הטעם לאחיזה ידים, להרכיב את הראש ולהתפלל אחרי שכל השבעה התקוטטו ורבנו?

תפילה של הסכמה אינה פועלת אם, למשל, מישחו מרכל על רועה הקהילה שלנו, וכאשר הוא נופל למשכב, מבקש מרועה הקהילה להסכים אליו בתפילה.

לגביו נס שיתחולל בחיו ויביא לו מרפא.

באחד הימים נתן לי אלוהים רעיון הנדר להפגין בעזרתו את חשיבותן של הרמונייה והאחדות. במחלה אחת האסיפות ביקשתי מצוות ההלל לחזור לבמה, ולנגן שיר שכל אחד מהם יבחר. ידעתי, כמובן, שכל אחד מהם יבחר שיר אחר משום שלא אמרתי להם איזה שיר לשיר. הם התחלו לנגן ולשיר, והצלילים היו זועתיים כמוובן! לא הייתה שם כל הרמונייה.

איך משפיעות המריבות על ההצלחה שלנו?

אחר כך ביקשתי שישרו שיר מימי מופר. השיר נשמע כל כך מותוק ומנחם. כך ביקשתי להבהיר לקהל שחוسر הרמונייה צורם לאלהים, וההרמונייה, לעומת זאת, משמעה(Cl) מותוק ונעים. אלהים רוצה שנפעל מותוק הסכמה, ולכן מורה לנו להסכים בינינו לגבי צורך מסוים. הוא מבטיח שם כך נעשה, והוא יענה לתפילהנו. להסכמה יש כוח עצום! המריבות, לעומת זאת, מחלישות אותנו!

אל תחסום את ברכותיו של אלוהים

הנה מה טוב ומה נעים שבת אחיכם גם יחד. כשם הטוב על הראש, יורד על הizzן,izzן אחרון, שירוד על פי מידותינו. כתל חרמון שירוד על הררי ציון, כי שם ציווה ה' את הברכה - חיים עד העולם (תהל' קל"ג). אני כל כך אוהבת את המזמור הזה. הוא מבהיר את מה שאינו מבקש לומר לנו. הנה מה טוב. הנה מה נעים. החיים הם הנאה אחת גדולה שאנו חיות בהרמונייה ונמנעים מריבות. אין דבר גרווע יותר מבית או מערכת יחסים מלאים כעס ומריבות. האחדות דומה לשמן שימושים בו את הכוחן הגדול. ובמקום שיש מריבה, אין מישחה.

האחדות מביאה אלינו את ברכותיו של אלוהים. אף אנשים מבקשים לשגשג ולהצלחה. הם נרשמים לסמינרים על שגשוג והצלחה וקוראים ספרים על הנושא. זה טוב, משומש חשוב לדעת ולŁמود, אבל הכתובים מבהירים מדווק יש אנשים שהצלחה מהם והלאה. הצלחה לא הייתה חלק מחיי המשפחה שלנו במשך זמן רב. ידענו הטוב מה עליינו לעשות - נתנו והתוודינו והאמנו - אבל חסירה לנו חוליה חשובה. חיינו היו מריבה אחת גדולה, ולא היה לנו כל מושג שהמריבות חוסמות את הדרכך בפני הברכות.

יתכן שלא תוכל לנחל מערצת יחסים שלווה עם כל מי שאתה מכיר. במקרה כזו אל תחשוש מכך שאלהים ימנע מך את ברכותיו. דבר אלהים אומר: "עד כמה שהדבר בידכם, פְּנֵי בְּשִׁלּוֹם עַם כָּל אָדָם" (רומי י"ב 18). אם אתה רודף שלום, הברכות של אלהים יגיעו אליך, כפי שקרה לאברם.

אנחנו יודעים שאברם היה איש עשיר: "וַיַּאֲבָרֶם כְּבָד מְאוֹד בְּמִקְנָה, בְּכֶסֶף וּבְזָהָב" (בראי י"ג 2). אבל בו נראה את אחת הסיבות לשגשוג שלו:

ולא נשא אותו (את אברהם ולוט) הארץ לשבת ייחידי, כי היה רוכש רב ולא יכולן לשבת ייחידי. והי ריב בין רועי מקנה אברהם ובין רועי מקנה לוט,

והכנעני והפריזי אז יושב הארץ. ויאמר אברם אל לוט: "אל נא תה' מריבה בפי ובינך, ובין רועי ובין רועיר, כי אנשיים אחיכו" (ברא' יג-8). קודם כל אנחנו רואים שאברם לא נותר אדיש נוכח מריבות. יש אנשים שחושבים שאחיכם להקילה או האנשים שסרים למורותם ובטים זה עם זה - הבעיה אינה שלהם. אבל מניסיוני למדתי שוגם אם רק שניים מעובדי רبيים זה עם זה ולא עשה דבר כדי לשים קץ למריבה, המריבה ותפשט בכל הארגון. מנהיגים טובים צריכים לטפל במריבות ולא להניח להן.

תוחו ובוהו מאחרוי הקלעים יצפּי בשלב מסוים את הבעיות אל פנּי השיטה. יש אנשים שלא מקשרים בין הבעיות שלהם לבין המריבות שלהם ממשום שאין מודעים לסכנות הרבות שטמוןנות במריבה. הם ממשיכים לגוער בשטן, אבל הבעיות לא יعلמו כל עוד לא יפסקו המריבות.

אבל ידע זאת היטב, ולכן לא נותר אדיש נוכח המריבה שפרצה בין רועיו לבין רועי לוט. הוא ידע שהמריבה הזאת עלולה להתפשט, ולבסוף היא תשפיע על מערכת היחסים שלו עם לוט, והוא לא רצה בכך. אם אתה משתמש בעמדת מנהיגות כלשהי, מוטלת عليك האחריות לטפל במריבות שפורצות בין אלה שנוטנים למרותך.

אני לא אוחבת להתמודד עם מריבות בין אנשים אחרים. באחד הימים אמרתי לדיבּ: "מתי יגיע היום שלא נצטרך לטפל במישחו או במשהו?"

ודיבּ ענה: "לעולם לא. תמיד נצטרך לעשות את זה".

היום כבר לא קשה לי לטפל בויכוחים ובמריבות מסוים שאני לא לוקחת את זה באופן אישי. אני לא נתנת לדברים האלה להרגיז אותי. אני מטפלת בהם כמיibe' יכולתי, ובוטחת בכך שאלה יעזר לי לטפל באנשים כפי שהוא עצמו היה עשו זאת.

שאלתיהם התחיל לדבר אליו ואל דיבּ על עבודה במשרה מלאה בשירותו, הוא גם לימד אותנו כמה כללים שיישומם שמר علينا והניב פרי טוב. הוא אמר לנו: "אל תניחו למריבות לחחל לחיכם, לביתכם ולבתתכם. הקפידו על יושר, ובכל תחום עשו כמיibe' יכולתכם". הדברים האלה נאמרו לנו לפני שנים רבות. מאז ראיינו הרבה עמותות וארגוני משיחיים קמים ונופלים, וכolumbia של התקדמות פשוט משומש ללא הקפידו על הכללים האלה.

המריבות הורגוט! הן הורגוט את המשיחה של אלוהים, את ברוכתיו, את השגשוג שלנו, את השלום ואת השמחה. לכן, מאשר אותן מחוץ לתהום!

מחלט שמריבות לא יגוזו ממק' את מה שמנגע לך בתור יلد של אלוהים.

איך משפיעות המריבות על ההצלחה שלנו?

אלוהים אמר דברים מדהימים לאברם, ואין ספק שאברם היה נחוש בדעתו שלא להניח למריבות לגוזל ממנו את הברכות. אני מאמין שאלווהים יפקח גם את עיניך במהלך קריאת ספר זה.

יתכן שאתה תזהה מדווק איינך נהנה משגשוג כלכלי על אף שאתה גוטן מעשר, תורם ומאמין בברכותיו של אלוהים. ואולי אתה שואל את עצמך מודיע העובודה שאתה עושה בשירות המשיח אינה נהנית מהכהות שכיפת לו ואני גילה. האם יש מריבות בחמי הנישואין שלך, בביתך או במשרד? האם יש לך חלק במריבה שפרצה בקהילה שלך או במקום העבודה? עליך לחתיכח למריבות כלל מחלת קטלנית. עשה הכל כדי לשמור מהן מרחק.

איך טיפול אברם במריבה שפרצה בין הרועים שלו לבין רועיו של לוט ואברם נאלצו להיפרד, כדי שכל אחד מהם יוכל לחיות בשטח רחב דיו שישפיק לעדריו. נניח שתתי חבורות משתמשות באותו מסרדיים, ושתייהן גדולות וمتחרבות. כעבור זמן מה יגלו המנהלים של שתי החבורות האלה שהעבדים שלהם מתקוטטים זה עם זה על מקום, מרחב, ציוד מסרדי ואספקה. העבדים הסתדרו טוב מאוד זה עם זה והשתמשו באותו מרחב ובאותו ציוד כל עוד היה מקום לכולם. אבל הגיעו השעה שאחת החבורות תעבור ממש. אחרת, אף אחת מהן לא תגדל.

הדבר דומה לשני צמחים גדולים באותו עציץ. אם השורשים שלהם יסתבכו זה בזו ולא יהיה להם מקום לגדול, שניהם יבלו לבסוף.

אברם השפיל את עצמו וננטן לוט לבחור ראשון את האזור שהוא מבקש להתגורר בו. כמה מעניין! אלמלא שיתגף אברם את לוט בברכות שנעודו אך ורק לו עצמו, היה לוט נוטר בסופו של דבר חסר כל. אברם הביא את לוט לכנע וחילק אותו את רוכשו.

בוא נראה מה הוא אמר ללוט לפני שנפרד:

הלא כל הארץ לפניו. הירדן נא מעל. אם השמאלי ואימינעה, ואם הימין - ואשטייללה.

וישא לוט את עינו וירא את כל כיכר הירדן, כי כולה משקה לפני שחתת ה' את סdom ואת עמורה, בגין ה' בארץ מצרים בזוכה צוער. ויבחר לו לוט את כל כיכר הירדן.

וישע לוט מקדם, ויפרדו איש מעל אחיו (ברא' י"ג 9-11).

הקשר של אברהם ולוט עמד על סוף פיצוץ. המריבה, שכבר פרצה בין העובדים שלהם, ארבה גם להם. אבל אברהם טיפל במצב עם המון חוכמה. לשם כך היה עליו להשפיל את עצמו ולבתו בכך שלאוהים יdag לו בעtid. קודם כל הוא נתן ללוט לבחור את האзор העדי בעיניו. לוט מבונן לא היה יכול לעמוד בשאברם הפגני כל כך הרבה אהבה והתחשבות. לוט בחר באזר ש נראה לו טוב יותר - בביטחון הירדן, שהיתה אז פורייה ומלאה מעינות. הוא נהג באנווכיות כשלקח לעצמו את הטוב ביותר בלי להתחשב באברם. אבל מה היו התוצאות של אנווכיות זו?

אברם ישב בארץ כנען, ולוט ישב בעיר היכר ויאחל עד סדום. ואנשי סדום רעים וחטאיהם לה' מאד (ברא' י"ג 12-13). לוט עבר לאזריים מבחינה רוחנית. אנווכיות תמיד תוביל אותנו לבעות. בוא נראה מה קרה לאברם בעקבות העיטה שלו עם לוט:

וה' אמר אל אברהם אחוי הירך לוט מעימך: "שא נא עיניך וראה מן המקום אשר אתה שם - צפונה ונגבנה וקדמה וימה. כי את כל הארץ אשר אתה רואה - לך אתenna ולו רערעד עד עולם. ושמתי את זרעך כעפר הארץ, אשר אם יוכל איש למןوت את עפר הארץ - גם זרעך ימננה. קום, התהלך בארץ לארכה ולרוחבה, כי לך אתenna" (ברא' י"ג 14-17).

אברם ויתר. הוא "יזרע" את ההבטחה שניתנה לו, כדי לשמור על עקרונות שתואימים את רצון אלהים. זרע הציאות נבט, ואברם קצר את הבטחתו של אלהים - הוא קיבל את כל מה שעיניו ראו. אברהם בטח באלהים ובכך שיגמול לו על צייתנותו. גם אנחנו יכולים לנוהג כמוותו!

אלוהים יגמול לך

אנחנו יכולים לדאוג לעצמנו כל הזמן, או לבתו בך שאלוhim יdag לנו. אלוהים רוצה לטפל בנו ולדאוג לנו! لكن מוטב שנפרוש מכל הניסיונות שלנו לדאוג לעצמנו.

במשך שנים נגתי להתייש את עצמי נפשית ופיזית, בניסיון לטפל בעצמי ולספק את צרכי. בגלל ההתקולות הפיזית והנפשית שעברתי בילדותי ובנישואי הראשונים מידי אנשים שהיו אמורים לדאוג לי, חשבתי שモטב שאdag לעצמי ולא אהיה תלואה באיש.

רבים אינם מסוגלים לבתו באנשים אחרים לפני שהם פותחים את ליבם לישוע, בעיקר משום שנפגעו בעבר. אבל אלוהים אינו זונה לאנשים אחרים. אנחנו כן יכולים לבתו בו! בתהילים כ"ג 6 נאמר: "אֵיך טוֹב וָחֶסֶד יַרְדֹּנוּ כָל יְמֵינוּ".

אלוהים אומנם רוצה לדאוג לנו ולטפל בנו, אבל חוסר האמונה ומעשי הבשר שלנו כובלים אותו. הוא מכחכה עד שנפרוש מהניסיונות שלנו לטפל בעצמנו, ונבטח בו. אברים בחר לנוכח אהבה כדי לא לריב עם לוט. הוא גם בטח בך שאלוhim יdag לו, ולא ניסה לעשות זאת בעצמו. אילו רצתה למצוא פתרון הוגן, הוא לא היה מסוגל ללוות לבחור ראשון.

סכנה, דאגה עצמית!

למדתי שמאוד קשה לציית לאלהים ולאحب את הזולת, כל עוד חשוב לי יותר מכל שלא יגעו בי ולא ינצלו אותי. כמה נעים לדעת שאלהים דואג לנו: "השליכו עליו כל (אחות ולתميد) יהבכם (כל הדאגות, החזרות, המשאה), כי הוא דואג לכם" (פטר"א ה' 7). הפסוק הזה פשוט נפלא בעיני! הניסיון שלנו לדאג לעצמנו הוא אחד הגורמים העיקריים למריבות.

ישוע בטה בך שאביו יdag לו, גם כשהנסיבות היו קשות במיוחד:

חרפוחו ולא השיב חירוף, סבל ולא איבים, כי אם מסר דינו לשופט הצדק (פטר"א ב' 23).

כשנראה לנו שהנסיבות בחינו יוצאות מכל שליטה, כsmithו פוגע בנו או מנצל אותנו, אנחנו רוצחים לשנות את המצב ולהתוט את הקף לטובتنا. אבל גם אלהים מעוניין בטובتنا, ולכן מוטב שנבטח בו בעניין זה. דבר אלהים כולל המון הבטחות שיכלות להפוך למנתן חלקנו, אבל לשם כך علينا להאמין. שאל דבר על "מידת האמונה" שניתנת לכל אדם (روم' י"ב 3). האמונה היא מתנה שנייה לנו על ידי אלהים. היא גילה ומתחחת בכל שמרבים להשתמש בה. עליינו לבחור מה לעשות עם האמונה שלנו - היכן לזרע את זרעה.

אם אני בוחרת לבטווח ולהאמין בעצמי, זאת וכותבי. אבל בשל מסויים אבין שהדאגה שלי לעצמי אינה מניבה פרי על-טבעי. ואני הרי זוקקים לפרי הזה. לשם כך علينا לאפשר לאלהים להיות אלהים.

אלוהים הוא גיטלמן. הוא לא ישתלט علينا ולא יכפה את עצמו, אלא אם נזמין אותו לחתת לידיו את המושכות. חוק האמונה שמתוואר באיגרת הראשונה לפטרוס ה' 7 קובע שרק אם תפסיק לדאג לעצמך, תאפשר לאלהים לטפל בך! אלהים רוצה לספק את צרכינו, והוא גם יכול לעשות זאת, אבל יתכן שלעולם לא ניהנה מכך בגל חוסר הנכונות שלנו להניאו לפעול.

דבר אלהים מלמד פעמים רבות שאלהים הוא המגן והמעוז שלנו, זה שוגמל לנו ונלחם למעןנו (תהלי כ"ז 2-1; נ"ט 10; מתי כ"ב 44). הוא נוקם ומשלם, וושופט בצדך (דברי י"ב 35; תהיל פ"ט 15). אברם בטה באלהים, ואלהים גמל לו על כך כשהוציאו לאור את צדקתו. הוא נתן לו צאצאים רבים מספור, ונחלה גודלה עוד יותר מזו שהיתה לו לפני המרيبة עם לוט.

אלוהים יgomol לך

לוט, לעומת זאת, דאג לעצמו ובחר באזור הטוב ביותר. הוא פעל על פי מראה עינינו, לפי הבשר. האנשים שחו באזור שלוט בחר היו רשעים במוחם, ובשלב מסוימים הם הרסו את לוט. זאת הייתה התוצאה של בחירתו האונכית. גם אנחנו נהרסים כשאנחנו מנסים לדאוג לעצמנו ולא בותחים באלהים. האויב שלנו חזק מאיינו. וכשאינו בותחים באלהים, אנחנו מknim לאויב חזקה עליו, עדשה של כוח. אמונה בעצמנו תמיד תביא לכישלון. אנחנו לא אמררים "לבתו בבשר" (פיל' ג' 3). לא בבשר שלנו ולא בבשר של אף אדם אחר.

הבטחותיו של אלוהים

יקראני ואענהו, עימו אנו כי בצרה, אחילצחו וocabdhoo (תהל' צ"א 15).

שלושה דברים מובטחים למאין שקורא בשם אלוהים.

1. שאלהים יהיה עימנו בשעת צרה.

2. שהוא יחלץ אותנו.

3. שהוא יכבד אותנו.

וכשאלוהים מכבד אותנו, הוא בעצם מרים אותנו.

quispiyu עצמכם תחת יד אלוהים החזקה, למען יורם אתכם בעיתו
(פטר"א ה' 6).

כשאתה מסרב לדאוג לעצמך, אתה משפיל את עצמך. צעד זה, כשהוא
עשה מתוך אמונה, גורם לאלהים לכבד אותנו. כשאתה בותח באלהים,
אתה ממקם את עצמך בנקודת שמינה תזכה לקידום. אלהים יכבד אותך
ויגמול לך על כך שבתחת בו.

ישוע הפקיד את עצמו ואת כל חייו בידיו של שופט הצדק:

ובלי אמונה אי אפשר להיות רצוי לאלהים, כי כל הקנייב אל אלהים צריך
להאמין שהוא קיים והוא נותן גמול לדורשו (עבר' י"א 6).

בעולם מקובל לעבוד קשה כדי לקבל גמול. אבל אצל אלהים, عليك רק
לבתו בו עמוק ליבך, וכך תזכה למילוי. איני טוענת שעליינו לנחל חיים
פאסיביים, אבל علينا להימנע מכל מעשי הבשר. כשאנחנו נשענים על הבשר,
אנחנו מזמינים מריבות ועימותים - ביןינו לבין עצמנו, ביןינו לבין אלהים
וביןינו לבין הזולת.

קרה בעיון רב את הפסוקים הבאים. הם יעודדו אותו לחזור מכל דאגה לעצמך ולשאת עיניים לאלוהים ואל הגמול שתויצה לו כשתבטה בו:

אחר הדברים האלה היה דבר ה' אל אברהם במחזה אמרו: "אל תירא אברהם, אנכי מגן לך, שכרך (גמולך) הרבה מאד" (ברא' ט"ז).

תורת ה' תמיינה, משיבת נפש. עדות ה' נאמנה, מחייבת פתי. פיקודי ה' ישרים, ממשקי לב. מצוות ה' ברכה, מאירת עיניים. יראת ה' טהורה, עומדת לעד. משפטיו ה' אמת צדקנו ייחדי. הנחמים מזחוב ומצד רב, ומתקים מדבר ונופת צופים (תהל' י"ט 8-11).

כלומר, דבר אלוהים הוא מושלם. מצוותיו הן אמת וצדקה. הן מזהירות אותנו ומדרכות אותנו, והשומר עליהם זוכה למול רב. והנה עוד כמה פסוקים:

אר (רק) פרי (שכר וגמר) לצדיק. אך יש אלוהים שופטים בארץ (תהל' נ"ח 12).

כי מולט אָמֵלֶט ובחרב לא טיפול, והיתה לך נפשך לשלל (כפיו), גמולך, כי בטחת بي, נאום ה' (ירמ' ל"ט 18).

כאשר אתם מתפללים, אל תהיו צבועים, האוחבים להתפלל בעומדים בתמי נסota ובעיניות של רחובות למען יראו לבני אדם. Amen אומר אני לכם, שכרם (גמולם) איתם (מתי ו' 5).

במקום לנשות לגרום למשחו להיות הונן כלפי, למדתני להתפלל עבורי ולבטוח בכך שאלווהים יdag לי. המאמינים יכולים להתפלל במסתרים, בפנים שטופי דמעות. אלוהים כבר יגמול לנו על כך לעיני כל.

באיגרת יעקב מוסבר בצורה מפורשת איך ננסות המריבות אל חיינו בעקבות דאגה עצמית:

מיין הסכסוכים והמריבות אשר ביןיכם? האם לא מתחאותיכם הלחמות בתוך איבריכם? אתם מתחאים ואין לכם. אתם הורגים ומקנאים ואינכם יכולים להשיג. אתם רבים ונלחמים ואין לכם מפני שאיןכם מבקשים (יעקב ד' 1-2).

שמתי לב שקשה להסתדר עם אנשים מוטסלים. בשני השנים הארוכות שנשענתי על עצמי וניסיתי לדאוג לעצמי היו חיי מלאי מריבות. רוב הזמן

אלוהים יגמול לך

היהתי נרגזת וכעוסה. בתוכי התחוללה מלחמה, והיא פגעה בכל מי שהתקרב אליו. רבתיי והתווכחתי עם כל מי שהיה לי איתנו קשר כזה או אחר. דאגה עצמית מחוללת מריבות. ביטחון באלהים מביא שלום. המריבות שנבעות מدادגה עצמית הורסת בסופו של דבר את מי שאינו בטוח באלהים וביכולת שלו לדאוג לנו.

מריבות הרסניות

שמעתי פעם סיפור על זוג משיחי שאיבד את כל רכושו בשרפיה. האובדן בילבל את כל מי שהכיר אותם. כלפי חוץ, הכל אצלם נראה בסדר. זמן קצר לפני השרפיה הם סיימו את לימודיהם במכלה משיחית והתכוונו לעבוד בשירות המשיח במשרה מלאה. על המכונית שלהם התנוססה מדבקה עם מסר משיחי, היו להם קלטות משיחיות למכביר, וכל אחד מהם ענד על דש בגדי סיכת עם שמו של ישוע. הם דיברו ונשמעו כמו אנשים שמכירים את דבר אלוהים. הטרגדיה עוררה שאלות ובות בקרב מכיריהם וחביריהם. איך יתכן שדבר נורא כזה קורה לאנשים מאמינים?

סביר להניח שאתה מכיר מקירים דומים, אבל עליינו לזכור שאין לנו מושג מה קורה מאחריו דלותות סגורות. מאמין אחר, סטודנט שלמד במכלה יחד עם אותו זוג, סיפר שהם נהגו לריב המון. לעיתים קרובות הם הגיעו כעוסקים לשיעורים, והיה ברור שמתוח רב שורר ביניהם. אומנם לא כולן ידעו על כך, אבל אותו סטודנט שם לב למתח והיה מודע למריבות.

מאוחר יותר הודיע גם בני הזוג שאלווהים החל לדבר אליהם על טיב הקשר שלהם ועל המריבות הרבות. אבל הם לא השפilio את עצם ולא ציינו לו. בית מלא מריבות איינו משmach את אלוהים, גם אם יש בו זבחים (משל י'ז¹). באותו זוג צער אויל העלה זבח מסויים כשנזרים המכלה, אבל אף לא אחד מהזבחים (הקורבנות) שלהם סגר את הדלת שנספתחה לרווחה על ידי מריבות,

ואפשרה לשטן לחבל בזוגיות שלהם. הזוג הזה ידע היטב מה עליו לעשות. הם ידעו מה אלוהים אומר להם. הוא כבר דבר איתם על כך, אבל הם לא שעו לאזהרותו. וכך ניצל השטן את הדלת הפתוחה, נכנס לחייהם והביא לחורבנם.

שלום ושלום

כדי להצלח במלחמה הרוחנית רגליו צריכות נועלות נכונות לבשורת השלום. לא מספיק שנישא את הנעלאים בידינו, علينا לנעל אוטן. אלוהים ציווה לנו לשאת את כל הנשך שלו (אפס' ו' 10-18). הוא מספק לנו את כל מרכיבי הנשך הדרושים לנו כדי להביס את השטן ולהתגבר על כל התטריות שלו, אבל כלים אלה לא יעוזו לנו אם לא נישא אותן. علينا לשאת אותן משומות ש"השטן משוטט כאריה שואג, ומ Chapman לו לטרוף מישחו" (פטר"א ח' 8).

עלינו לדעת איך נועלים את הנעלאים שמעידות על נכונות שלום, ולפערל בהתרם. זהו אחד הסודות להצלחה במלחמה הרוחנית. הפעלת סמכות על השטן בקול רם אינה מהוות תחליף לצירות פשוט לאלהים. ישוע התפלל: "יהו נא כולם אחד. כמו שאתה, אבי, כי ואני בר, שיהו גם הם בנו, כדי שאמינו העולם כי אתה שלחתני" (יוח' י"ז 21).

לימודים במקללה מישיחית הם דבר נפלא עבור מי שאלהים מורה לו לעשות זאת. מדבקה על המוכנית וקלות לימוד יכולם להועיל לנו רבות. סיכה עם שמו של ישוע על הבגד היא דרך נפלאה להפיץ את הבשורה. אבל אין כל טעם בדברים האלה אם חיינו מלאי מריבות. אנשים ובם חיים בבלבול, ותוהים מדוע הבטחותיו של אלוהים אין מתגשות בחייהם. אי אפשר סתם כך "لتבע" את התגשות הבטחותיו של אלוהים. צריך לרשת אותן, לרקום מערכתיחסים של בניים עם אביהם. "במי אלוהים" הם כל אלה ש"ירוח אלוהים מדרישה אותן" (ром' ח' 14).

מריבות וביבורתיות

יש לי חברה טובה, שנשואה לאיש לא מאמין. שניהם הרבה לריב. מחוץ לבית היא נהגה לעוטות על פניה חיקוי "קריזטטי" קופא, כך שככלפי חז' הכל נראה בסדר. אבל חייה היו מלאי משברים ואסונות.

לਮתבונן מבחן זה נראה כל כך לא הוגן. כשהתפלلت עבורה, התפתיתי לומר: "אלוהים, מדוע אין מגן עליו? היא כל כך מתוקה, וועזרת לכל כך הרבה אנשים. היא נותנת מעשר בנאמנות ומגיעה לקהילה בכל פעם שחדלות נפתחות".

אבל, כאמור, המכחות ניחתו עליה בזו אחר זו. בסופו של דבר הכל קרס - בכל המובנים. אפילו גג ביתה קרס באחד הימים! אחרי האירוע הזה היא סיירה לי את האמת. היא אמרה שאלהים הזהיר אותה שוב ושוב והורה לה להשאיר את המריבות מחוץ לתחום.

בעלה איננו טיפוס לוחמני. הוא אדם פאיסיבי למדי, מאוד לא אגרסיבי. אבל חסוך העניין שלו בה, בביטם ובחיי הקהילה עוררו בה כעס קבוע. היא נאבקה בעצמה בಗלו. היא מתחה עליו ביקורת, והרבתה לנידנד לו ולהשמע הערות ביקורתית. היא ליבטה כל הזמן את אש המריבה. אי השקט שלנו תמיד יתפרק החוצה בשלב מסויים.

החברה שלי אמרה לאלהים שהיא פשוט אינה מסוגלת לשוטק ולהניא לבעה להמשיך בדף הסחתנהות המורגיז שלו. היא לא עשתה את זה בכוונה, אבל בעצם فعلה מトン דאגה לעצמה בלבד. אלהים רצה לטפל בה, אבל היא הייתה עסוקה מדי ולא הייתה מסוגלת לראות מה אלהים רוצה לעשות. היא האמינה שאין זה הוגן שאלוהים ידרוש ממנה להסביר שלום בבייתה כל עוד בעלה הוא מקור הבעיה.

היא סיירה לי שבעצם אמרה לאלהים: "אני מבינה מה אתה אומר, אבל אני לא מסוגלת לעשות את זה". וכך פתחה לרווחה את הדלת בפני האובי, ואיפשרה לו להרוס אותה ואת ביתה על ידי מריבות וחוסר ציות.

מריבות גזירות מאיתנו את הניצחון

הכרתי זוג אחר שנאבק בעיות רבות, במחלות ובקשישים כלכליים. כל הזמן נשברו מכשירים בביטם וגם את המכוניות היה עליהם לתקן שוב ושוב. הם לא נהנו מחיי ניצחון. יחד עם זאת הם הקפידו לחת מעשר והגיעו לקהילה בקביעות. אחרי שנים של הרס מתמשך שכזה הם סייפו, בפגישת יועץ, שהם מרבים לריב, ושאיפלו לא ישנו באוטה מיטה במשך שנים.

הטבע האנושי מוליך את עצמושול ומסרב לבדוק את ה"למה" שמאחוריו ה"מה". אם אנחנו רוצחים אלהים יביס את האויב בחינוי ויביא לידי ביטוי את הניצחון שלו, علينا לבדוק אם יש מריבות בשורש הבעיה שלו.

הקשישים והבעיות נובעים מכמה סיבות. חוסר ציות הוא אחד מהן. יכולות להיות לנו בעיות שאין להן כל קשר לחוסר ציות או למריבות. יתכן שהשתן פשוט תוקף אותנו בניסיון להרים את אמונהינו. אם נקפיד להתנגד לו, ננצח. אבל אם שורש הבעיה שלנו נעוץ במריבה, علينا לטפל בה בהתאם. علينا להוציא את האמת לאור ולהניח לאלהיים לעבוד בחינו ולחולל את הנס, כדי שיוכל לשחרר אותנו כליל.

השחרור של אלהיים זמין לכל מאמין שמחלית לשים קץ למריבות בחינו, וגם לקהילות שלמות שרויות בחלוקת.

שְׁמוֹנָה

מִרְיבּוֹת הַוּרְסּוֹת קְהִילָּות שְׁלֹמוֹת

שאלול כתוב למאמין בקורינתוס על נאמנותו של אלוהים. הוא הבטיח להם שאלוhim הוא אמן, ולימד אותם כמה חשוב חי' אחדות והרמונייה, מתוך הסכמה ותמיונות דעתם. הכתובים רבים לדבר על חיים נקיים מרירות. הנה מה שנאמר על כך באיגרת לעברים:

זרפו שלום עם כל אדם, וגם את הקדשה שבладיה לא נראה איש את האדון. הישמרו פן יגרע איש מחסד אלוהים, פן יפריע אתכם שורש פורה מרירות ויטמאו בו רבים (עבר יב-14-15).

עלינו לרודף שלום, לשאוף אליו בכל תחום בחינו. השלום צריך להיות גם המטרה העיקרית של הקהילה. אנחנו צרייכים לפקווח עין איש על רעהו. כשאנחנו רואים שאחד מאחינו לא מונה כועס על אחד אחר, علينا לנסתות להשכין שלום ביניהם. זה יהיה אחת המשמעויות של המצווי להיות "עשה שלום", לרודף שלום. הפסוקים האלה באיגרת לעברים מבחרים שמריבות (היעדר שלום) מעוררות טינה, מרירות ושנאה. ואם לא מטפלים בבעיה, המרירות מתפשטות ופוגעת באנשים רבים.

מריבות, מעצם טבען, מתפשטות כמו מחלת מדבקת. لكن אמרתני שדייב ואני מטפלים במריבות כאילו היא מגיפה. המריבות יוצרות בעיות רבות,

מענות את חברי הקהילה ואת מנהיגיה. הן מפריעות ומחבלות בעבודתו של אלוהים. הן פוגעות באנשים רבים ומטמאות אותם.

כש מגיפה קטלנית פורצת בבית מסויים, משרד הבריאות יבודד את יושבי הבית ולא יתנו לאיש להתקרב אליו. הודעות בולטות יפורסמו בכל מקום, ובבהירו שהבית נגע ומוחז לתוכו. איש לא יורשה להיכנס או להתקרב אליו, מחש שידבק ויפץ את המגיפה.

דייב ואני מרבים לנסוע במסגרת העבודה שלנו. יש לנו קשרים עם הרבה קהילות וארגוני. כבר מזמן הפסיקי לטופר כמה מהם הפסיקו לפחות ולהתרחב, וכמה מהם נחרשו בגלל רוח של מריבה. מדוע? משום שאלויהם עובד רק באוירה של שלום. השטן וחבר מרעיין, לעומת זאת, פועלם היטב באוירה של מריבות ומהומה.

רוח של פגיעה

מאוד חשוב שככל קהילה תבין את הנושא הזה לעומק. השטן עובד קשה כדי להכעיס אותנו. הוא מנסה לגרום לנו לכעס זה על זה. הוא יודע על אילו כפturnים לחוץ ומתי. זכור, השטן הוא אסטרטג ממולח. הוא רוקם תוכניות, ופועל מאחורי הקלעים במשך זמן רב, במטרה להגשים את התוכניות האלה. הוא משקר וגורם לחיכוכים.

הוא מוציא תקירות שונות מכלל פרופורציה, וגורם להן להיראות חשובות יותר מאשר באמת. אם מישו עשו טעות פשוטה, השטן יגורם לכך לחשב שהוא עשה זאת זה בכוונה. הוא יגורם לכך להאמין שאנשים רקמו קשור גdeep, וש הם מנסים להזכיר לכך בכוונה, כשהמציאות אותם אנשים אפילו אינם יודעים שפגעו בכך.

נigraph לא דוגמהacha שאינה בטוחה עצמה, וחושבת שרועה הקהילה שללה לא היה מספיק ידידותי בפעם الأخيرة שפגשה אותו בקינוי. נראה לה שהוא היה "מנומס אבל קר", ושניסה להתחמק ממנו. היא נפצעת, ומקדישה לוגשות הפוגעים שלה מחשבה הרבה. השטן מפגיז את המחשבות שלה בזיכרונות מפעמים קודמים שבהן רועה הקהילה לא היה מאוד ידידותי כלפיה - לפחות לא כמו שהוא כלפי אחרים.

היא מתחילה לחסוב שהוא לא סובל אותה. בעצם, היא מחליטה שהוא נהג כלפיה בגסות. שהוא חסר רגשות בתורה מי שאמור לרעות את הצאן של אלוהים.

וכך ממשיך השטן להטריד אותה במשך ימים, עד שהיא מגיעה לנקודה שבה היא אינה מסוגלת להבחן עוד בין דמיון למציאות. היא מנחת את כל התקritis ומאבדת כל פרופורציה. כל זה מתרחש במחשבות שלה בלבד, אבל היא כבר רותחת מזעם.

המשפחה והחברים שלה מרגשים שימושו השتبש, ומתחלים לשאל אותה על כך. רוח הקודש מנסה אומנם לומר לה שעלייה לשמור את זה לעצמה, אבל היא מתחילה לדבר על כך עם כולם. זכור, הם שומעים רק את הצד שלה בסיפור, שבשלב זה הוא מאד שונה מההשורה למציאות.

הדיםעה שלה משפיעה על הדעה של מכריה, והם מתחלים לשאול אנשים אחרים אם גם לדעתם רועה הקהילה איננו ידידותי. ואז, בדיקות כמו שעשו הפרושים כשקחו עין על ישוע וניסו לתפוס אותו "על חס", עשו משה לא כשר, גם אתם מכירים מתחילה לבחון את התנהגותו של רועה הקהילה כלפים. ואם הוא אינו מאד ידידותי עם כולם, הם מותחים ביקורתם ומרכלים עליו.

כמובן שגם רועה הקהילה מרגיש שימושו משתבש. הוא מרגיש מתח מסויים במהלך אסיפות הקהילה, אבל אין מצליח להניח את האבעע על הגורם האמיתי. אם מצב זה ימשך מספר חודשים, הוא יהפוך לסייע של כל רועה קהילה. מחלוקת גדולה, שמשתקת כלל את המשיחה ואת הברכות של אלוהים, עלולה להתפתח מחוסר הבנה פשוט ביותר.

יתכן שהוא לא הרגיש טוב ביום שפגש את האשה בקינוי. יתכן שהוא עיף מן הרגיל או טרוד בגל בעיות כלכליות של הקהילה. יתכן שמייהר לפגישה חשובה, ולא היה יכול להתעכב לשיחה. אין לו כל מושג שאוותהasha חסרת ביטחון נפואה ממנו, ושיהיא מפיצה אודותיו שמועות שמהרחות מריבה בקהילה כולה.

אם אתה חושב שהסיפור הזה קצר מוגזם, אתה טועה. דברים כאלה קוררים כל הזמן בגוף המשיח. אנשים נפעים מדברים שליליים, והשטן משתמש בהם כדי לחרור מריבות ולפוג קהילות. העובודה של אלוהים נפצעת מושם שרוח הקודש אינו יכול לעבוד באווירה כזו. השטן לעומת זאת נהנה מכל רגע. הוא אוהב את זה. זהה האווירה הטובה ביותר עבורו.

אני מאמין שרוח של פגיעה הורשת ומזיקה יותר מכל רוח אחרת. רוח זו היא האויב מספר אחת של המאמין. היא פותחת את הדלת בפני בעיות קשות ומסוכנות, שרק מעטים יודעים כיצד להתמודד איתן.

בעיות אלה מתחילה אצל מישיכים שפועלים בשר - אנשים חסרי בגורות שחכמים על פי הרגשות שלהם. הם עושים ואומרים את מה שהם "מרגשים". הם אינם מרסנים את עצם ואים מבקשים את עזרתו של אלוהים כדי להתגבר על פגיעות.

אלוהים רוצה לרפא את חוסר הביתחון שלנו

הכתבבים מלמדים מפורשות שאנו צרכיהם לסלוח למי שפגע בנו - מהר כל הזמן והרבה. חוסר ביטחון היה הבעיה של אותה אשה. אדם בטוח או בוגר יותר היה רואה את הכל בצורה למורי שונה.

אנשים חסרי ביטחון סובלים מרמה כזו או אחרת של דחיה. הם זוקקים להמון גיבוי ועידוד מבחן, ולאנשים שיבחרו להם שם רצויים ואהובים. הם איבדו את יכולת להרגיש בעצם שיש להם Urk, והם רעבים לשמעו את זה אחרים. הם צרכיהם שאנשים יאשרו שהם אכן רצויים ומקובלים, שלמעיהם ודבריהם יש משמעות. האויב משתמש באנשים פגועים רגשית, באנשים עם צלקות, כדי לחרור בעיות. אנשים אלה אינם מבקשים ליצור בעיות, הם רק רוצים שימושו יעזור להם להרגיש טוב עם עצם.

בשנים הרבות שלי באמונה נתקلت בי בהמון מצבים כאלה, באנשים שנפגעו ממשום שלא הקדשתי להם מספיק תשומת לב. הגעה לאוזני שמעה על אשה אחת שאמרה שנפגעה ממני קשות והרגישה שאיני אוהבת אותה כלל. כשהסיפור הזה הגיע אליו, נדהמתי! דזוקא מאד חיברתי אותה, ולמייט ידעתني תמיד הייתה מאוד ידידותית כשראית אותה. אבל היא סיפרה שלא התיחסתי אליה באותה מידת חביבות שהפגנתי כלפי אחרים. היא סיפרה שהחלفت עלי פניה בלי לומר מילה. אחר כך סיפרה על מקרה אחד שבו חשבה שהתעלמתי ממנה, אבל האמת היא שככל לא ראיתי אותה אז. פשוט לא ראיתי אותה!

שאלתי את אלוהים מדוע הוא אינו גורם לי לראות אותה ואחרים כמוות. והוא גילה לה שהוא "הסתיר" את האשה הזאת ממני. "היא חושבת שיותר מכל היא זקופה לתשומת הלב שלך, אבל זה לא נכון. היא צריכה לבטוח بي, לא בך. לאחר שתלמד לבטוח بي, ארצה לה לקבל יותר תשומתلب מהנסיבות ומהאנשים שהיא מעריצה".

וכך למדתי לך חשוב. אלוהים רוצה לפעול בחינינו. לשם כך עליו לפתחו לעיתים פעעים שונים ולנקות אותם. אם אנשים אחרים היו מספקים את

הចורך של אותה אשה, היא לא הייתה נרפאת. בכל פעם שאנשים אחרים סייפו את החורך הזה שלה, הם רק הנציחו את הבעה. הם כיסו את הפצע הישן בתחבושת קטנה. אלוהים רוצה לרפא אותנו, אבל אנחנו ממשיכים לחבוש את הביעות שלנו ולהסתירן.

חומר ביטחון דומה לרעל משפשע על כל תחום בחיי האדם. הריפוי עלול להזכיר מעט, אבל הוא עדיף על נכות וgeshit לכל החיים. עליינו לבתו בכך שאלוהים יקדים לנו את תשומת הלב שאנו כה שמיים לה.

מה עליינו לעשות אם מישחו אינו מקדים לנו את תשומת הלב שאנו זוקקים לה? עליינו להגיב בחסד ובבנה. זכור שהאהבה תמיד מאינה טוב ביותר (קוריא ייג 7).

עשה לאנשים את מה שאתה רוצה שייעשו לך. האם הייתה רוצה שמייחדו ישפט אותך ללא רחמים, לא יפגין כל חסד לפיק, ירכל מאחוריו גבץ ויחרור מריבות בקהילה או בארגון שלך? מבון שאלה: גם אני לא מעוניינת בכך. כדי לשמור על שלום במקומותינו ולהשאיר את המריבות מחוץ לתחים, עליינו ללבת בעקבות ישוע. אך היה הוא מתמודד עם הנזיבות שאתה שרווי בהן?

שאלול ייעץ למאmins בಗטיה מה לעשות עם המריבות שפרצו ביניהם:

הרי כל התורה כוללה במאמר אחד - "ואהבת לרעך כמוך". אך אם אתם נושכים וטורפים זה את זה, כי אז תשימדו איש ביד רעה (גלו' ה' 15-14).

אליה הן הורות מאד ברורות. שים לב למריבות שפורצות בסביבתך. אם תניח להן, הן יתפשו. ואחר כך, אתה והקהילה יכולה עלולים להיפגע.

מריבות מפריעות לנו להגישים את הייעוד של אלוהים

אני מכירה אנשים שאינם משרתנים היום את אלוהים מסוים שנכנעו לשטן ולא טיפלו במריבות. בשלב מסוים אלוהים קרא להם להגישים עוד מסויים, אבל הם לא רק הניחו למריבות להיכנס לחייהם - הם ממש הזמינו אותן. זכור לי אירוע מסוים שהרס אנשים רבים בארגון שלנו לפני כמה שנים. אני מאינה שאהנים שהחלה במריבה פגעו בעצמם יותר מאשר בכל אחד אחר. דרך אותה תקרית, ודרך תקרית נוספת, למדתי מיד ראשונה כמה מסוכנות המריבות.

בתקנית הראשונה התחלה להרגיש שימושו "מת" באסיפות השבועות שלו. האווירה נשתנה בבהה מדי. ההרגשה הייתה דומה זו שאני מרגישה כשروح רעה כלשיני נכנסת לפעולה. ואז שמתי לב שאנשים מסוימים, שעד אז בקבוצה ושותחו, השתתקו כשהתקרבתי אליהם. הייתה לי הרגשה מוזרה שאני מפrieveה.

ניסיתי להתגער מההרגשה הזאת, כי האמנתי שהאנשים האלה הם חברי הטובים. אנשים שהיו קרובים אליו במשך שנים נראו פתאום מאד לא ניחומים לידיו. חומות בלבתי נראהו חלולו לצוץ מכל עבר. יום אחד, יידים שנחגתי לאכול איתם ארוחות צהריים, לא רצוי להציגו אליו לארווה. כשדיברתי עם אחרים על משחו שרציתי לשנות במשרד או על משחו שהאמנתי שאלו הרים שם על ליבי, הם שתקו. במקום העידוד שהייתי רגילה לו, התעוררה בי תחושה של אי נוחות. הבנתי שכולם יודעים משחו שאינו לא יודעת ושאיש אינו רוצה לספר לי.

הבעיה לא הייתה רק מריבבה. מאוחר יותר נודע לי שתרמיה וסקרים היו חלק מהבעיה. כשההמרצע יצא מן השק, כמו שקורה תמיד בסופו של דבר, מערבות יחסים נגנו, וגם מערכת היחסים של כמה אנשים עם אלוהים. אני מאמין שהאובי הצליח להסייע מן המסלול ארגונים גדולים על ידי מריבות. מה קרה? מה הייתה הבעיה? אשה שעסכה בכישוף במשך שנים רבות הצטרכפה לקהילה שלנו. היא סיירה שהבינה שהיתה בדרך הבטוחה לאבדון, ושנולדה מחדש והתملאה ברוח הקודש. היא מבקשת, כך אמרה, להכנס סדר לחייה. כולם שמרו בשביילה. כולנו אוהבים לראות אנשים משתחררים,

בUPIKER אם קודם לכן הם היו משועבדים לחטא בצורה קשה. היא ה策טרפה לכל מיני פעילויות קהילתיות ואף נרשמה למכלה המשכנית שלימדתי בה שלוש פעמים בשבוע. היא הגיעו לאסיפות השבועיות בקהילה שלנו וה策טרפה למסע בישור בקרב חולין נפש. כמו כן היא הגיעו בזבוקות לכל אסיפות התפילה הקהילתיות בבובוק.

הכל נראה נכון כלפי חוץ, אבל התוחשה שלי לא היתה טובה. אני מתכוונת לתוחשה רוחנית - לא רגשית. משחו לא הריח לי טוב. לא היה לי נוח במחיצתה. בכל פעם שהתקרבה אליו, רציתי להתרחק.

באחד הימים, במהלך תפילת הבוקר, עברתי לידי והצטמראתי. הרגשתי ברוחי שהוא מתפלל עבורי - ולא רציתי שתעשה זאת זה. רק מאוחר יותר נודע לי שהוא אכן התפללה, אבל בנסיבות של מלכות החושך. היא קיללה

אותו, וזרעה זרעים של מריבות ורשעות בארגון שלנו. היוותה הרבה דברים מוזרים החלו לקרות בקהילה שלנו, הרגשנו מאוד מבולבלים. אנשים האשים את המנהיגים, ובכל מקום התרכזו שקרים והכפשות. לפעמים כבר לא ידענו למי להאמין. אנשים שהיו חברים בקהילה במשך שנים - עזבו. רבים מהם היו בעמדת מנהיגות.

למרובה החפתעה, לאחר שהמצב בקהילה הדרדר, נעלמה לפתע המכשפה "לשעבר". השטן הפיז את שקריםיו. הוא התקיף את המחשבות שלנו. הוא פיתח כמה חברים וגורם להם למתוח ביקורת ולשפוט אחרים, והם נפלו בפתח. הם ריכלו מאחוריו הגב וחירחו מריבות. זרם תזכירךיע של כעס זרם לו בשוף קצף, ורבים נשחפו בו.

לקח לנו חודשים לתקן את הנזק. בסופו של דבר, העניינים חזרו למסלולם. היום הקהילה פורחת ואלהים מברך את מעשי ידינו. לא רק שרדנו מהמאבק ההוא, אלא גם התחזקנו בಗלו. למדנו לקח חשוב, ובଉרטנו נמנעו פעמים רבות מליפול שוב באותו פח של השטן. אבל חלק מהאנשים שהיו מעורבים בסיפור נתקעו באותה נקודה.

למדתי מיד ראשונה אילו סכנות טമונות במריבות, ומazel הרוח שלי מתקוממת בזעם קדוש בכל פעם שMRIבה צזה בקרבתgi, בכל צורה שהיא.

מריבות חוסמות את המשיחה של אלוהים

התקרית השנייה אירעה בקהילה שהינו חברים בה. חודשים ספוריים לאחר שכמה הchallenge הזאת לשגשג. קרוב לארבע מאות איש הגיעו אליה בקביעות. מתנות הרוח פעלו בה, ואלהים משח את האנשים ונתן להם התגלויות רבות. הכל התנהל כשרה, ובכל זאת, היום - הקהילה הזאת אינה מיימת עוד. מה קרה?

פרצה שם MRIבה! במקרה זה היא התחלת עם רועה הקהילה ואשתו. מדובר באנשים מאד גנישים. בכל פעם שמשיחו מצאן מרעיתם הרגיש שאלוהים קורא לו לעזוב את הקהילה וללכט למקום אחר, הם לcko את זה באופן אישי. אם פגשו אחר כך באקראי את אחד האנשים האלה, הם היו מאד לא ידידותיים כלפיו.

הם נאבו וכעסוו, ולא סלחו לאותם אנשים. הם רצו לשלוט בכאן מרעיתם - לא להוביל אותם. אם חשבו שאחד מחברי הקהילה צריך להצטרף לפעילויות כזו או אחרת - אבל אותו אדם סיירב - הם הפגינו קריירות כלפיו.

הם גערו בי והוכיחו אוטי מספר פעמיים - באחת מהן מתח על שלימדי מדבר אלוהים. דיבב ואני הנחינו קבוצת בית במשך שנתיים, עוד לפני שהצטרפנו לאותה קהילה, והמשכנו בזיה גם אחר כך. אותו רועה קהילה חשב שדיבב צריך ללמד בקבוצת הבית, לא אני. רצינו לצית לאלוהים, ולכן דיבב ניסה ללמד. אני השתדלתי לשטוק, אבל זה לא עבד! אלוהים קרא לי למד, לא לדיבב. לא משנה מה אומרים על כך בני אדם, הדברים מסתדרים רק שאנחנו עושים את מה שאלוהים קורא לנו לעשות.

באחד הימים רציתי לקנות 10,000 עלונים ולארון קבוצה של נשים שיחלקו אותם פעם בשבוע במרכז קניות. האמנתי שאלוהים הדירק אוטי לכך. כל הנשים בקבוצה היו חברות שלי, והתכוונתי לשלם מכיסי עבור העלונים. תיכננתי לחלק את כל העלונים בתוך שישה שבועות לאנשים שמגיעים למרכז קניות, וגם להציג עלונים לחלונות המכוניות שחוננות בחו"ז. כלל לא עלה על דעתך לבקש רשות מרווחה הקהילה שלי? הוא הוכיח אוטי על כך, ואמר שאחרות את חייו הנישואין שלי אם לא אכנע לבעלי. אבל לדיבב לא הייתה כל בעיה איתה. הבעיה הייתה של רועה הקהילה.

בזהדמנות אחרות הוא הוכיח אוטי על שגירותי רוחות רעות ממישחו. לבסוף מחקו את השם שלנו מרשימת הבטים שモתר לקיים בהם אסיפות שבועיות. גם אחרים בקהילה זכו לטיפול דומה. רועה הקהילה חשב שהוא עושה את המועל עליו, אבל בהתנגדותו הוא רק פתח את הדלת למיריבות. דיבב ואני לאזוב ולובור לקהילה אחרת, אבל אלוהים אמר לנו לא לעשות את זה כל עוד אנחנו כועסים על הרועה. היינו מאוד צעירים באמונה אז, אבל ידענו היטב שאסור לנו לטפח רגשות עוניים כלפי הרועה וככלפי מנהיגי הקהילה.

חיכינו שאלוהים ישחרר אותנו, והשבועות חלפו להם. שבוע אחר שבוע ראיינו איך פוחת מספר האנשים שמגיעים לאסיפות. באחד הימים ראיתי חזון במהלך התפילה שלי, ובו השתתפות בלוויה. לא הבנתי אז את החזון כלו, אבל ידעתי שהלויה היא של הקהילה. הקהילה גססה. שאלהים ישחרר אותנו לבסוף, נשארו בה רק מאה איש. גם המספר הזה הלא ופתח, וכשהק קומץ אנשים המשיך להגיע לאסיפות, לא נותרה ברירה אלא לסגור את הקהילה.

מריבות הורשות קהילות שלמה

מה קרה? מריבות פרצו והרסו את הקהילה.
ماוחר יותר שיקם אלוהים את אותו רועה קהילה, והשתמש בו במקומות אחרים.

השtan תוקף את התינוקות באמונה

כשאני נזכרת בהם ובענישים שהיו חברים באותו קהילה, אני
נדחתת ממספרם של אלה שהיו מעורבים בסיפור זהה והיום מנהלים
ארגוני משיחיים מצחיקים בקנה מידה גדול.

השtan יצא נגדנו במתקפה קשה. רוב הארגונים האלה עד לא נולדו אז -
אולי רק בליבם של אלוהים. השאר היו בשלבים הראשוניים שלהם. השtan
כנראה רצה להרוויס את הארגונים האלה לפני שהם יחרשו אותן. הוא רוצה
لتוקף ולטרוף את הניצנים הראשונים. הוא תוקף את התינוקות ואת
הפעוטות במלכות השמים, מושם שהם עדין לא יודעים להגן על עצם.
אני כל כך מודה לאלוהים על שגרם למישחו להתפלל בשביבנו באותו
ימים. יתכן שלעולם לא אדע מי זה היה, אבל אין לי ספק שתפיפלתיו שמרנו
עלינו יותר מפעם אחת מפני החורבן שזורען המריבות. לעולם אל תשכח
שמריבות הורשות. הן הורשות חי נישואין ומערכות יחסים בכל רמה
אפשרית. הן הורשות קהילות וארגונים. הן הורשות עסקים, והן הורשות את
הבריאות שלנו.

המריבות הן הגזליות מספר אחד של השלום שלנו. אם תלמד לזהות
מריבות ולהתמודד איתן, תחסוך לעצמך הרס רב. בפרק הבא נבדוק את אחד
התחומיים בחיננו שנפגע על ידי מריבות - הבריאות שלנו.

ת ש ע

מריבות ובריאות

מריבות יוצרות מתח, ומתח גורם למחלות. אלוהים ברא אותנו כלים של צדקה, שלום ושמחה. הוא לא ברא אותנו כדי שנריב, נdag, נשנא, נטמא מרירות, עיניות, חוסר סליחה, זעם, כעס, קנאה, מהומה ורוויז. הגוף שלנו בניו כך שיוכל לספג עונשים רבים ועדין לשרוד, אבל אם נשיך ונמלא את ההיכל של רוח הקודש בדברים הלא נכונים - בסופו של דבר נהרסו אותו. אף אנשים חולמים במחלות שונות ומשונות. מחלות חדשות מתגנות חדשות לבקרים, ואני מאמין שרובן הן תוצאה של חוסר נחת וחוסר שלווה. התסמיינים והמחלה עצמה הם אמיטיים, אבל מתחים הם שורש הבעיה. הגוף שלנו בסופו של דבר קורס מרובה מתח.

הבעס ותוצאתיו

מריבות הן הגורם העיקרי למתחים בימינו. אין עוד דבר שמקשה עליו פיזית כמו כעס ורוויז - במיוחד אם איןנו מטפלת בהם מיד. לא לשואה אומרם לנו הכתובים:

ונגזו ואל תחתאו. אל תשקע המשמש על בעסקם (אפס' ד' 26).
אף אהובי, יהא כל איש מהיר לשמעו, בלתי נחפץ לדבר וקשה לכעוס
(יעקב א' 19).

בשנים הראשונות של נישואיו לדיבר התרגוטי המון. נהגתי לכעוס במשך ימים ארוכים, לפעמים במשך שבועות. הкус נתן לי כוחות במשך זמן מה, אבל כששכך, הרגשתי כאילו מישחו הוצאה לי את הפיק ושבב ממנה את כל כוחותי.

יש אנשים שמרבים לאכול כשהם כועסים. זאת הדרך שלהם לומר: "אני כבר אראה לך". יש כאלה שאוכלים כדי לנחות את עצם על הפגיעה. אני דזוקא מאבדת את התיאנון לשאני כועסת וכואבת. האמתה היא שטוב זהה כך, אחרת הייתה הופכת להר, משומש שרוב הזמן בעטתי על משוּהוּ.

הרגשתי לא טוב רוב הזמן, אבל אף פעם לא קישרתי בין מצב הפסיכיאטרי לבין שמי. אני חושבת שרוב האנשים אינם חושבים על הקשר הזה. סבלתי מכabi ראש וגב, מבעיות מעיים וממתח בצוואר ובכתפיים. הרופא שלח אותי לכל מיני בדיקות אבל לא מצא דבר. בסופה של דבר קבע שהבעיות נובעות ממתח. זה הטעית אותי עוד יותר! לא היה לי כל ספק שאני לא מרגישה טוב, וуд

כמה שהבנתי אז את הדברים, הסיבה לכך לא הייתה מתחים.

מאז ומתמיד הייתה לי אדם מאוד אינטנסיבי. כל החיים שלי היו אינטנסיביים. שניקיתי את הבית, עבדתי קשה והתעצבתי על כל מי שלא שם את חפציו במקום. רציתי בית שאפשר להסתכל עליו - לא גור בו. ידעתי לעבוד קשה, אבל לא ידעתי איך לחיות.

מריבות היו חלק מהਆישות שלי. רבתה עם עצמי, עם דיבר, עם הילדים, עם קרובינו משפחה, עם שכנים ואפילו עם אלוהים. היטבתי להסתיר את המריבות האלה מעוני הנשים שביקשתי להרשים, אבל החיים שלי היו מערבות הרבה יותר מתמשכת. לא משנה כמה אנחנו מצלחים להסתיר משוּהוּ אנשים אחרים, כל עוד אנחנו חיים מעתה מעתה - הנזק מctrבר, ותוואותינו נרשמות בגוף ובנפש שלנו.

התוצאות של מתח ולחצים

לחצים יכולים להשפיע על הנפש ועל הגוף. המונח מתח לקוח במקור מעולם ההנדסה. כמה לחץ אפשר להפעיל על קורות מתחת לבניין לפני שהוא יקרוס? היום קורסים יותר אנשים מבניינים! אלוהים בנה אותנו בדרך מופלאה. הוא בנה אותנו כך שנוכל להתמודד - בצורה טובה - עם מנה נורמלית של מתח ולחצים.

כל אחד חי תחת לחץ כזה או אחר. כשאתה יוצא מבית חמים אל אוויר קר במיוחד, נוצר לחץ טרמי על גופך. העבודה של כל אחד מאיתנו עשוה גם כרוכה במידה מסוימת של לחץ נפשי ושכלי. בני הבכור, דיויד, עובד אייתנו בארגון. הוא תמיד מספר שהוא מותש שכליות כשהוא מגיע בביתה בעבר. העבודה שלו כרוכה בחשיבה רבה, וכשהוא מגיע בביתה, הוא זוקק לזמן מה כדי לרענן את מוחו ואת מחשבותיו.

אנחנו מרבים לנסוע במסגרת העבודה שלנו, והנסיבות האלה מעיניות אותנו. לפעמים אני מלמדות בספר אטיות במחלך סוף שבוע אחד, ואני מגעה בביתה עייפה. אני עושה את מה שאלהים קרא לי לעשות, אבל העבודה מפעילה עלי לחץ פיזי נורמלי. אי אפשר להימנע מהלחץ הכרוך במצבים אלה. لكن חשוב להקדיד על מנוחה מתאימה ועל זמן שקט במחיצת האלהים, שכן אלה חיוניים לרענון הכוחות שלנו ולהיחדש האנרגיה שהזצינו. אין כל פלא שאלהים קבע שעל האדם לעמוד ישנה ימים ולנוח בשבת - יום אחד בכל שבעה ימים שבו אסורה עליינו כל מלאכה (שמות כ' 8-10).

אפשרו אלהים שבת מכל מלאכתו אחרי שת ימי הבריאה (ברא' ב' 2). אנחנו יכולים להתמודד עם כמות נורמלית של לחץ ומתחים, אבל כשhaizon מופר, כשהלחץ גבוה, אנחנו מקריבים את הבריאות שלנו. בימינו, רוב האנשים מרגישים רע רוב הזמן. הם עייפים וモותשים. יש להם מעט מאוד כוחות, אם בכלל. הם לא מסוגלים לצעוד למרחקים ארוכים, שלא לדבר על ריצה. רובם עייפים מლטפס במדרגות, ודבר פשוט כמו כוור מלא כלים יכול להכניס אותם לדיכאון.

הרפואה המודרנית מצאה כל מיני שמות למחלות אלה, אבל אני חולשת שהשורש של רובן הוא העדר שלווה, אותה שלווה והואתו שלום שישוע עוד אותנו לרדוף.

העולם הוא מקום רווי מתחים. העצמות הרעות שאנו חיים בתוכן הולכות ומתגברות. לפני כמה שנים, אילו עצרת ברמזור ליד מכונית אחרת, הייתה שומע מוסיקה נעימה בוקעת ממנה, מוסיקה שמרוממת את הנפש. אולי אפשר היה לחייך אל הנחג ומונפנף לשולם, על אף שאין לך מכיר אותו. אבל היום, הצלילים שבוקעים ממכוונות רבות יוצרים בנו מתחים. העצמות לבدن יכולות לגרום לכל אדם שפוי לצrho, שלא לדבר על המוסיקה שנשמעת כמו צוחחות פריאות שיווצרות מפיו של מי שהיה עד למראה אכזרי

במיוחד. לי תמיד נדמה שהצללים האלה מעירים את המיתרים המרדניים ביותר בנפש האדם.

אם תחיך או תגנוף לשולם למשהו שאינו מכיר, אתה עלול למצוא את עצמן נדרש להסביר את מניעך הנסתרים. אם תגע מבטאים ממושכים במישחו, הוא עלול לקלל אותך. גם אין טעם לצפות לעוזף נימוס בכבושים.

モטב להיזהר מהמכוניות ששוועות סביבך וחותכות ממסלול למסלול. כולם ממהרים לאן שהוא. אבל האמת היא שם לא הולכים לשום מקום. הם רק אינם יודעים על כך. הם פשוט תורמים את חלקם לאוירוח שאין בה כל שלום ושלולה. האוירוח השוררת בעולמו טעונה מתח רב ולחצים.

משפחות רבות חיים בלחץ כלכלי מתמיד. חיים נורמליים בדרך כלל דורשים שתי משכורות, כך שני ההורם צריכים לעבוד, או שהבעל עובד בשתי עבודות. הרבה אמהות חד-הוריות עובדות בשניים או שלושה מקומות העבודה כדי לשלם את החשבונות, וביליה עוד נותר להן לעשות את כל העבודות בבית הרבה והמייגעת.

لحץ ומתחים מיד השטן

אנשים עייפים נכוונים לפיתויים בקלות רבה יותר מאשר נינוחים. אנשים עייפים מתעכבים בקלות. הם חסרי סבלנות ומתמלאים מסכל במחירות. לא צריך להיות גאון כדי לראות את ידו של השטן מאחוריו הקളים. זכור, הוא רוקם מזימות ופורס לרגליך את הרשות. הוא מתכנן את ההורבן שלו ומציא את תוכניתו לפעול בדרך מרמה, כדי שלא תדע שזה הוא.

מתח רב שרר בחו כי שرك הקנו את הארגון שלנו. הרגשתי את כובד האחריות על כתפי. כל הזמן חשבתי על בעיות כאלה או אחריות שעלוות לצוץ. מהicken הגיע הכסף? מי יזמין אותו למד כשבוקשי מכיריהם אותו? איך אוכל לשדר בתקנות רדיו? חיתי בפחד מתמיד ונשענתי על ההיגיון האנושי שלי. הייתה נזונה תחת לחץ רב, והלחץ הזה גרם פעמים רבות למריבות ביןינו לבין דיב.

המתה היה בעיקרו ווצאה של הנسبות. לא הצלחתי להזיז דבריהם במחירות שרציתי. היה לי חזון, והוא לא התקדם לפי לוח הזמן שלי. ניסיתי דבר אחד, ואחר כך דבר אחר, אבל לשואה.

חלק מהלחץ והמתחים פרקתי על דיב והילדים, אבל הקפדתי להסתיר

אوتם מהעובדים שלנו ומאללה שרציתי להרשים אותם באמונה ה"רבה" שלו. אבל מeo למדתי שחיי אמונה פירושם כניסה למנוחה של אלוהים (עברי ד' 3). ההסתדרה של הרגשות שלי לא מנעה את הנזק. לעתים קרובות מצאת את עצמי במרפאה. הרופא, כמובן, המשיך לומר שאני סובלת ממתxa. עברתי מרופא לרופא, וכולם אמרו לי: "גברתי הצערה, אין לך מושג כמה מתxa כורך בעבודה שלך".

כך הם אמרו, אבל אני לא האמנתי להם. ידעתי שאלווהים קרא לי לעובוד במשרה מלאה, אבל היה עלי ללמידה איך אפשר לעשות את העבודה הזה בשולوها ובנהchat. הגוף שלי החל לשלם את המחר. חייתי תחת לחץ, והלחץ הפיל אותו למשבב. היום אני רואה בנסיבות רבות שהביקורת של כל אחד מהם הייתה מדויקת.

אי אפשר להיות בעולם הזה בלי כל לחץ. השאלה איננה אם אנחנו חיים תחת לחץ, כי ככלים נמצאים במצב הזה. השאלות שעליך לשאול את עצמך קשורות ביכולת שלך להתמודד עם הלחצים האלה. האם אתה מודאג שאין לך עזץ יותר ממה שנדרש מך? האם אתה נת, אוכל לנוכח, הרבה לzechוק ומשליך את הבקע על אלוהים? האם איבדת את שיווי המשקל? האם אתה מנהל חיים מלאי קיצוניות? באיזו תכיפות אתה כועס? כמה זמן עבר עד שאתה סולח?

תגובה פיזית ללחץ ומחדים

בכל פעם שאתה מתרגז, בכל פעם שהרגשות שלך גועשים ומוגעים לך קצת רתיחה, האיברים הפנימיים שלך צריכים לעבוד קשה יותר כדי לעמוד במתxa. הם יחויקו מעמד רק במקרה זמן מה, וכשיתחילו להתבלוט, הם יגלו סימנים המלדים על המתxa הרבה שהופעל עליהם.

אנסה להבהיר לך מה עובר על גופך בכל פעם שאתה מתרגז. איני רופאה, אבל אנסה לתאר מה קורה לך בפנים. כשהנוצר מתxa, הגוף שלנו נזק להган על עצמו מפני אירועים שמאימים עליו שלמותו. עצם המחשבה על איורע שמעצבן אותנו או על סכנה דמיונית יכולם לגרום לגוף שלנו להזדקק. באותו רגע נכנסת לפוליה שרשורת של תגובות פנימיות, אנחנו מתכוונים להילחם בסכנה או לבסוף מפניה. תגובה זו נקראת "מאבק או ביריה".

הגורם למתxa שולח למוח שלך מסר דרך בלוטות יותרת המוח ומערכות העצבים. המוח מעביר את המסר הדוחף ליותרת הכליה, וזאת מפרישה

הורמוניים מסווג אדרנלין, מאייצה את קצב פעימות הלב, מעלה את לחץ הדם, שולחת מנות של גליקוז לשירים ומעלה את רמת ה考לסטROL בדם. עצם האפשרות של מתה מתיחה שרשרת מורכבת של תגובה, שמקינה את גופך ל"מאבק או בריחה" - מאבק במה שמאית עלייך או בריחה מפניו.¹

הגוף אומר לאיברים השונים: "אני תחת התקפה! עזרו לי להילחם או לבירוח כאן. אני זוקק לאנרגיה גדולה מהרגיל כדי להתמודד עם מצב החורום הזה!" איברי הגוף נורטמים למערכה. הם מצויזים בכל מה שדרוש להם כדי להתמודד עם מצב חורום. אבל אם אנחנו חיים תחת מתה מתמיד, הם יתבלו ולבסוף יקרסו.

בשלב מסוים יהיו האיברים מותשים מכל הניסיונות להתמודד עם מצב חורום, ולבסוף לא יצליחו להתמודד עוד עם מתה נורמלי. לפעת פתאום משחו משבש! אצל חלק מהאנשים השיבוש הוא במחשובות שלהם. אצל אחרים, הרגשות נפוגעים. ויש במקרה שהבריאות הפיזית שלהם נפגמת.

הנה דוגמה למה שקרה במצבים כאלה. קח רצועת גומי, קופף ואחר כך ישר אותה ככל האפשר. אז הרפה ממנה. חזור על כך שוב ושוב. אחרי זמן מה תגלת שהיא מאבדת את גמישותה ונחלשת. ואם תמשיך בתהליך זה, לפעת תיקרע רצועת הגומי. זה מה שקרה לנו כשהאנחנו מותחים את עצמנו יותר מדי.

בשלב מסוים אנחנו נופלים למשכב. אנשים אומרים: "אין לי מושג מה לא בסדר איתי. אני פשוט לא מרגיש טוב". יש להם כאבי ראש, כאבי גב, כאבים בצוואר ובכתפיים, כאבים בKİבה, בעיות מעיים ותחלואים אחרים. כשהם אומרים לרופא שלהם איך הם מרגישים, הוא מבחן בעיה בבלוטות, או יירוס כזה או אחר.

אבל במקרים רבים, שורש הבעיה הוא שנים ארוכות של לחץ ומתחים. המתחים פוגעים במערכות החיסון הטבעית של הגוף. הוא אינו מצליח להילחם עוד לבחידקים ובזיהומיים. האיברים מותשים我们知道, גם מרגישים מותשים.

1. ארצ'יבולד ד' הארץ, The Hidden Link Between Adrenaline and Stress (Dallas, TX: Word Books, 1986) pp 21-23

חימם חיוביים

מחשבות שליליות, מילים שליליות ורגשות שליליים יוצרים מתה, ומתה יכול להביא עליינו מחלות. מחשבות חיוביות, לעומת זאת, מילים חיוביות ורגשות חיוביים מביאים לנו מרפא ומזור. עיין בפסוקים הבאים:

1. ח' בשרים לב מרפא, ורק עצמות קנהה (משל' י"ד 30).

הקנהה מעוררת בנו כעס, עינויים ורגשות נקם. העסים כאלה גורמים למחלות מסוימות שהתוחו ובוחו הרגשי אוכל כל חלקה טוביה בבריאות שלנו. נפש רגועה ושלולה, לעומת זאת, מרפא את הגוף ואת הבשר.

2. בני, לדברי הקשيبة, לא מני הט אוזן. אל ילו'ז מעיניך, שומרים בתוך ישבך. כי חימם המ למוחיהם ולכל בשרו מרפא (משל' ד' 20-22).

מה מרפא את גופנו? האזנה לדבר אלוהים ולא לדברים שלמלחיצים אותנו. ישוע הוא השלום שלנו. הוא גם דבר אלוהים לבוש בשער. שאנתנו עומדים בו ובדברו, אנחנו נהנים משלום ושלווה בשפע. הם זורמים בקרבו כמו נהר.

3. בטח אל ה' בכל ליבך, ואל בינתך אל תישען. בכל דרכיך דעהו, והוא יישר אורחותיך. אל תה חכם בעיניך. ירא את ה' וסור מרע. ורפא תה לשך ושיקוי לעצמותיך (משל' ג' 5-8).

שם-בינה (המוח) שלנו רגעה, הבריאות שלנו אינה ניזוקה. אדם חכם בוטח באלהים ואין דואג. במשך שנים ניסיתי להבין הכל, והבריאות שלי נפגמה כתוצאה מכך. היום, בגין חמשים ושתים, אני מרגישה טוב יותר משהרghostי כשהייתי בת שלושים וחמש. מודיעי משום שאיני דואגת. למזהטי להשליך את כל יhabi ואת כל דאגותי על אלהים, ואני חיה תחת לחץ מתמשך.

כשלמדתי בטוח באלהים, הפסיקתי לריב עם זיביב. בעבר הפעלתاي עליון לחץ מותميد. ניסיתי לגרום לדיביב לראות את הדברים מן הזווית שלי. היום אני נמנעת מוויכוחים, ומבקשת מאלהים שישנה את מה שדורשبنيו.

4. יש בז'טה כמזכרות חרוב, ולשון חכמים מרפא (משל' י"ב 18).

דיבור בוטה מחרחר מריבות. המילים "כמזכרות חרוב" מתארות מילים פוגעות שפוצעות אותנו ומכאייבות לנו. אבל איש חכם יכול להשתמש בפיו ובלשונו כדי לרפא. מלא את פיך בדבר אלוהים, לא במילים שלך. הבריאות שלך תשתרף פלאים! אני יודעת, משום שזה קרה לי.

5. לב שמח ייטיב גנַהָה (יביא רפואה), ורוח נכהה תיבש גָרָם (את העצמות) (משלוי ז' 22).

המסר כל כך ברור: אדם שליבו שמח וטוב עליו הוא אדם בריאות. אדם זעף ומדוכא, לעומת זאת, איןנו אדם בריאות. ישוע נתן לנו את הפטורון לחיים מלאי מותה. הוא אמר:

אמרתי לכם את הדברים האלה כדי שבי יהיה لكم שלום. בעולם - צרה לכם, אך התעוודדו: אני ניצחתי את העולם (יוח' ט"ז 33).

מתחימים בגל פקקים בתנועה, בעיות בעבודה, עם הילדים או במערכותיחסים לא יוכל לפגוע בכך אם תקפיד לשמר על שמחה וروح טובה. ישוע לא היה משאיר אותנו בעולם שיכל להפיל אותנו למשכב בלי לספק לנו דרך מוצאת. הצרות הן חלק מהעולם, אבל ישוע שוכן בתוכנו, לא העולם:

הוא אשר שוכן בכם גדול מזה אשר בעולם (יוח"א ד' 4).

המתח הרב ששורר בעולם איןנו המתח היחיד שעלול להשפיע על המאמין. לפעמים המקור למתח נמצא בתוכנו - המרيبة שכונת בקרבו.

עشر

האם אתה רב עם עצמן?

הכתבבים מרבים לעסוק במערכות יחסים. הם מתמקדים בעיקר במערכות היחסים שלנו עם אלוהים, עם עצמנו ועם הזולת. לפני מספר שנים הייתה רעבה יותר מכל לשלום ולשלווה בחיים. לא הסתפקתי בדברים ששמעתני על הנושא. היהomi נחושה בדעתך לגלות איך ניתן ליהנות מחיי שלווה. אי אפשר ליהנות מהחיים בלי שלום ושלווה. ואז קראתי את הפסוקים הבאים:

האיש החפץ חיים אוחב ימים לראות טוב, ינצח לשונו מרע ושפטו מז'בר מרכמה. יסור מרע ועשה טוב, יבקש שלום וירדפהו (פטר"א ג', 11-10).

עד היום אני נהנית לקרוא את הפסוקים האלה וושואבת מהם את הכוח הדורש לי כדי לנחל חיי שגרה מוצלחים. פסוקים אלה מפורטים ארבעה עקרונות עבור כל מי שרוצה ליהנות מחייו:

1. שמור לשונך מדברים רעים ומדבריו מרמה.
2. סור מרע.
3. עשה טוב.
4. בקש שלום ורדוזי אחריו.

1. שמו של שונך מדברים רעים ומדברי מורה
דבר אלוהים מבחר שבסוכה של הלשון לחוץ את דינו של האדם
לחיים או למות. אני יכולה לאמל את עצמי או להסביר לעצמי אושר בכוח
המלחים שיצאות מפי. לכן, אם אני רוצה ליהנות מחיי, עלי לברור את
מילותי בקפידה.

2. **סור מרע**
עלינו לנוקוט צדים ולהתרחק מכל דבר רע ומכל קבירה מרושעת. מזמור
אי' בתהילים מורה לנו להימנע מחברתם של חוטאים, של לצים ורשעים.
יתכן שלשם כך יהיה علينا לשים קץ לקשרים מסויימים, להחליף חברים
ולאכול לבדוק את ארוחת החרדים במקומם בשבת עם כל הרצלנים במשרד.
יתכן שלשם כך יהיה לנו לגוזר על עצמנו בדידות למשך זמן מה.
התחלת חדשות דורשת מאיתנו לשים קץ לדברים מסויימים. הרצון לנחל
חיים חדשים - חיים מלאים בצדקה, שלום ושמחה - דורש מאיתנו לחסל
כמה דברים ולחכות עד שאלהים יוצר בחינו דברים חדשים במקומם.

3. **צשה טוב**
ההחלטה לעשות את הטוב צריכה לבוא בעקבות החלטה לסור מרע.
על פניו זה נראה כמו תוצאה אוטומטית של ההחלטה הקודמת, אבל אין
זה כך. מדובר בשתי בחירות מפורשות שעלינו לעשות. לחזור בתשובה יש
שני צדדים: הפנית עורף לחטא ובגיה לדרך של צדק. יש אנשים
המפנים עורף לחטא, אבל איןם מחייבים לעשות את הטוב. התוצאה היא
שבשלב מסוים הם שבים לחטי חטא.

הכתבבים מלאים ב"עקרונות חולפיים" כמו זה שלහלן:

על כן היסרו את השkar וקבעו אמת איש לרעהו, כי איברים אנחנו איש
לרעהו... הגונב אל יוסיף לגונב, כי אם יعمل ובידיו יעשה את הטוב
כדי שיוכל לתת למי ששרוי במחסור (אפס' ד' 28,25).

4. **בקש שלום ורדוף אחריו**
ההוראה הרביעית שנינתנת לאדם שփח חיים, שורצת ליהנות מחייו,
היא לבקש שלום ולרדוף אחריו. שים לב שעליינו לבקש אחר השלום
ולרדוף אחריו. אנחנו יכולים להסתפק ברצונו לחיות חי שלום. עליינו לנוקוט
צדדים. במרדף שלנו אחר שלום עליינו לזכור את מערכות היחסים השונות
בחינו: עם אלוהים, עם עצמנו ועם הזולת.

האם אתה רב עם עצמן?

האם אתה חי בשלום עם עצמן? רוב האנשים אינם שלמים עם עצמם. היות שאנו נמצאים עם עצמנו יותר מאשר עם כל אחד אחר, חוסר השלמה עם עצמנו הופך לבעה רצינית. אנחנו הרי לא יכולים להתרחק מעצמנו! מי שאינו מסתדר עם עצמו בדרך כלל גם אינו מסתדר עם אחרים. אם איןך יכול ליהנות מעצמך, לא תיהנה גם מאנשים אחרים.

למד לקבל את עצמן

קשה לנו לחבר ולקבל את עצמנו. דחיה עצמית ושנהה עצמית הן שתי הבעיות העיקריות שבנני אדם צריכים להתמודד איתן. אנשים רבים נאבקים בבעיה זו בלי לדעת על כך. אני, למשל, לא סבלתי את עצמי במשך שנים רבות, אבל חשבתי שהבעיה נועצה בכל מי שմסבבי. לא נהיתי מאנשים אחרים, וידעתني שגם הם לא ממש נהנים ממני.
אנשים אחרים רואים אותנו כמו שאנחנו רואים את עצמנו. עיקרונו זה בא לידי ביטוי בסיפור על שנים עשר המרגלים שליח משה כדי לתור את כנען (במד' י"ג). כששבו למחרה, עשרה מהם נתנו דיווח שלילי על מה שראו:
שם ראיינו את הנפילים, בני ענק מן הנפילים, גנוי בעינינו פחונים, וכן
הינו בעיניהם (במד' י"ג 33).

היה קשה לחבר אותו משום שלא חיברתי את עצמי. איך יוכל לצפות אחרים לקבלו אותנו כל עוד אנחנו דוחים את עצמנו? אנחנו הרי קוררים את מה שזרענו בעצמנו (גלו ו' 7). בעיה זו אופיינית להרבה אנשים. אני מאמין שאחו צרכר מלהביעות של המין האנושי נובע מהדריך שלהם וראים את עצמם. אנשים רבים מתבוננים בעברם, ועליהם להתמודד עם הבושה הזאת לפני שיוכלו לחיות חי ניצחון.

מדוע אנשים דוחים את עצמן

אנשים דוחים את עצם בעיקר בגל החולשות והטיעויות שלהם. היה לנו קל יותר לקבל את עצמנו אלמלא החולשות שלנו. אבל יש לנו חולשות. אנשים דוחים את עצם משום שאינם מסוגלים להפריד בין "מי" שהם לבין "מה" שהם עושים. הדברים שאנו עושים אינם מושלמים תמיד. אבל אני יודעת מי אני - ילדה של אלוהים שאוהב אותי עד כלות. הערך שלי (הצדקה

שלוי) נובע מכך שישווע מות במקומי, ולא מכך שככל מה שאני עושה הוא מושלם (רומי ג' 22-23; ד' 5).

יש לך ערך רב. אתה מיוחד בעיני אלוהים, ויש לו תוכנית נפלאה שהוא מעוניין להגשים באמצעותך (ירמי כ"ט 11). הוא קנה אותך בדמות היקר של המשיח (מה"ש כי 28). כשהכתובים מדברים על דמו היקר של המשיח (פטר"א אי' 19), הם מתכוונים לכך שהמשיח שילם מחיר גבוהה כדי לפזר את אוטך ואוותך. האמן בכך, ופתח את ליבך לאמת הזאת. היא תרפא את נשמתך ותשחרר אותך.

יש בדבר אלוהים דוגמאות רבות לאנשים חלשים שאלהים בחר בהם כדי להגשים משימות אדירות. אל תקTELג את עצמך כאדם חסר ערך רק משומש לך כמה חולשות. אלוהים נותן לכל אחד מאיתנו הزادנות ללבת בעקבות ישוע. הגבורה שלו באהה לידי ביטוי דווקא בחולשות שלנו (קורין ייב 9).

החולשות שלנו מאפשרות לו להפיגן את כוחו ואת כבודו. לכן, במקומות להתיש את עצמך בניסיון להיפטר מחולשותיך, תן אותן- ליושע. הוא יכול להעלים אותן או למלא אותן בכוחו. ככל שזהו נוגע לך, שתי האפשרויות האלה זהות.

תלמידיו של ישוע היו אנשים פשוטים ובעלי חולשות, לא פחות מכך ומפני. הבשורות מבהירות שכיפה היה דייג מחוספס וגו. לעיתים קרובות הוא נהג בקורס רוח, בкус ובעומס. ברגע מאד משמעותי בחיים הוא פחד להיחשף לתלמידיו של ישוע ובחר להתחחש לו, מה שהפך אותו ל"פחדן" בפרק זמן מסוים במהלך ההיסטוריה.

אנדרי נשמע אולי כמו בוחר בעל לב רך וחביב, אבל הוא לא רצה לשמש כמנהיג והעדיף מלא תפקיד משמי לצד אחיו כיפה ולצד חבריו התחרותיים - יעקב ויוחנן.

יעקב ויוחנן זכו בין השאר בגלל הבקשה של אמים לתת להם מלכותיים המעד גביה לצידיו של ישוע. האם יתכן שהיא שפטנית מדי? התאמא חש לטוח במומו ורבו. הוא רצה הוצאות חותכות לפני שיוכל להאמין.

ומה לגבי מתי? המנהיגים הדתיים בימיו רתחו מזעם על עצם האפשרות ליצור קשר עם מוכס. תארו לעצמכם מה חשבו כשישווע בחר להתארח ב ביתו של אחד מהם ואף הציעו לו ללבת אחיו ולהיות אחד מתלמידיו הקרובים. סביר להניח שהאדם היחיד שהנהיגים הדתיים באותו ימים הערכו היה

האם אתה רב עם עצמן?

יהודא איש קריות. בעניין העולם, יהודא היה איש עסקים בעל תוכנות שביאות הצלחה. אבל היתרונות הטבעיים שלו עמדו לו למכשול והפכו לחולשתו העיקרית - הם המיטו עליו הרס וחורבן.

ראה את החולשות שלך כמו שישוע רואה אותן מעניין שישוע דחה את אלה שהעולם המלאץ עליהם. ולאלה שהעולם דחה, ישוע אמר: "ובאו אליו. לא אכפת לי כמה פגמים יש בהם. כל עוד תבטחו בי, אוכל לעשות באמצעותכם דברים אדרירים". ישוע התפלל כל הלילה לפני שבחר בשנים עשר האנשים שחיו לצידו במשך שלוש שנים. היו להם המון חולשות ופגמים, והוא ידע את זה עוד לפני שהציגו אותן אנשים להפוך לחבריו. אבל כולם, למעט יהודא איש קריות, המשיכו את דרכו של ישוע לאחר מותו ותחיינו. באיגרת הראשונה לקורינטים אי' 25-29 חושף אלוהים את מה שיש בלבו בעניין חולשתינו:

הן "סקלוות" אלוהים חכמה מבני אדם, ו"חולשת" אלוהים חזקה מבני אדם.

אפי', ראו מי אתם שנקראתם: לא רבים מכם חכמים מבחןת העולם הזה, לא רבים חזקים ולא רבים רמי יחס. אבל אלוהים בחר בסיסלים אשר בעולם כדי לביש את החכמים, ובחלשים אשר בעולם כדי לביש את החזקים.

בנחותים אשר בעולם ובנסיבות לפחות ערך בחר אלוהים, בדברים שהם כמובן, כדי להשפיל עד לאפס את הדברים הקיימים, למען לא תתהלל איש לפני האלוהים.

נפלא! פסוקים אלה נותנים לי כל כך הרבה תקווה. אלוהים יכול להשתמש איפלו بي ואלוהים יכול להשתמש גם בך! אני מעודדת אותך להסיר את ענייך ממה שנראה לך כפוגם באישיותך, ולשאת אותו אל ישוע. שאב מנו הכוח הבלתי נדלה שלו. תן לךו למלא את חולשתיך. במשיח - כולנו שווים. נניח שלאדם אחד יש עשרה אחוזים של חולשה ותשעים אחוז של כוח. לאדם אחר יש ארבעים אחוזי חולשה וששים אחוזי כוח. במובן הטבעי היינו אומרים שהאדם השני חלש יותר, ולכן פחות מתאים למשימה. אבל אלוהים אינם שופט את פני הדברים כמונו. שני האנשים האלה שווים בעיני,

פשוט משומש שהוא מוקן לספק ולהוסיף להם את הכוח הדורש. לכן, במשיח שניהם מתקדמים עם אותה יכולת.

זהו אמת נפלאה שעולה מן הכתובים, והוא משחררת אותנו. היא מאפשרת לנו להיות כל מה שאנו יכולים להיות - בלי שנצחරך לחוש מפני דמייה ומפני חסיפה של חולשותינו. אם תפנים את האמת הזאת, לעולם לא תצטרך לריב עם עצמך עוד!

נלחמתי בגויס במשך שנים. לא אהבתי את עצמי, וניסיתי כל הזמן להשתנות. אבל ככל שבגרו הניסיונות שלי להשתנות, כך גדל התסכול שלי. עד אותו יום נפלא שבו הבנתי שישוע קיבל אותי בדיקות כמו שאני הוא, ורק הוא, היה יכול להביא אותי למקום שאליו היתי צריכה להגיע. כל המאמצים והניסיונות שלי לשלוט עצמי לא יכלו להעלים את מגעוני. את התהלך הזה לא ניתן לעשות בחיל, גם לא בכוח, "יכי אם ברוחך", אמר ה' צבאות" (זכר' ז' 6).

לאחרונה סיפרה לי מישה, שאחורי אחד הסטינרים שלנו שיחרר אותה אלוהים מרוח של מריבה. "החיים שלי היו מלאים מריבות וסכסוכים", סיפרה. "הדברים הגיעו לידי כך שלא הייתה מערכתיחסים אחת בחיי שמריבות לא שלטו בה". היא שמעה אנשים מדברים על השלום "שנשגב מכל דעת", אבל לא הבינה על מה הם מדברים. אבל מאז הסמין היא הרגישה אחרת.

בתום הסמין, שבמהלכו דיברתי על רוח של מריבה, היא טעונה לראשונה את השלום הזה. הוא היה מאד אמייני ומאוד חזק. כשהתעוררה בבוקר המחרת הרגישה כל כך שונה. לא היה לה כל מושג מה לעשות ואיך לצאת מהמייטה. היה עלייה ללמידה מחדש איך לעשות את כל הדברים הקטנים בחיה, הפעם בלי לריב.

כל מה שעשתה עד אז היה מוגע על ידי מריבה ונעשה תוך כדי מריבה. היא כל הזמן שפטה את עצמה, מתהה ביקורת וחשה מאוכזבת. היא דחתה את עצמה ואת כל האיקיות של אלוהים נטע באישיותה. היא הרגישה נורא לגבי עצמה, ולכן ניסתה כל הזמן להשתפר. היה לה מה לומר על כל המגראות והחולשות שלה, והוא פשוט לא הייתה מסוגלת לראות את מעלהיה.

חשוב לדעת שלכל אחד מאיתנו יש מעלות וחסרונות.

שאלול השlich העיד על עצמו :

האם אתה רב עם עצמן?

בשםחה רבה אתגאה בחולשותי, כדי שתשרה עלי גבורת המשיח (קור"ב י"ב 9).

שאלול נאבק בחולשותיו, אבל لماذا שׁוֹן לו בגבורת המשיח ובחסדו.

דע על מי להישען

אלוהים כאילו אמר לשאול: "אני לא מתכוון לסלק מך את החולשות שלך, ואתה אכן צריך לדאוג בಗלך. אני אמלא את החסר בגבורתי, והתוצאה תהיה כאילו שהחולשות נעלמו - כל עוד תישען עלי!" זוהי הבעיה האמיתית שלנו. אנחנו עצמאיים מדי. אנחנו לא אוהבים להישען כל הזמן על מישחו אחר. הנטיה הטבעית שלי היא להיות קשה עם אנשים אחרים. כשהמשיח מרגיז אותנו, מהר מאוד אני מאבדת את הסבלנות. אבל כולנו יודעים שתכונה זו אינה יאה לאיש אלוהים, בעיקר אם הוא משמש בעמדת מנהיגות.

במשך שנים ניסיתי להיות עדינה. היתי נחושה בדעתני להשתנות ולהפעיל את כל השיטה העצמית שיכולתי. אומנם חל בי שיפור, אבל עדין היו רגעים נוראים שבהם צפּ ועה האני האמיתי שלי. אחרי שנים של תהיות שבמהלכן שאلتמי את עצמי איך יכול אלוהים להשתמש بي אי פעם, איך הוא יכול לבתו בי, מה יקרה אם אפגע במישחו - אלוהים הראה לי לבסוף שהניצחון יהיה שלי רק אם אשען כל הזמן עליו ואמוד בו:

אני הגפן, אתם השרגים. העומד بي ואני בו עושים פרי לרוב, שפּן בלבד! איןכם יכולים לעשות דבר (יוח' ט"ז).

עמדו بي ואני בכם (גהלו את חיכם דרכי ואני אחיה בכם). כמו שהshrug אינו יכול לעשות פרי מלאו אם לא עומד בגפן, כך גם אתם אם לא תעמדו בי (יוח' ט"ז).

האמת הזאת מאלצת אותי להישען על אלוהים כל הזמן. הצורך שלי בתהום הזה גורם לי לדורש את פניו. איני יכולה לפחות את אלוהים אם אינני נשענת עליו. אלוהים לא צריך להישען עלי - אני זקופה למשענת שלו. הוא קרא לי לשרת את ילדיו, וגם מילא אותו רצון לעשوت זאת. אבל אני יודעת שהחולשות והmgrעות שלי עלולות לעמוד בדרכי. במשך שנים נאבקתי בהן, אבל אף פעם לא התקדמותי.

אני בטוחה שאנשים הסתכלו עלי ואמרו: "אין סיכוי! לא יתכן שלא אלהים קורא לך לעשות משהו בעל ממשות". רציתי להאמין לאלהים ולמה שליבי אמר לי, אבל שמעתי מסבבי את הקולות הספקניים האלה ונתתי לדיעות שלhem לשפיע עלי.

הקששתי לשטן, שבכל יום הציג בפני רשימת מלאי של כל החסרונות והמגרעות שלי. הוא הזמין לי כמה פעמים ניסיתי להשתנות וכשלתי. אבל אז זרחה עלי האור של מה שנאמר באיגרת לromeis ז' 24-25:

אווי לי, אדם אומלך שכמותי. מי יצלני מוגף זה שהמות בז? תודה לאלהים על ישוע המשיח אדוננו! ובכן, בשכלי אני עבד לתורת אלהים, אך בברשי אני משועבד לחוק החטא.

וכן, בסופו של דבר ותודות לחסד אלהים הצלחתי להאמין שהוא אכן בחר بي בכוונה תחילה. אף אחד לא אילץ את אלהים להכניס אותי למלכותו. זה לא שהוא ניסה לעשות את זה עם מأتאים איש לפני ולא הצליח, ומהוסר ברירה הוושיע אותי. לא, הוא בחר بي בוחר בכוונה תחילה באלה שהעולם מכנה אותם כסילים, חלשים ונחותים, כדי לביאש את החכמים (קור"א א' 27).

పחתל עוד היום שאתה מפסיק לRib עם עצמן. עשה שלום עם עצמן. למדצחוק על עצמן מדי פעם. אל תהיה כבד כל כך. אלהים משאיר גנים בילדין, כדי שיזדקקו לו ויישענו עליו.

mdi פעם אלהים חושף נגד עיני חולשה כזאת או אחרת שלי, שהוא מקפיד להסתיר אותה מאחרים. אני שעשויה להרגיש שאין פשוט איזמה, כשלעצמה אחרים אני נחרגת. הוא כל כך נפלא! הוא יכול להסתיר ולגלות בו זמינותה. הוא חושף לנגד עיני את חולשותי כדי שאשמור על צניעות וنمיכות רוח. אבל הוא מסתיר את אותן חולשות מעיני אחרים כדי שלא ימצאו בי פגם. אני שיכת לאלהים. החולשות והמגרעות שלי הן עניינו - וענינו בלבד.

היזהר מלשפות את הזולת

אילו נכנס אליו אחד השכנים והתלונן על התספורת של בני, הייתה אומרת לו (אני מקווה שבנימוס) שידאג לעניינו. הבן שלי אינו באחריותו. זה היא הדרך שבה מגונן אלהים על ילדיו. השטן הוא "השוטן" ו"המקטרוג" (התג' י"ב 10), והוא גם שקרן (יוח' ח' 44).

МОוטב שלא נשפט את הזולת:

מי אתה כי תשפט את עבדו של אחר? הרי בעניינו אדוני הוא עומד או נופל. אך הוא יעמוד, כי האדון יכול לעזור לו לעמוד (רומי י"ד 4). אני עומדת משומש שישוע עוזר לי לעמוד. הוא מחזיק אותי. כשהתינוק לומד לילכת, אחד ההורים עומד קרוב אליו, אוחז בידו ועוזר לו לשמור על שיווי משקל כדי שלא ייפול וייפגע. אני עומדת משומש שאבי שבשים תומך بي ומחזיק אותי! הכוח שלו הוא שמחזיק אותי, לא הכוח שלי!

האם אתה מסוכסך עם עצמך בגל ביקורתו מתחו עליו אחרים, בגל מה חשובים עליו? ראה מה שאל בעניין זה:

לABI דידי, דבר פחות ערך הוא להישפט על ידכם או להישפט ביום דין אנושי. אני אף לא דין את עצמי (קורא ד' 3).

כמה אנשים מתחו ביקורת על שאול וקבעו שהוא אנוכי. הוא לא ניסה לגונן על עצמו, וגם לא עס עליהם. הוא פשוט אמר: "לא ממש אכפת לי מה אתם חשובים. אני אפילו לא מנסה לשפט את עצמי". פעמים רבות בעבר הגתי לקרוא את הפסוק הזה ולצלולתוכו, מתוך אמונה שיש בכוו של דבר אלוהים לשחרר אותי מהביקורת העצמית שלי ומהנטיה לשפט את עצמי בחומרה.

אין יכול להתגבר על האויב לבדך, אבל דבר אלוהים כן יכול לעשות זאת. דבר אלוהים יכול לשחרר אותך, לא אתה עצמך. פתח את הכתובים בכל פעם שאתה במצבה. וכשפיתוי עומד על הסף, ענה לשטן בעזרת דבר אלוהים. מDAO כל כך חשוב אנשים לא יהיו מסוכסים עם עצמם? איננו יכולים להיות משלום ושלווה אם איננו מיסדים על הצדקה של אלוהים. מלכות השמים בנויה מצדך, משלום ומשמחה ברוח הקודש (רומי י"ד 17). ישות אלה בנויים זה על זה, לא זה לצד זה. אם אני רוצה לשם, עלי לחיות בשלום, וכך לחיות בשלום אני זוקה לכך - לכך שהוא חלק מהמציאות של חיי, לא רק שהוא שאני מדברת עליו.

דברי צדק

עלינו להתחיל לצאת בהכרזות המבוססות על דברי צדק. אנחנו קוראים בשם של דברים שעדיין לא קיימים, בעוד אינם נמצא (רומי ד' 17). זהה אחת הזכויות שלנו בתורה ילדי אלוהים. גם אלוהים קורא בשם של דברים

שאינם קיימים כאילו הם כבר קיימים. למשל, הוא אמר לאברם שהוא עשה ממנה אב להמון גוים זמן רב לפני שלאברם נולד בן שיירש אותו. אבל אלוהים דבר על כך בלשון עבר, כאילו שזה כבר נעשה, וזכות זו עומדת גם לנו.

אני יכולה לומר שאני הצדקה של אלוהים במשיח משום שכך נאמר בדברו (קורין ה' 21). וככל שארבה לומר זאת, כך זה יהפוך ליותר ויותר מציאותי בעיני. אבל כדי ליהנות משלום אמיתי הצדקה צריכה להיות למציאות גם בשמי. אני צריכה לדעת מעל לכל ספק שהוא חלק ממני. העובדה הזאת צריכה להוכיח שורשים בלבבי כדי שהשוטן והמקרתו לא יוכל לגוזל אותה ממני עם שקריו.

הצדקה צריכה להיות היסוד שלי, כך שגם כשאבחין במגראות שלי - לא אצליח. אמונהו של אברם "לא נטרופפה גם כאשר בהיותו בן מאה שניםحسب על תשישות גוףו ועל עקרות שרה" (רומי ז' 19).

הוא בוחן את המגראות שלו, אבל הוא לא שינו לו דבר. אברם האמין לאלוhim, ואמונה זו נחשה לו לצדקת. אני צדיקה - לא משום שאיני טועה לעולם, אלא משום שישוע עשה אותי לכך. הוא הצדיק המושלם, והאמונה שלי בו גורמת לאבי שבשמיים לראות גם אותיצדיקה. אתה ואני יכולים לחסוך לעצמנו את כל המריבות והסתוכוכים שלנו עם עצמנו, ולהינות מהשלום המבורך שיביא לנו חיים מלאי שמחה. ישוע קנה את החיים האלה עבורנו במוותו ובתחייתו.

אחת עשרה

MRIBOT UM ALOHIM

ציניתי כמה חשוב שתחיה בשלום עם עצמך. ועכשו אני רוצה לציין כמה חשוב שלא נהיה מסוכסים עם אלוהים. אולי זה נשמע לך מוזר, אבל אנשים רבים כועסים על אלוהים מכל מיני סיבות. אלוהים איננו המקור לבעה של איש מאיינו. הוא היחיד שיכל לעזור לנו!

בוא נקרא שוב את העקרונות הבסיסיים שמופיעים באיגרת הראשונה לפטרוס ג' 10-11:

האיש הקפץ חיים אהוב ימים לראות טוב, ינצח לשונו מרע ושפטוי מז'בר מרמה. יסור מרע ויעשה טוב, יבקש שלום [בין עצמו, בין לבן אלוהים ועם הזולת] וירדפהו.

האם אתה כועס על אלוהים?

מדובר אנשים נופלים בפח הזה? כמה נדהמתי כשious אחד אמר לי אלוהים לעזר באסיפות שלי לאנשים שכועסים עליו. עד אז לא חשבתי שיש מישחו שזוקק לעזרה בנקודה זו, אבל כמה טעונה.icus סמי על אלוהים הוא הגורם להרבה בעיות ורגשות. הוא גורם למיריות ולגישה חמושה כלפי החיים. גישה זו פותחת את הדלת לאומלחות ולסלבל.

אלוהים ברא את האדם כדי שיקבל ממנו את אהבתו, יהנה ממנו ויתענוג עליה. כדי שישיב אהבה לאלוהים ויאhab את העולם שסובב אותו. אלוהים עיצב אותנו כך שנרצה לנחל אותו ממערכות יחסים - אהבת, עדינה, חמה, פתוחה. בכל פעם שמשחו חסר או פגום בקשר הזה, האדם סובל.

ASHMA וחרשעה

אדם שמנעו מקשר עם אלוהים בעקבות האשמה שהוא חטא של חטאיו וחולשתיו, מאמין את עצמו. הוא מנטק את עצמו ממקור הכוח היחיד שיכל לעזור לו. אלוהים, באמצעות המשיח, הוא שועור לי כשאני חוטאת. חסדו מסוגל "לבלוע" את החטא שלי, בתנאי שאמין ובטוח בו. הוא היחיד שיכל לחזק אותי, ולא משנה מה חן חולשתוי. והיות שרק אלוהים יכול לעוזר לי, יהיה זה טיפשי לנתק את עצמי מבני.

הדבר הגורע ביותר שאדם במצבה יכול לעשות זה להאשים את אלוהים בעביה. אלוהים רוצה לעוזר לנו! הוא לא זה שיצר את העביה - בכך יש להאשים את השטן. העולם, הבשר והשטן הם שייצרים את העבירות בחינוינו - לא אלוהים!

אין זה אומר שאלווהים אף פעם לא יקח אותנו בדרכים שלא היינו מגיעים אליהן בעצמנו - משום שהוא כן עושה זאת זה פעמים. בני ישראל היו מעודיפים להגיע לכנען בדרך הקצרה ביותר, אבל אלוהים חשב אחרת:

זה, בשלה פרעה את העם, ולא נחים אלהים דרך הארץ פלשתים כי קרוב הוא, כי אמר אלהים: "פָּנִים נְחַמֵּם הָעָם בְּرֹא תְּמִימָה וְשָׁבוּ מִצְרַיָּה".

וישב אלהים את העם דרך המדבר, ים סוף, וחמושים עלו בני ישראל מארץ מצרים (שמות י"ג 17-18).

אלוהים יודע מה טוב בשביבנו. לפעמים אנחנו רוצים ללבת בכיוון מסוים, וمتפתים לכuous על אלהים משום שהוא מוביל אותנו בכיוון אחר. כדי שתחילה נבר עכשו לבתו באלהים ובכך שהוא יודע מה טוב בשביבך. אלהים הוא החבר שלך - החבר הטוב ביותר. אף פעם לא יהיה לך חבר כמו זה.

אכזבות מהחיכים, בני אדם או מהניסיונות יכולות להפוך גם לאכזבה, מלאוהים. זה בדיקות מה שהשטן רוצה שרגשי! אם אתה כועס על אלהים, אם אתה מריר כלפיו או עיין אותו, ספר זה מספק לך הזדמנות להשתחרר

מהפח שהשטון הפיל אותו בו. אלוהים נחלץ לעזרתך. הוא בעדך - לא נגדך. וدائית שאל מה לנבי כל הדברים הקשים שקורים כל הזמן. האמת היא שאין לי הסבר לכל האכזבות בחיים. אני יודעת שכשאני מנסה למצוא היגיון בכל דבר, אני רק מתבלבלת. והיות שבבלול איננו מלאוהים, החלטתי לא להישען עוד על בינו.

חמש עשרה שנה מחיי - מגיל שלוש ועד גיל שמונה עשרה - היו רצופות התעללות מינית, שפצעה את רגשותי בצורה קשה ביותר. בשלושים השנה שלآخر מכני ניסיתי להתגבר על מה שעברתי באופן שניים קשות. הייתה מרירה כלפי החיים וככלפי הזולת. הסתיגתי מאנשים שהיו להם חיים טובים ולא עברו את הסבל שנייני עברתי. לא ידעת איך קיבל מלאוהים את האהבה, החסד והחן שככל כך נזקמתי להם.

אבל לרגע לא כעשתי עליו. לפחות העינוי הזה נחסך ממני. אנשים רבים שנפלו קורבן להתעללות כועסים על אלוהים. הם אינם מבינים מדוע הוא לא עוז להם. הם מתתקשים לבתו בו.

אני מבינה מדוע הם מרגשים כך. גם לי היו המונן שאלות. איך זה שאלוהים כל כך אוהב ישב מהצד וראה אותנו סובלות? מדוע לא חסוך ממני את הכאב? אנחנו הרי יודעים שאלווהים יכול לעשות הכל, ומתקשים להבין מדוע הוא אינו חוסך מאייתנו את הדברים שפוגעים בנו.

אלוהים נתן לי תשובה שישפכו אוני, אבל לפעמים אני מוצאת את עצמי מותנחתת בעובדה שידיעתי היא חלנית (קוריא יג' 12). עם המוח המוגבל שלנו אנחנו לא מסוגלים להבין דברים כמו סרטון, מותות פתאומי של יקירינו, התעללות, סמים, אלכוהול, מלחותות ועוד הרבה דברים שמסבבים לנו כאב רב יותר מאשרנו יכולים לשאת. הנחמה שלנו צריכה להישען על האמון שלנו באלה.

החתאה והרשות נמצאים בכל מקום. הkrabb עתיק היומין בין כוחות הטוב לבין הרע עדיין בעיצומו, ויש לי תחושה שהוא ימשיך עד הkrabb. לפעמים נראה שידו של הרשות על העליונה, אבל הניצחון הסופי הוא של אלה שמאמנים באלווהים ובוטחים בו.

הימנע מריבות עם אלוהים

איוב האמין באלווהים ובטח בו. אבל כשאומנתו עדיה בבחן, הוא שאל את אותן שאלות שמטרידות אותנו:

מ ascenti, לא לעולם אחיה. חדל ממני כי הבעל יימן. מה אනוש כי תגדר לנו וכי תשית אלוי ליבך? ותפקדנו לבקרים, לרגעים תבחןנו? כמה לא תשעה ממני, לא טרפני עד בלעוי רזקי? חטאתי, מה אפעל לך, נוצר האדם? למה שמתתני למפגעך לך ואהיה עלי למשא? ומה לא תישא פשעי ותעביר את עונני? כי עתה לעפר אשכוב ושיחורתני ואני (איוב ז' 16-21).

איוב היה מיואש. הוא הטיל ספק באלהים ורצה למות מרוב כאב. הוא היה מבולבל משומש שלא הבין מדוע אלהים אינו נחלץ לעזרתו. אבל לא כדי לעצור בנקודה זו. קרא את סוף החסיפור:

וה' שב את שבות איוב בהתפללו بعد רעהו, ו يوسف ה' את כל אשר לאיוב למשנה (איוב מ"ב 10).

לאחר ששכח כעסו של איוב על אלהים ועל רעיו, התחולל השינוי, והוא קיבל בחזרה כפלים, משנה, מכל מה שאבד לו. גם מחבר מזמור ע"ג חוויה דומה: קרא את התיאור של תחשותיו: אך טוב לישראל אלהים לברך לבב. ואני כמעט נטו רגלי Cain שופכו אשורי. כי קינאנטי בהוללים, שלום רשיעים אראה. כי אין חרוצות למותם וביריא אולם. בעמל אנוש אינמו ועם אדם לא ינאעעו.

לכן ענקתתמו גאווה, יעתוף שית חמס למו. יצא מחלב עינמו, עברו משלכות לבב. ימיקו יידברו ברע, עושק ממורים ידברו. שתו בשדים פיהם ולשונם תחלך הארץ.

לכן ישיב עמו הלם ומי מלא יקצזו למו. ואמרו: "איכה ידע אל ויש דעתה בעליין?"

הנה אלה רשיעים ושלווי עולם קשגן חיל. אך ריק זכתי לבבי וארחץ בניקיון כפי. ואхи נגע כל היום ותוכחתי לבקרים. אם אמרתני "אספורה כמו", הנה דור בניר בגדי. ואחשבה לדעת זאת,عمال הוא בעני. עד אבוא אל מקדשי אל, אבינה לאחריותם.

אך בחלוקת תשית למו, הפלתם למשאות. איך הי' לשמה פרגע, ספו תמו מן בלחות? כחלום מהקיז אדוני בעיר צלמים תבהה.

כי יתחמצ לבבי וכליות אשתוון. ואני בער ולא אדע, בהמות היתי עימך.

ואני תמיד עימך, אחזת ביד ימינו. בעצתר תנחני ואחר כבוד תיקחני. מי
לי בשמיים ועימך לא חפצתי הארץ?

כלה שאריו ולבבי, צור לבבי וחלקו אלוהים לעולם. כי הנה רוחקיך יאבדו,
הצמתה כל זוגה ממך.

ואני קרובת אלוהים לי טוב, שטוי באחוני ה' מחסיך, לספר כל מלאכותיך
(תהל' ע"ג 12-28).

אבי עכשיו את הגירסה שלי לפסוקים אלה:

אלוהים, על פניו נראה שדרכם של הרשעים מצליה יותר מדריכי. אני
מנסה לנחל חי צדקה, אבל לא נראה שהה מועיל. הכל לשוא. כל חי
מלאים בעיות, וכשאנו מנסה להבין מדוע, מלאו אותנו כאב עד. אבל
בLIGHT מספיק זמן בונחותך, ולכן אני מבינה שבסוףו של דבר, הרשעים
ואבדו.

ליבי נחמצז. התמלאת מරירות ועם. הייתי סכלה, אלוהים, ברה, ונגהתי
כמו בהמה. עכשיו אני מבינה שאתה לצדי כל הזמן. אתה מחזיק ביד
ימינו. מי עוד יש לי בשם מלךך, אלוהים? מי יעוז לך? אם לא אתה,
איש עלי אדמות לא יחלץ לעזרתי. אתה משענתני ומנת חלקי לעולם. כמה
טוב שאני בוטחת לך וחוסה בצלך.

יש עוד המון דוגמאות בכתביהם לנשים ובברים שלא הבינו מה קורה להם.
ערבו עליהם תקופות מלאות ספק, שבמהלכן הם האשימו ואיפלו מתחו
ביקורת על אלוהים. אבל בסופו של דבר הם הבינו שהם נוהגים בסכלות. אז
חזרו בתשובה ושבו לבתו אלוהים במקום לכעס עליהם.

תבוסה, ניצחון והסליחה שביניהם

אני מעודדת כל מי שכועס על אלוהים - לסלוח לו. אלוהים אין זוקק
לסליחה שלנו, אבל علينا לעבור את התהליך ולתת ביטוי מילולי לסליחה
שלנו כדי שנוכל להיפטר מן העצם, המרירות והטינה שבilibנו.
אם נשלים את תהליך הסליחה הזאת, נוכל ליהנות מחיי שלווה. אבל אם לא
נסלח לאלהים כשלינו לעשות זאת, נמשיך לחיות במריבה. כך קרה לאנשים
שהסיפורים הבאים עוסקים בהם. מדובר באנשים שיקיריהם נפטרו. שני
הסיפורים דומים, אבל הסוף שלהם שונה.

לפניהם נפטר בעלה של אשה מסויימת מסרטן. במהלך מחלתו הוא פתח את לבו לשיעור ונווע, התמלא ברוח הקדש והתמסר כל כלו לבשורה. הוא עשה הכל כדי להביא את סיפוריו לכמה שיותר אנשים. המשפחה יכולה ציפתה שאלהים ירפא אותו באורח על-טבעי, ושסיפוריו יהיה עדות חייה לכחו המרפא של אלהים.

אנשים ניבאו שהוא יהיה ולא ימות. משפחתו האמונה שיבリア והכריזה את ההבטחות השונות הקימות בדבר אלוהים. בני המשפחה עשו כל מה שאמרו להם מנהיגיהם הרוחניים ורופאינו של האב. ובכל זאת הוא נפטר.

האשה עברה תקופה לא קללה של בלבול, כאס ואכזבה, אבל בסופו של דבר החילתה לבתו באלהים ויצאה מכל העניין הזה כשיידה על העליונה. ביום השנה השבעי למותו קיבלתי ממנו מכתב, שבו הודתה לי ולדיבע על התמיכה שסיפקנו לה באותו יום. היא הודתה על הפסוקים שקיבלה מאיתנו ומהקהילה שלה.

היא סיירה לי כמה היא אוהבת את אלהים, ושזהו כל חייה. היא נהנית לשרת אותו בכל דרך אפשרית. היא עדיין מתגעגת לבעלה, אבל לבה מלא שלום וחיה הם חyi ניצווון.

ילדיה, לעומת זאת, לא התגברו על האובדן. הם לא שיחררו את כל המרירות שמילאה את לבם עם מותו של אביהם. הבלבול שחשו עצר את התקדמות הרוחנית שלהם. הם אומנם לא הפסיקו לעירף לאלהים, אבל חלה נסיגת מסויימת בחיה האמונה שלהם, והם אינם מצליחים להשתקם.

כעס על אלהים ומרירות עצרים את התקדמותם שלנו. הם אינם מניחים לנו להתקדם הלאה. כעס ומרירות מהווים מחסום רוחני - שיש לו עוצמה רבה יותר מכל מחסום אחר. מדוע? פשוט משום שהכעס סוגר את הדלת בפני האחד והיחיד שככל לעוזר, לרפא, לנחים ולשകם את הרגשות שלנו ואת חיינו. הזוג אחר, ששירת את אלהים במשך שנים רבות, יש מספר ילדים. אחד הילדים מת לפתע, והאב התמלא מרירות כלפי אלהים. אני בטוחה שהוא חשב: "אלוהים, שירתני אותך בנאמנות כל השנים, ואני לא מבין מדוע נתת לך ל��ות. מדוע לא הגנת علينا? איך יכולת לאכזב אותנו בצורה כזו? זה לא מגיע לנו, אלהים".

מחשבות כאלה המשיכו להתרכץ בראשו עד שהתמלא מרירות וכעס, שהחלו להשפיע על חייו כמו סרטן. בסופו של דבר הוא התגרש מאשרתו וחיה חטא. הוא לא רצה כל קשר עם אלהים.

ובחרת בחיים

אחרי כל אכזבה ואובדן - ויש הרבה בחיים האלה - עליינו לבחור איך להגיב. דבר אלוהים אומר: "את החיים והמוות נטמי לפניך... ובחירה בחיים" (דברי ל' 19).

ఈ השהנשיבות מביאות מוות אל חיינו - מוות פיזי, רוחני או רגשי - הפטרונו השפוי היחיד הוא לבחור בחיים. אם לא נבחר בחיים, המות ימשיך להתרפסת בקרבנו עד שיגוזל מאייתנו את חיינו הרוחניים, את השלווה, השמחה, התקווה, הבריאות והקשר עם הזולת. אכן כך דוגמה מעשית מניסיוני האישי.

לפני מספר שנים ניגשתי לרופא כדי לעורך בדיקה שנתית. דייב התעקש שאעורך את הבדיקות האלה, אבל אני התנגדתי משום שאינו לא אהבתן לבזבז את זמני על עניינים שכאלה. הבדיקות נקבעו ל-31 באוקטובר - יום חג בארה"ב. ביקשתי מהפקידה שתזרכה את הבדיקות בשבוע, אבל דייב לא שמח על כך. הוא רצה שאבדק במועד שנקבע. בין שאר הבדיקות עברתי גם ממוגרפיה.

למחרת התקשר אליו הרופא ואמר שהוא רואה משהו חשוב במוגרפיה. הוא ביקש שאبورה לביופסיכיה. גם את זה לא רציתי לעשות, אבל גם הפעם התעקש בעלי שאעורך את הבדיקה בהקדם האפשרי. נכנסתי לבית החולים, והייתי בטוחה שעוד מעט יודיעו לי שהכל בסדר. התפללנו ובטחנו באלהים, וגם ביקשנו מכמה חברים להתפלל.

בסוף השבוע ערכתי את הקניות השגרתיות שלי, ממשיכה קרגיל וננהנית מכל רגע עם ישוע. לא היה לי ספק שאקבל תשובה שלילית מהרופא. אבל כשזרתني הביתה מהקניות, מצאתי פתק והוא אמר שעלי להתקשר מיד לרופא. התקשרתי, והרופא אמר שיש לי גידול סרטני, מן הסוג שמתפשט במחלה. הוא המליך על ניתוח מיידי להסרת הגידול מן השד. הרופא אמר שצורך לכרות את השד כולה משום שאינו אפשר להסתפק בחוזאת הגידול, וזאת כדי להיות בטוח שהוציא את כל התאים הנගעים.

פנינו לאלהים והתפלנו. כמובן שהדבר הקל ביותר עבורי באותו רגע היה בטוח באלהים ולא לעבור את הניתוח, אבל הרגשנו זהה לא מה שהוא מדריך אותנו לעשות. כל המשפחה - בעלי וארבעת ילדיינו - וכן קומץ חברים קרובים, הרגשו עלי לעבור את הניתוח. גם אני הרגשתי כך, על אף שהעדפתני לא לעשות זאת.

הפחד שאחוו אותו היה עצום. לעיתים כמעט התעלפת מרווח פחד. מחוות שליליות עטו עלי מכל עבר וכן הפיתוי להטיל ספק באהבתו של אלוהים כלפי. התemptation להטיל ספק ביושר שלו וביושר שלי. השטן הדיח אותו להטיל ספק ולשאול כל מיני שאלות. איפה טעית? מדוע אלוהים הניא זהה לקרות? וכמוון שוגם שאלתי את עצמי אם אלוהים הוא השניה זהה.

לקרות, או שאני פתחותי איך שהוא את הדלת בפני השטן. המחוות האלה הגיעו אליו ישירות מן הגיהנום. כל התקפה נועדה לעורר את האמונה שלי באלהים. אני כל כך מודה לאלהים שהיסודות שלי במשיח, בדברו ובאהבתו אליו היו חזקים. בנסיבות שכאהלה מאוד חשוב שיינו לנו יסודות חזקים.

אני חושבת שלמניגים רבים אין יסודות מספיק חזקים. אני חששת שהם אינם מיישמים את הדברים שהם מלמדים. מאוד קל לומר למי שהוא אחר מה שעשוות במצבים קשים. אבל הרבה יותר קשה לעשות את זה בעצמנו.

היהיתי צריכה לשאול את עצמי: מה הייתה אומרת למי שהוא אחר אילו היה במצבבי? ובאותו רגע ידעתי מה הייתה אומרת: "יבטח באלהים! אל תנסה להבין מה קורה לך. בקש מאלהים לגלות לך את כל מה שהוא רוצה ולגלוות, אבל אם לא יראה לך דבר, אל תאבד את שלוותך". היהי אומרת: "בסתופו של דבר הכל יעבד לטובתך. רק אל תזוזר. שמור על גישה חיובית, היל את אלהים והמשך לברך אחרים".

אלוהים אמר לי: "ג'ויס, עשי את מה שאתה אומרת לאחרים לעשות אילו היי במצבך".

איך נגמר הסייעורי? עברתי את הניתות, ואז התברר שדייב לא התעקש לשוא שางש לבדוקות ב-31 באוקטובר, וכך לא יום אחד אחר כך. באותו תקופה החלפנו את החברה שאצלה עשינו ביטוח בריאות. אז לא ידענו את זה, אבל בדייב הסתבר שההחלפה נכנסה לתוקף ב-1 בנובמבר.

אחרי ה-1 בנובמבר איבד הביטוח הישן שלנו את תוקפו. התקשרנו לחברת והארכנו אותו, כי הביטוח החדש לא נכנס את הוצאות האשפוז, שכן דיבר במשהו שנתגלה לפני שביתוח זה נכנס לתוקף. בביטחון החדש היה סעיף שבמשך שנה פטר את החברה מההוצאות על בעיות שנתגלו לפני ה-1 בנובמבר. תודה לאל על הדרכה של רוח הקודש! זו הייתה רק אחת הדרכים שבהן חווינו את כוחו של אלוהים ואת נוכחותו.

החלמתי מהניתות מהר יותר משקוות הרופא שלי. בדרך הביתה מבית

מריבות עם אלוהים

החולמים עצרתי בקנינו וקניתי כמה בגדים שיתאימו לי. ערב לפני שאושפזתי עדין למדתי. שבועיים אחרי הניתוח שבתי למד, ובאותו יום לימדתי שני שיעורים ברציפות.

לרגע לא איבדתי את השמחה שלי. גם לא נטפסתי לבלבול. התמודדתי עם המצב צעד אחר צעד, וביטהתי בכך שאלוהים שולט בנסיבות. כשהבדיקות החזרות הגיעו, היה ברור שהسرطان נעלם כמעט, שאין כל גוררות בבלוטות הלימפה, ושאין כל צורך בהקרנות או בכימותרפיה. איזו הקללה! בשנה לאחר כך התכונתי לניתוח להשתלת שד, אבל לא יתרתני אפילו פעם אחת על לוח הזמנים הרגיל שלי. חזרתי לשגרה מלאה, ואלוהים פעל דרכיו בצורה נפלאה. אלוהים סיפק לי רופאים מאמינים ומלאים ברוח לכל אורך הדרך, מהניתוח ועד השיקום. הרופא המתה, הפלסטיקי, הגנטיקאי והאחיות - כולן מאמינים. קיבלתי כמויות אדירות של אהבה מגוף המשיח. למדתי פה חדש של תלות באلوהים, ותלות זו מברכת אותנו עד היום הזה.

כמובן שיכולתי לבחור בדרך השנייה ולכuous על אלוהים, אבל כך רק הiyiti הורסת את כל מה שאני עשו בשירותו. אילו נהגתني כך, לא הייתי יכולה לעשות את מה שאני עשה היום, כולל כתיבת ספר זה.

אין לי מושג מדוע אלוהים הרשה לנו ל��ורת. הידיעה שלו היא חיליקת בלבד (קוריא ייג 21). אני מודה לו על שאיני צריכה להבין את כל מה שקורה לי. איזו זכות נפלאה היא לבתו באלוהים.

הسرطان שקין בגופי היה ביטוי חלקו של מוות. יכולתי לבחור במות גדול יותר, שהיה בא לידי ביטוי בכעס על אלוהים, אבל חסדו היה שם, ואני בחורתי בחיים.. והיום חיינו נעים קדימה, תודות לאלוהים.

דברים מאד לא נעימים עלולים לקרות לכל אחד מאיתנו. אין לנו שליטה על הנסיבות, אבל אנחנו יכולים לשולט בתגובה שלנו לשינויים שחלים בסיבות. אני מעודדת אותך לבחור בחיים.

אל תיתן למוות לפולש לחיך דרך מרירות, ולא משנה אם בגדו בך, התגרשו מך, אם מישחו מיקיריך נפטר, אם אין לך ילדים, או אם הייתה קורבן להתעללות. אם אתה תקוע בתוך המיריות שלך, זכור שזרועותיו של אלוהים מושtotות לך רק ברגע זה. רוץ אליו - לא מפניו.

אני זכרת גבר שבנו נפטר מסרטן. מלא מרירות הוא שאל את אלוהים:
"איפה הייתה כשבני נפטר?"
ואלוהים ענה: "באותו מקום שהייתי כשחובן שלי נפטר".

אלוהים לא סיפק לאותו גבר הסבר מפורט, אבל התשובה שלו גרמה
לאותו איש לסתום את פיו ולהשפיל את עצמו. אין לנו כל זכות למתחזק
ביקורת על אלוהים.

יום יבוא ובו נכיר ונדע את אלוהים כמו שהוא מכיר אותנו (קור"א י"ג 12).
הבטחה זו צריכה להספיק לנו עד שגניע אל השלווה הנצחית והمبرכת של
nocחות אלוהים. הבטחה זו גם תעזר לנו להימנע מריבות עם אחרים.

שתים עשרה

מריבות עם אחרים

אחד האתגרים הגדולים ביותר שעומדים בפנינו הוא יצירת מערכות יחסים שלות עם אחרים. זהו נושא מאד חשוב. אנחנו זוקקים לרצון עז כדי להשאיר את המריבות מחוץ לתחום ביחסינו עם הזולת. אנחנו צריכים להזות את המריבות ברגע שהן פורצות, בשלבים ההתחלתיים שלחן, ולהתנגד לשטן כבר אז.

השטן מנסה לחרר מריבה בכל מערכת יחסים. אי אפשר להימנע מכך. יש להתמודד עם הבעה, לחוש夫 אותה, לדבר עליה ולמצוא פשרה שתסייע את השלום למערכת היחסים.

שלום ושלווה הם מטרה עיקרית בחיים. הם חשובים לי יותר ממה שאנשים יכולים על דעתם. הם גם מאוד חשובים במלכות השמיים, שכן ישוע הרבה לדבר עליהם. דבר אלוהים כולל כמה הצהרות מדהימות המבahirות את חשיבותו של השלום במערכות יחסים עם אחרים.

גירושין

הכתובים מבahirים לנו שאלוהים שונא גירושין (מלאי ב' 14-16). אלוהים מעוניין באחדות - לא בפירוד. בוא נראה מה נאמר באיגרת לקורינטים:

ואהה שיש לה בעל בלתי מאמין והוא חף להשאר אותה, אל תעוזב היא אותו, כי הבעל שאיננו מאמין מקודש באשתו, והאה שaina מאמינה מקודשת בבעלה. אם לא כן, בנייכם טמאים, ואילו עתה קדושים הם. אבל אם זה שאיננו מאמין נפרד - שייפרד לו. גם המאמין גם המאמין אינם משועבדים במקרים כאלה. הרי לשולם קראו אותן האלוהים (קור"א ז' 13-15).

אני חושבת שאללה הם דברים מדמיינים! אנחנו יודעים שאלו הים אינו רוחה שנישואין יסתתרו בגירושין. אבל שאל, שמדובר כאן בהשראת רוח אלוהים, אומר שאם בן הזוג הלא מאמין אינו רוצה לשמור על הנישואין ובוחר להיפרד, יש להניח לו ללכת לדרך, מושם שמאוד חשוב לשמור על השלים שאלו הים קראו לנו אליו.

עלינו לעשות כמיטב יכולתנו כדי לתכנן מערכות יחסים, ודבר זה נכון בעיקר בחני הנישואין. ובכל זאת, השורה התחתונה היא: אם אדם מסוים פשוט אינו מעוניין בקשר איתך, ואם אתה מנשה בכל מחיר לגזור לקשר לעבוד, הפרי היחיד שתתקטו הוא מריבות. זכור שמריבות פותחות את הדלת בעיות רבות.

בمعنى השלים ט"ו מסופר על קשיים שהתעוררו בין שאל ובר-נבא: לאחר כמה ימים אמר שאל לבר-נבא: "בוא נ恢ור ונבקר את האחים בכל עיר ועיר שהשענו בה את דבר אלוהים, ונראה מה מצבם".

בר-נבא רצה לקחת אותם גם את יוחנן המכונה מרקוס, אך שאל חשב שלא רצוי לקחת אותם את זה שפרש מהם בפמפליה ולא נתלווה אליהם לעובדה.

הריב היה חריף עד כדי כך שנתפרדו זה מזה. לקח בר-נבא את מרקוס והפליג לקפריסון, ושאל בחר את סילא ויצא בדרך לאחר שהאחים הפיקודו לחסド האדון. הוא עבר בסוריה ובקיליקיה וחיזק את הקהילות (מה"ש ט"ז 36-41).

בין שאל ובר-נבא התעוררה בעיה שאופיינית גם למערכות יחסים בימינו. בר-נבא רצה לטפק עבודה בקרב משפחתו, מרקוס. לשאל כבר היה ניסיון עם מרקוס, והוא לא חשב שיהיה זה חכם לצרף אותו אליהם. וכך פרץ "ריב חריף" בין השניים (פס"ג 39).

הריב היה כה חריף, שהיה עליהם להיפרד. כמוון שמו טוב היה אילו

הצליחו לישב את חילוקי הדעות ולשוב לעבוד יחד, אבל נראה שהם לא הצליחו בכך. לכן, הדבר הטוב ביותר שנוטר להם לעשות במצב זה היה להיפרד, ובלבד שהשלום ישמר.

אני רוצה להבהיר את הנקודה הזאת. איןני ממליצה שזוגות נושאים יפרדו בכל פעם שקשה להם. הכתובים מבקרים שאם "הלא ממש" רוצה להיפרד - יש להניח לו לעשות זאת - משום שנקראנו לשולם. שאול וברנבא ידעו כמה חשוב לחיות בשולם, וכך נפרדו. הם לא היו שני מאמינים שנישאו זה לזה. הם היו שני גברים בוגרים, שניסו לשփר פעולה בשירות המשיח.

אבל אני גם לא אומרת שאין לפעמים מקום לפרידות. פרידות יכולות להיעיל, גם לזוגות נושאים. פרידה זמן מה יכולה למנוע גירושין בטוחה הרחוק. יתכן שבמהלכה יוכלו בני הזוג לראות את הדברים בהירות. לעיתים קרובות, זה מה שקרה במהלך פרידות. הפרידה מאפשרת לבני הזוג לנתקות את הראש. היא מרגיעה ורגשות סוערים, כך בני הזוג יכולים לשמעו את אלוהים. יש להם זמן לשאול את אלוהים מה הוא רוצה שיעשו ואיך הוא רוצה שהם יטפלו במצב.

לפעמים אנחנו רואים את מגעויותיו של אדם מסוים במשך זמן מה, עד שאנו מתקשים לראות את מעולתו. פרידה זמן מה, אפילו נסעה לשבוע בבית מקרים, יכולה לעזור לנו לראות את הדברים הטובים באותו אדם, ולהתגעגע אליו. אנחנו אף פעם לא יודעים מה יש לנו עד שזה חסר לנו.

הבלטה של הצדדים החביבים

אחד הדריכים הטובות ביותר לשיקם מערכת יחסים מעורערת היא על ידי התעלמות מהצדדים השיליליים והבלטת הצדדים החביבים באופיו של האדם השני. התמקדות בהיבטים השיליליים של מערכת היחסים היא אחד הגורמים העיקריים לבעה.

אני מאוד אוהבת את בעלי, אבל בשנים הראשונות לנישואינו נהגת לעורוך בראשי רשימה של כל המגרעות שמצאתי אצלו. הייתה לי אז גישה מאוד שלילית, וחיפשתי את המגרעות והחולשות של כל האנשים שנקרו בדרכי. אני חשבתי שהיא תאפשר כל כך לא מאושרת עם עצמי, והעובדת שמצאתי מגרעות אצל אחרים הקלה עלי.

דייב נהג לשחק גולף בכל סוף שבוע, ואני שנאתי את זה. חשבתי שהוא נהג באוניות כשהיאנו מבין כמה קשה לי להיות כל השבוע עם הילדים בבית,

בלי כל אפשרות לצאת ולבנות. הייתה לנו אז רק מכונית אחת, והוא השתמש בה כדי להגיע לעובדה.

הרגשתי לכודה בתוך השכונה שגרנו בה, אבל האמת היא שבשכונה הקטנה הזאת היו מאפייה, צרכניתה, מספירה ובזאר שהכל נמכר בו בזול. לא הייתה אז מספיק בוגרת באמונתי, ולא הבנתי שאלהים בירך אותו ומייקם את משפחתנו בבית שכל הדברים האלה נמצאו במרקח הליכה ממנו.

אף פעם לא עלה על דעתי שדייב עבר קשה כל השבוע, שכל חיו הוא אהב לעסוק בספורט, ומשחק אחד בסוף השבוע היה מאוד חשוב לו. רציתי שיפסיק לשחק. כל שבת עשתני עליון, מה שرك גרט לרווחת לשחק יותר מתמיד כדי להתרחק ממוני. ניסיתי להגביל את דייב על ידי "חוק", אבל

חווקים למיניהם רק מעכימים את הבעית, הם אינם פוטרנים אותה. נוסף על כך הרגשתי שדייב לא מדובר איתי מספיק, שהוא משתטה מדי לטעמי, שאיןנו רציני. חשבתי גם שהוא לא מספיק תקיף. לא הסכמתי עם רוב דיעותיו. והרשימה של המגרעות שמצאתי בו הולכה והתארכה.

בקיצור, הדגשתי כל דבר שלילי שהצלחתו למצוא והתעלמות מכל תוכנה חיובית. הייתה לי כל כך שקועה במגרעות שלו ובניסיונות שלו לתקן אותן, ואיפלו לא שמנתי לב איזה מקור של ברכה הוא מהווה עבורי.

כשבסתו של דבר אלוהים לימד אותי - אחרי שנים ארוכות של אומללות - שعلي להבליט את הטוב בחיי ובחמי הזולט, נזהמתי לגנות כמה תוכנות חיוביות יש לבני! כמובן שהתוכנות האלה היו שם כל הזמן. יכולתי ליהנות מהן כל אותן שנים. האם גם אתה הפכת למומחה למגרעות של אדם אחר במקומות ליהנות מהמעלות שלו?

וכך גיליתי שדייב הוא אדם גמיש ונוח. מאוד קל להסתדר איתו. הוא כלל לא טובעני. הוא מוכן לאכול כל דבר כמעט. לא משנה לו אם אני מכינה כריכים קרימ או אורוחה חמה. הוא מרשה ליakanות כל דבר כמעט, בתנאי שיש לנו כסף לכך. בכל פעם שאני רוצה להזמין אורחים הביתה, אין לו עם זה כל בעיה. ואם אני רוצה לסעוד בחוץ, גם זה בסדר מצידן. אני יכולה לבחור את המסעדה שモתחק לי לאכול בה.

דייב שומר על עצמו ועל המראה שלו. הוא נראה כמעט כמו שנראה נשיאנו, לפניו עשרים ושמונה שנה, מלבד מה שעשו השנים. רשימת הדברים שאני יכולה לומר לזכותו היא ארוכה - ארוכה יותר מרשימה המגרעות שכל כך התמחית בה.

היה חיובי בגישה שלך כלפי האנשים שאתה בקשר איתם. ככלנו יש מגרעות, ואם נבליט אונטן, חן יתעכמו ויראו לנו גדולות ממה שהן באמת. אבל אם נבליט את המעלות של אחרים, חן יכטו על המגרעות שככל כך מריגיות אונטן.

היום, אם מישחו ישאל אותו מגרעות יש לבני, אני אצטרך לחשב על כך כדי לענות. איש איננומושלם, ולדייב בהחלט יש אי אילו חסרונות, אבל אני לא מקדישה להן תשומת לב, וכך מבקשת על עצמי לזכור אונטן. אם נורע זרים של רחמים, נקוצר ורחמים (מתיה ה' 7). האם אתה רוצה שאנשים יתייחסו לחולשות שלך בחסד וברחמים? אם כן, עשה את מה שמציע לך דבר אלוהים, זורע זרים של רחמים. זרע אותם בשפע.

אני מאמינה שזוגות רבים לא היו מתגרשים אילו הקפידו להבהיר זה את מעלותו של זה. יש לעשות את זה בצורה מיולית, בקול רם - להחמיין לאוטנו אדם, וגם בינו לבין עצמנו, במחשבות שלנו. כאשר אנחנו מעדדים מישחו, אנחנו עוזרים לו למצות את המרב ולהיות בMITTEDו. אנחנו מוצאים ממנה את הטוב ביותר כשאנחנו מדגשים את הטוב ביותר. שאלן עשה את זה בכל אחת מאיגרותיו. גם כשהוחיכה את קוראיו, הוא החמיין להם על הדברים הנכונים שעשו. והוא ידע איך להוכיח אנשים ולגרום להם לעשות את מה שעשיהם לעשות בלי פגוע בהם. אחת הדוגמאות לכך היא בדרך שהוא עודד אנשים לתאת:

בנושא לשירות למען הקדושים, איןני צריך לכתוב אליכם. כי יודע אני את נוכנותכם, אשר בגללה אני מתגאה בכם לפני אנשי מקדוניה, באומרו שאכיה הייתה נוכנה כבר לפני שנה. ואומנם הלהט שלכם עודד את רובם.

אבל שלחתתי את האחים מטור כוונה שאווותנו בכם לא תהיה לrisk בעניין הזה וכדי שתהיי מוכנים כפי שאמרתי.

הלא אם יבואו עימי אנשים ממקדוניה יימצאו שאינכם מוכנים, אז אנחנו שלא לומר אונטן - נבוש בביטחון הזה.

על כן מצאתי לנוח לבקש מהאחים כי יקדיםם לבוא אליכם ויסדרו את עניין התמורה שהבטחתם, למען תהיה מוכנה מטור נדיבות ולא מטור קמצנות (קור"ב ט' 1-5).

שאלות נוספות בקשר להאשים ובקשר להטיל ספק. הוא אמר שהוא יודע שהם מוכנים לתהות, ושכך נהגו במשך זמן מה. הוא אמר שהוא גאה בהם על כך, ושהתנהגותם שימושית לאחרים. הוא הקפיד לבנות אותן לפני שאמיר שהוא שלוח אליהם מישחו כדי לוודא שהתרומות שלהם יהיו מוכנות כמתוכנן.

מנהיגים רבים בגוף המשיך, כשהם אוספים תרומות, הם עושים את זה מנקודת מבט שלילית, כאילו שהם משכנעים את האנשים בקהל לעשות משהו שאינם רוצחים לעשות. אלהים הוכיחו עלי כך מספר פעמים במהלך הסמינרים שלי. הוא רצה שאהיה חיובית ואומר לאנשים: "אני מאמינה שתם מוכנים לתהות ואף רוצחים לעשות זאת. אני מאמינה שתם נדיבים ואוחבים את אלהים, ונוהנים לתרום את חלकכם למפעלים ולפעילות שבונם אתכם ועזרים לכם".

כמה שונים היו חיינו אילו יכולנו להיות חיוביים כל הזמן. אני לומדת איך כוח טמון בגישה חיובית. בוא נהייה חיוביים לפחות בכל מה שנוגע לאנשים אחרים. בוא נבליט ונחפש את החביבי. כך נעזר לאנשים להשתפר, ונווער לעצמנו להנחות מהם. גם כשייש חילוקי דעת ביןינו לבין אדם אחר, גישה חיובית כלפי תזוזר לנו להסכים שלא להסכים.

שלוש עשרה

AIR אפשר להסכים על חסר הסכמה?

ישוע הוא שר השלום, והשלום הוא נחלתו. אנחנו לוקחים חלק בנהלה ובירושה שלו, שכן יש לנו אב אחד. لكن, גם אנחנו צריכים להיות אנשים של שלום. אם אני רוצה לשרת את אלוהים, איני יכולה להיות בתוך מריבה מתמדת. אלוהים לא מציע לנו להימנע ממריבות - הוא מצווה علينا לעשות זאת: "עובד האדון - מן הדין שלא יריב" (טימ"ב ב' 24).

כל מה שאלווה מצווה علينا נועד להטיב אותנו. הידיעה הזאת עוזרת לי לציית לו גם במצבים קשים, שכן אני זוכרת שאםעש את הדברים בדרכיו של אלוהים - אפיק מכך תועלת רבה. אני צריכה להתאמץ כדי להימנע ממריבות. מדובר במאץ קבוע ומתמיד.

אתה הסיבות שאנשים רבים היא שם לא החליטו להימנע ממריבות. וגם אם הם נמנעים מכך מדי פעם, הם לא החליטו לעשות את זה כל הזמן. אני רוצה להזכיר על דברי כדי להיות בטוחה שהנקודה הזו מובנת היטב. כדי להימנע ממריבות עליך להשקיע בכך מאץ קבוע ומתמיד:

אשרי (מאושרים ומוברכים, ללא כל קשר לקשיים ולנסיבות) רודפי שלום, כי בני אלוהים יקראו (מתי ה' 9).

הרדיפה אחר שלום דורשת החלטה. הברכות והאושר מובטחים לאנשים שרודפים אחר שלום, אבל לא כולם מוכנים לכך ממשום שאין זה פשוט. וננו שחייבת לרדוף שלום, האם זה הופך אותו לסתורתו שכולם יכולים לומר רטוטו והוא בלבך שלא תפרוץ מריבה? האם זה אומר שאסור לך להביע את דעתך או להבהיר את גישותיך? לא! בפירוש לא!

יש לי אישיות חזקה ותקיפה. אני גם אדם מאד מיולי. במשך השניים גרים לי הפה שלי להרבה צרות. לא יהיה לי קל להפוך לאדם שרודף שלום. התעללות שידעתני בילדותי גרמה לי להיות נחושה בדעתך שאיש לא ינצל אותי עוד.

היהתי מאד עסוקה בדאגה לעצמי. חששתי שם לא אשלוט בכל מצב, ינצלו ויתרתו אוטו. כשallohim התחיל למד אוטו על כוחה של הסכמה, התקשתתי להבין איך אפשר להסכים עם מישחו שדעתך שונה משלו. לא נראה לי אז שאוכל לסגור את הפה שלי. השטן אמר לי שוב ושוב: "אם תעשי את זה, ינצלו אותך וירמסו אותך".

אני מאמין שהאויב השמעיע גם לך את ה"הקלטות" האלה. כשהלמדי מה אומרים הכתובים על כניעה לטמכות, ואני אמרה אשה להיכנע בעלה, לא הייתה מסוגלת לשאת את זה! הבשר שלי זעק! אבל בשלב מסוים התבגרתי באמונתי ורציתני להיכנע. רציתי להיות אדם שרודף שלום. רציתי לחזול מריבות! דרשתי בכבוד ראש את פני אלוהים בעניין הזה וביקשתי שישנה אותי.

השטן ניצל את הנכונות שלי וניסה לגרום לי לאבד את שיווי המשקל ולנטות לקיצוניות השנייה. אם עד אז היה לי מה לומר בכל מצב, לפצע, אחרי שבחרתי להשתנות, הרגשתי שאני לא מסוגלת לומר דבר על שום עניין. אם דייב לא הסכים איתני על משהו, חשבתי ש"כנעה" פירושה שאסור לי להביע את דעתך, וזאת בכלל עצה עשו את זה, אמרוד בעליך.

כשבני זוג מסכימים על רוב הנושאים, עניין זה אינו מהוווה בעיה רצינית עבור האשה, אבל לא כזו היה המצב שלנו. דייב ואני מאד שונים זה מזה, ולעתים קרובות אנחנו רואים את הנسبות מזוויות שונות למגורי. אבל אחרי שלומדים להסכים על חוסר ההסכם, הבדלים במידעך יכולים להפוך לחוויה מאד בריאה. כשמצלחים לראות שהוא מזוויות שונות - מגעים למסקנה הטובה ביותר.

באותה תקופה שמרתי על שתיקה לפני חוץ, אבל בפנים רתתני. הייתי

איך אפשר להסכים על חוסר ההסכמה?

שיטה, אבל המריבה המשיכה להתחולל בתוכי. מריבה, כזכור, היא זרם תהנו-קרקי של כס. החלטתי לשמר על שתיקה רק למשך זמן מה, אבל בשלב מסוים התפרצתי.

כשדייב ואני שוחחנו על בעיה מסוימת, שמתי לב שיש לנו קוצר בתקשורת. ואז הבנתי שתקשורת טובה אפשרית רק כשהכל הצדדים פותחים את הלב בדרך שמאפרת את אלוהים. תקשורת היא הבעיה העיקרית ברוב מערכות היחסים.

אנשים מנסים לשוחח על כל מיני דברים, אבל מהר מאוד מתלקחות מריבה. עם השניים הם מפסיקים לתקשר זה עם זה, וכך מפתחות בעיות קשות. בעיה זו היא הגורם העיקרי לרוב מקרי הגירושין. תקשורת לקויה היא גם הסיבה לרוב הבעיה בין זוגות נשואים. אפילו ניאוף יכול להיות תוצאה של קרירים בתקשורת.

בשנים הראשונות לנישואינו נתתי ביטוי מלא לאישיות החזקה והתקיפה שלי. דייב היה פאסייבי יותר, ונמנע מעימותים מיותרים איתי. לאחר שרות הקדש נתן לי מספר שנים כדי לדודל באמונה ולהתגבר על העבר, הוא החל לפעול בחינוי של דייב והדריך אותו להתעמת איתי, ולא לאפשר לי לעשות כל החזון כרצוני.

בהתחלת הבשר שלי זעק "הצילו!" כעתמי ועטמי. הרגשתי שאני רוצה הרבה. אבל עמוק בלבבי ידעתי מה אלוהים מנסה לעשות. חלק ממוני רצה שהוא יעשה את זה, אבל החלק الآخر (הבשר) רצה לבנות.

כשדייב המשיך להתעמת איתי, הוא היה צריך למדוד איך לתקשר בצורה ברורה. שנינו היינו צריכים ללמד דברים חדשים. במשך שנים הוא נמנע מלחתעתמת איתי, וכשהתחיל לעשוט את זה, הוא היה בוטה מדי. לא הייתה לעימותים אלה, ולכן הנגבות בצוות מוגזמת וכעסתית עליו בכל פעם שניסחה לשותפ אותי במשחו. שנינו היינו צריכים למצוא את שיווי המשקל ולמדוד איך להסכים על חוסר ההסכמה שלנו.

כבוד

הדבר החשוב ביותר שלמדו בתהליך זה היה לכבד זה בגישה שלנו, בטון הדיבור, בהבעות הפנים ובשפתיים. לרוב האנשים לא מספיק אם אין חשוב כמוהם, כל עוד אין גורם להם להרגיש שהדעה שלהם מוגוזמת וחסרת ערך. יש דרך חכמה לדבר עם אנשים, אבל יש גם דרך אויליות.

חוכמה מביאה שלום וניצחון, ואוילות ממיטה חורבן. אני לא צריך לשנות את דעתו של אדם אחר. חלק ניכר ממה שבבר קראתי לו "תקורת" היה בעצם מניפולציה. nisiyi לתמרא אחרים ולגומם להם להסכים איתי. דיבב היה מודע למניפולציות שלי, ולכן אמר: "תפסיקי לנשות לשכני עותgi, גויס. אם אני טועה, תני לאלוהים להוכיח אותי. כאשר טועה, אני מניח לאלוהים לתקן אותו". שניתנו לנו לבטא את מה שאנו מרגשים ומאמינים, וכשאינו מסכימים, למדנו להניח לנו שאפשר זמן מה ולתת לאלוהים לפעול.

למדנו לכבד זה את זה בנסיבות הדיבור שלנו. הבאות פנים יכולות ללמד הרבה על חוסר החbold שאנחנו חשים כלפי איש שיחנו. טוון הדיבור וشفת הגוף - גם הם עושים את זה. אםナンחתי כדייב ניסה בספר לי משחו, הוא ידע שאין לא מייחסת חשיבות רבה למה שהוא אומר. האנחה שלו אמרה לו: "אני כבר החלטתי, וממש לא מעוניין אותי לומר מה יש לך לומר בנושא". והוא שמת לב שאני הרבה לומר "למדתי", "למדנו", "אני לומדת". אכן, כדי להפוך לאדם שרודף שלום יש להגיע להחלטה, ולאחר מכן ללמידה ממש, אל תהייאש אם החלטת להיות איש של שלום ולהימנע ממיריבות, ובכל זאת תשוב מדי פעמיים לדרכם היישנות. היה נחוש בדעתך "למודד". רוח הקודש הוא המורה האישית שלך. לכל מערכתיחסים יש מאפיינים משלה, ורוח הקודש ידריך אותך במצב הייחודי שלך, בתנאי שתבתבוח בו.

הקפתי את עצמי בחומרות שלא היה לי כל מושג על קיומו. תשובות רבות שלי היו מבוססות על ממצבים מן העבר. לדיבב לא היה כל קשר לפגיעות שחוותתי איתי, והיה עלי ללמידה איך להגיב כלפיהם בצורה שונה. שורש הדחיה בחיי לא נערך כלל, ופעמים רבות חשבתי שדיבב דוחה אותי, כשהזהה כלל לא היה כך.

התפיסה שלי עוצבה בעקבות שנים רבות של התעללות ושליטה. היה עלי להתמודד עם דברים רבים באישיות שלי לפני שיכלה לי יהנות מחירות מוחלטות. הדברים האלה לא נעלמים בבת אחת. רוח הקודש מנהה אותנו במסלול הטוב ביותר בעיניו. את קו הניצחון נחצה רק אם ניצמד לרוח ונפעל על פי תוכניתו.

כדי להסכים על חוסר הסכמה צריך לפחות פעמיים להמשיך ולחשוף פתרון שישפוך את שני הצדדים. שדיבב ואני קונים רהיטים לבית, למשל, כל אחד מאיינו ממשו אחר. יש גברים שלא מעוניין אותם איך מרווחת הבית,

אייר אפשר להסביר על הוסף חסבמה?

אבל לדיבב יש דיעות נחרצות בעניין. הוא יודע מה הוא אוהב. כך גם אני. אבל הטעם שלנו מאד שונה.

דיבב חושב שרהיטים ואבזרים מסוימים נראים יפה ותואמים זה את זה, ואילו אני חושבת שהם נראים נורא. ולפעמים יש דברים שאני מאד אוהבת, ודיבב פשוט אינו סובל. ניסינו לknoot יחד רהיטים, ווערים דקוט אהרי שנכנסו לחנות הראשונה כבר פרצה בינוינו מריבה. קניות משותפות הפכו לטראומה, וכשהגענו הביתה הייתה מותשת.

בטעופו של דבר הסכמנו שמותר לנו לא להסתיכים. אני הבנתי שהדיעה שלי אינה נכונה יותר משלו. لكن הסכמנו להמשיך ולהפוך רהיטים, עד שנמצא משהו ששנינו אותו אהבים. לשם כך היה علينا לוותר על הדברים שאחננו הכי אוהבים, ולהפוך משהו ששנינו נהנה ממנו. פעמים רבות חזרנו הביתה בלי knoot דבר, וניסינושוב בהזדמנויות אחרות.

שאני נזכرت כמה קשה היה לנו לknoot רהיטים, אני נדהמת. היום כל כך קל לנו לעשות את זה. כיצד? פשוט מאד, למדנו להתמודד עם ההבדלים בינוינו. דיעות שונות אין מקור הבעיה - הדרך שבה אנחנו מבטאים אותן היא שפותחת את הדלת למיריבות.

תן לאלהים לחולל את השינויים בחיין

העובדת דיבב ואני עושים בשירות המשיח היא אתגר נוסף עבורי. פעמים רבות הרגיש דיבב שאני רצאה מהר מדי. אמרתי לו שהוא, לעומת זאת, מהכח זמן רב מדי. ובמובן שאמרתי את זה בחוסר כבוד ועם שפת הגוף המתאימה. ברגע שהאמנתי ששמעתי את אלהים בעניין מסוים, רציתי לפועל! דיבב, לעומת זאת, רצאה שנחכה קצר ונודע שאכן אלהים הוא זה שדיבר.

לפני כמה שנים ראה דיבב בחזון איך הוא ואני נראינו בשנים הראשונות לנויאינו. בחזון נראהתי כמו עדר של טוסים פראים, והוא החזיק ביד את המושכות, מנסה לעזור אוטי ולתת לי הנחיות. הוא לא ניסהelman ממי את מה שאלוהים קרא לי לעשות, אבל גם לא רצאה שאקלו לביעות.

שנינו טעינו אז. אני אכן מיהרתי מדי, ודיבב היה איטי מדי. זו הסיבה שאחננו כל כך זוקקים זה לזה. לעיתים קרובות אלהים שם אותנו עם אנשים שונים מאיתנו כדי שביחד יווצר האיזון הדורש.

ספורט היהו עוד בעיה. דיבב אהוב כל מיני סוגים של ספורט, ואילו אני פשוט לא אוהבת לעסוק בספורט. על רקע זה פרצו בינוינו המון מיריבות.

במשך שנים למדנו לכבד את ההבדלים בינינו, וליצור הרמונייה ואיזון. באחד הימים, בעיצומו של ויכוח קולני, דיבר הסתכל עלי ואמר: "גוייס, אני עושה כמו טוב יכולתי".
"גם אני", ענהתי.

שנינו הינו עייפים ממרבבות. ניגשו זה לזה ולחצנו ידיים. "דיביב", אמרתי,
"אני רוצה שתדע שאני מקבל אותך כמו שאתה. אני מאמין שאתה אכן
עשה כמו טוב יכולך".

"גוייס, ואני מקבל אותך כמו שאתה", ענה דיביב. "אני מאמין שגם אתה
כמובן יכולך".

היתה זו הפעם חדשה בשבילנו! נתנו זה לזה את החופש להיות מי
שאנו. אנשים צריכים חופש כדי לדול. אלוהים אינו יכול לשנות אותך כל
עוד אתה עומד בדרכו. אלוהים לא יהיה יכול לדבר עם דיביב משום שהוא לא
הפסkontי לדבר. אלוהים נזקק לאמונה שלי, לא לדברים שעשיתי בשר.
שחרר את האנשים שסובבים אותך, ובטח בכך שאתה יחולל את השינויים
הנוחים. צעד זה יביא שלום אל חיקך.

צדדים שיש לנקיות

יש מספר דברים שיכולים לעזור לך להסכים על חוסר הסכמה. כבוד הוא
אחד מהם. הדבר השני הוא ההבנה שאהבה דורשת נוכחות מצדינו לוותר על
הזכות להיות צודקים. אם אנחנו פועלים מתוך אהבה, איננו מבקשים את מה
שטוב לנו, אלא את מה שטוב לאדם שאנו אוהבים.

לא קל ללמידה אהוב את הזלת, משום שבכל אחד מאיינו ישמנה גדושה
של אונכיות. זהו חלק מطبع הבשר שלנו. אם שני אנשים מוכנים לוותר מדי
פעם, כל אחד בתווך, הדבר יועיל הרבה לקשר ביניהם. לא צריך לזכור מי
ניצח יותר פעמיים מהאחר. חשוב יותר לזכור שמערכתיחסים אינה יכולה

להיות בריאה כשרק אחד הצדדים מקבל את שלו כל הזמן.
דיביב ואני מوطרים כל הזמן - בצוරה מאוזנת. במילוי אחרות, אני לא
מקבלת את שלו כל הזמן, וגם הוא לא. שנינו מוכנים לצוית לרוח הקודש
בעניין זה, ולשםו ממי מאיינו צריך לסתות בכל מצב נתון.

היו פעמים של אלוהים רצה שאתנצל בפני דייב בעקבות מתחים שררו בינינו, ואני לא רציתי לעשות את זה משום שהייתי זו שהתנצלה בפעם הקודמת. הימי מוכנה לעשות את זה בתורי, אבל התקבעתי על סדר מסויים, ולא הימי מוכנה לוותר עליו. פחדתי شيئاו אוטי, ולכן ערכתי בראש רשיומות ובחן תיעדי מי היה האחרון שייצא כשידו על העלינה.

גאווה היא עוד בעיה, והדרך היחידה להתמודד איתנה היא על ידי נמיות רוח. כדי לוותר למשיחו שאיננו מסכימים אליו, דרושה נמיות רוח. אם אתה מוותר למשיחו, אבל כל היום מרשם על עצמו בשל כך, אז תועלת הפתקת מהויתור? שום תועלת! בכך הכל סגרת דלת אחת בפרצוף של השון ופתחת דלת אחרת.

יהיה עלייך למצוא דרכים משלך להסכים על חוסר הסכמה, כי כמו שאמרתי, כל מערכת יחסים והמאפיינים שלה. בני האדם שונים זה מזה. לכל אחד הייחודיות שלו. אם יש לך קשר עם לא מאמין, יתכן שלאוהים ידרשו מכך לוותר לעיתים קרובות יותר, משום דבר אלוהים שוכן בלביך (כך אני מקווה) ומאפשר לך לעשות זאת. אנשים שאינם מכירים את דבר אלוהים פועלים על סמך הרגשות והמחשבות שלהם. אנשים שמתבسان על דבר אלוהים, לעומת זאת, יודעים שהרגשות והמחשבות מוביילים לדבר אחד - לחורבן.

צע כרווך באחריות, لكن אל מתפלא אם רוח הקודש יטיל عليك אחריות גדולה יותר משיטיל על האדם השני, שאינו בוגר ברוחו. הבשר שלך אויל יזעך שאין זה הוגן. כשהאני שואلت את אלוהים על מהו שלא נראה לי הוגן, הוא מזכיר לי שמותו של ישوع על הצלב היה מאד לא הוגן - אבל הוא היה האהבה בהתגלמותה.

האהבה שלנו אינה צריכה להיות פחותה מהבתנו של אלוהים. אנחנו יכולים להסכים על כך שאיננו מסכימים. אין ספק שהאהבה שלנו עומדת למבחן בתחום זה, בעיקר בכל מה שקשר למערכות היחסים שלנו עם ילדינו.

ארבע עשרה

מריבות בין הורים וילדים

לא רק בעל ואשה צריכים לקבל זה את זה כמו שהם ולבתו אלהים שיחולל את השינויים הדורושים. צורך זה קיים בכל מערכת יחסים. מריבות יכולות להחל בנסיבות כל מרכיב יחסים, במיוחד בין הורים לילדיהם. יש לנו ארבעה ילדים. לאחד מהם יש אופי כמו שלי, ולאחר מכן כמו של דיב.

שני האחרים הם תערובת שלנו ושל הורינו. בני אדם נולדים עם סוגים שונים של אופי. האישיות שלנו מתגבשת במשך שנים, והיא תוצאה של האופי שהאלהים טבע בנו מלידה ושל מה שעברנו בילדותנו.

אולי אתה חוש שקל לך להסתדר עם מי שדומה לך, אבל לעיתים זה הרבה יותר קשה מאשר להסתדר עם מי שהוא שונה מך בכל שניים מילדי, אלה שאיתם היה לי cocci קשה, הם בני הבכור (שהאישיות שלהם מאוד דומה לשלה) ובתי הגודלה. במשך השנים היא סיגלה לעצמה הרגלי משמעת, אבל לא היה לי קל לגדל אותה.

דיוויד

בננו דיוויד דומה לי מאוד, ולכן רבנו המון. לשניינו יש אופי חזק ושתלטן, וכל אחד מאיתנו ניסה לשולט באחרו! אני רציתי שהוא יעשה מה שאני רוצה, והוא רצה לעשות את מה שמתחשך לו, ותמיד אני אעשה את רצונו.

עוד הילד קטן הוא נהג להתעקש שאשב ואשחק איתו. הוא לא אהב לשחק בלבד. תמיד הרגשתי שהוא מנסה לשלוט بي. כshedel, החמירו הבעיות. המאבק בינוינו היה מתמיד, ואף פעמי לא הצליח להבין מה לבדוק קורה לנו.

אהבתתי אותו מאד, אבל האמת היא שלא סבלתי אותו. רק מאוחר יותר הבנתי שבעצם לא סבלתי את עצמו, ולכן אך טבעי היה שלא אסבול גם אותם, החיים שאחננו כל כך דומים. להורים רבים יש לצד שמADOW דומה להם, והם נאבקים אותו קשות. אנחנו רואים ילדים שלנו את כל הדברים שאחננו לא אהובים בעצמנו. אבל עליינו להפריד בין החולשה לבין האדם. אחרת, אנחנו עלולים לדוחות את האדם במקומו לעוזר לו להתגבר על החולשה.

הרגשתי אשמה ממשום שלא סבלתי את בני. אני יודעת שרבים מקוראי ספר זה מזדהים עם התחושה הזאת. הורים יודעים שהם אמורים אהוב ולקבל את ילדיהם, וכשהזה נראה להם בלתי אפשרי, האשמה מתחלת לחולחל. היום אני יודעת שלא את דיויד היה לי קשה לסבול אז, אלא את העובדה שניסעה לשנות בי. אהבתתי אותו בכל ליבי, אבל לא סבלתי את ההתנגדות שלו. ההתעללות שעברתי בילדים גרמה לי לפתח רגשות קיצוניים לאנשים בעלי אופי חזק. על אף שאני עצמי-Coast, לא אהבתתי להיות ליד אנשים כאלה. רציתי לשנות - לא שישלטו בי.

אילו הבנתי אז מה קורה בינו לבין דיויד, הייתה עוזרת לו להיות אדם חזק במובן החובי. אבל היה שלא הבנתי, רק תרמתי לחולשות האופי שלו. הקשר שלנו היה מלא מריבות ועימותים, ושינויו הינו שרויים במתוח רב. כל ילך מרגיש אם החורים שלו אינם מאושרים אליו. דיויד ידע עמוק פנים שאיני מוכחה ממנו, וחש אני דוחה אותו. לא אפשררתי לו להיות הוא עצמו, אלא ניסיתי לשנות אותו, כמו שעשיתני להרבה אנשים אחרים. רציתי להפוך אותו למה שרציתי שהוא יהיה:

חנן לנער על פי דרכו. גם כי יזקן - לא יסור ממנה (משלו כ"ב 6). פסוק זה אינו מורה לנו לחנן את הנער על פי הדרך שאחננו רוצחים שהוא ילך בה, אלא על פי הדרך שלו, בדרכ שتواמת את אופיו ואת כישוריון, את הנטיות הרוחניות שאחננו רואים בו.

אילו הייתה אז בוגרת יותר באמונתי, הייתה רואה שאלוהים בראש את דיויד עם תוכנות של מנהיג, ושנתן לו את האופי המתאים. אבל אני רק ידעת שדיויד מעורר בי אי נוחות ורציתי לשנות אותו.

הקשר שלנו היה מאוד בעייתי במשך שנים ארוכות. אבל כשהיה שעלי

בדבר אלוהים החלך והעמיק, הבנתי שאני לא מתמודדת נכון עם המצב. אני זוכרת שאלווהים אמר לי לסלוח לדיוויד על כך שאינו עומד במצוות "שלילי". הוא אמר לי שאני נוטרת לבני טינה משום שהוא לא מה שאני רוצה שהוא יהיה. ההתגלות הזאת הייתה צעד גדול לקראת שיקום היחסים שלנו.

روح הקודש הבHIR לי שאני צריכה להזכיר שאני מקבלת את דיוויד כמו שהוא. היה עלי לומר לי את זה. על אף שלא הסכמתי עם כל דרכיו של דיוויד, הגעתיל לשלב שהייתי מוכנה לקבל אותו כמו שהוא.

תהליך השיקום נמשך זמן מה, אבל מרגע שלחתתי לו, החל להתחולש شيئاו. דיוויד היה אז בן שמונה עשרה. כעבור זמן קצר דיבר אליו אלוהים בעניין לימודים במכלה משיחית. דיוויד נישא אחרי הלימודים, ונסע לקוסטה ריקה לשנה, כדי להפיץ שם את הבשורה. כששב משם עם אשתו, החל לעבוד איתנו. היום הוא משתמש בעמדת מפתח בארגון.

לאחר שהצטרף אלינו לארגון, שוב התעוררו בינוינו מאבקים קשים, עד שלמדנו לעבוד יחד בצוරה נאותה ולשלב את כל היבטים בקשר שלנו. הורים ובן, מעבים ועובד, מנהיגים ורוחניים ואחד מן הצאן.

דיוויד ממשיך להתחזק באמונתו, בהתאם לתוכניתו של אלוהים. אוטם דברים שאיתם נאבקתי כל כך קשה בילדותו הפכו למקור הברכה הנגדול ביותר בעבודה שהוא עשו עבורנו. אנחנו זוקקים לאנשים עם כושר ניהול וארגון שאפשר לבתו בהם, ודיוויד הוא אחד מהם.

לורה

בתנו הגדולה הייתה האתגר השני שאיתנו הייתי צריכה להתמודד כאם. לורה לא הייתה אדם מסודר - היא שכחה דברים, איבדה חפצים בקלות וקיבלה ציונים בינווניים בבית הספר. אם זכרה לעשות את שיעורי הבית בליליה, היא בדרך כלל שכחה לקחת את דפי העבודה בבית הספר למחרות הבוקר. ואם כבר לקחה אותם לבית הספר והגישה אותם למורה, שכחה לרשום את שמה ולכנן לא לקבלה כל ציון על העבודה שעשתה.

בחדר שלה שרר אי סדר נוראי. כשהשכבה מבית הספר, השAIRה אחראית שובל של חפצים בכל מקום. המעליל הוולך על אחד הכליסאות, המפתחות על השולחן, הארנק על הכוורתה, הילוקט על רצפת המטבח, והוא עצמה ישבה על המיטה שלה, משוחחת בטלפון!

אני נולדתי עם מותנה של סדור וארגון. מאו זמתמיד הייתי בעלת משמעת

עצמית, וציפיתי שגם היא תהיה כזאת. דיברתי ודיברתי, וניסיתי לגרום לה להבין. וכשהדיבורים לא הועילו, צרحتי.

לאחר ששסיימה את התיכון, הצטרפה לורה לעבודה שלנו ב-*Life In The Word*. באותו יום היו המשרדים שלנו ממוקמים בקומה התחתונה של ביתנו.

שוחחנו עם לורה והבהירנו לה כמה חשוב שבמהלך העבודה יהיה הקשר ביןינו כזה של מעבידים ועובדת, אבל מהר מאד הבנו שהעסקתה שלנו תהיה כרוכה ללא מעט מריבות.

היא הייתה מאד עיראה, והוא לה כל מיני רעיונות משלה על החיים ועל הדרך שבה צרכיהם הדברים להישות. לורה הייתה מרדנית לא קטנה. לא הייתה עשתה דברים נוראים, אבל היא פשוט לא הייתה מוכנה שימושו יגיד לה מה לעשות, במיוחד אם או אבא.

פעמים רבות מצאתי אותה באmbitיה, מסטרוקט, כשהייתה אמרה להיות בעבודה. כמובן שאמרתי שהיא צריכה להגיע לעבודה בזמן. לא הייתה מוכנה להתחשב בעובדה שהמשרד נמצא בתוך הבית שלהם.

ניסינו להסביר לה כמה חשוב להציגו בכל מה שהוא עשו. הזכרנו לה שיש לנו עוד עובדים, ושלילה להתחשב בהם. היא הינהה בהסכמה, אבל בכל בוקר, כשירדנו במדרגות למשרד, הרחתי את המריבה הבאה עולה במדרגות לקרהטי. היה זה זרם תונתקרי של כס, לא חוסר הסכמה בולט וגולוי. ככל פוך היא הסכימה איתנו ואמרה שתעשה בבקשתנו, אבל בליביה היא האמינה שאנחנו טועים.

mdi פעם רצחה לצאת מוקדם מן המשרד כדי לבנות עם החבר שלו, ואנחנו אסרו עליה. במקרים אחרים הערנו לה שהיא מדברת איתנו יותר מדי בטפלון בשעות העבודה. חוסר הנוחות שלי הלק וגDEL, וחוששתי שהקשר שלנו ינזק קשות אם לא נעשה משהו בעניין. ניסיתי לשוחח איתה על הבעיה, אבל נראה שהיא רק מחמירה. מה היה علينا לעשות, לפטור את בתנו?

זמן רב לפני כן הבהיר אלוהים לי ולדייב שם נשאיר את המריבות במשפחה ובעבודה מחוץ לתהום, הוא יברך אותנו. שוב ושוב מצאנו את עצמנו עומדים בבחן בעניין זה. ידענו שהאובי הוא זה שבוחן אותנו. היה זה כאילו אמר לנו: "בואו נראה כמה אתם רצינאים בעניין ואם אתם מסווגים לא לרכיב".

לפעמים, פרידה לזמן מה מאדם מסוים משנה את היחס שלנו כלפיו. דייב

ואני שוחחנו והתפללו על כך. שנינו הרגשנו שモטב לכלנו אם לורה תעבוד במקום אחר. ניגשנו אליה ושותחנו איתה בפתיחות על הרוגשות שלנו בעניין. לורה הסכימה.

זמן קצר אחר כך היא הודיעה על כוונתה להינsha. עוד מריבה פרצה סביבה המחויבות הכספית שלנו לחותונה שלה. מערצת היחסים שלי ושלה הייתה מאוד קרירה בחודשים שקדמו לנישואיה, ואפילו ביום החותונה עצמה. בששת החודשים הראשונים אחרי חותונתה כמעט שלא התראיינו, על אף שהיא התגוררה במרקח של חמיש עשרה דקות הליכה מביתנו.

באחד הלילות בכיתוי ואמרתי לדיב: "לורה אינה אוהבת אותך עוד". כל כך סבלתי. אני מאמין שככל אם הייתה מרגישה כך. כשהילד דוחה את הוריו, הם מרגשים שהם כישלון חרוץ.

דיב ניסה לומר שלורה תשנה, שדרוש לה מעט זמן. "היא צריכה להיות קצת לבדה", אמר. "היא תראה שהחיים שונים ממה שחשבה. היא תגלה שאמא ואבא אינם כל כך רעים כמו שהיא חשבת".

דיב צדק. ככלור זמן מה התחלנו להתראות אותה לעיתים קרובות יותר. מאוד נזהרנו לא להתערב בעניינה. הבנו שהיא מאוד רגישה בכל מה הקשור לדיעות שלנו לגבי אורח חייה. ידענו שלא יהיה זה מן החוכמה להציג לה מה לעשות. באותו חודש היא הפסיקה להגיע לקהילה, ואנחנו, כמובן, מאוד דאגנו לה. אבל ידענו שחשוב שלא נטריד אותה בעניין.

הינו צריכים לאחוב אותה במקום שהיא הייתה בו, ולהניח לאלהים לעשות את השאר. התפללו בשביבה, אהבנו אותה וחיכינו. היה לנו מאוד קשה באוטם ימים. היה לנו קשה לראות אותה מתרחקת מהקהילה בעוד שאנחנו משרטים את אלהים במשרה מלאה. אלהים הוא הדבר החשוב ביותר בחינינו, ורצינו שכן זה יהיה גם אצל לורה.

לאחר שהפסיקה לעבוד אצלנו, היא החלה לעבוד במשרד של עורכי דין, שם הבינה לראשונה איך מתנהלים הדברים בעולם האmittel. לורה הגיעה מידי פעם לקהילה, אבל לא התהייבה במצוות לשורת את אלהים. היא לא הפסיקה להאמין, אבל ידענו שאם לא תגיע להחלטה ברורה, היא תיצור קשיים בחיה. כמאמין בישוע, או שאנחנו נעים קדימה, או שאנחנו נסוגים. אי אפשר להיות ניטרליים. אם אין מתקדם, אתה נסוג. להורים מאוד קשה לאות את ילדיהם נמצאים במקום כזה. אבל ידענו שאם ננסה לכפות על לורה לגдол באמונתה, רק נחמיר את המצב.

כעבור זמן מה היה ברור לנו שלורה אינה מאושרת. היא חשבה שעבודה חדשה תשפר את מצבה והחללה לעבוד בבית ספר לעיוורים. מאז ומתמיד היא אהבה לעוזר לאנשים פגועים, ולכן האמינה שתיה מאושרת שם. משך זמן מה אכן השתפר המצב, בעיקר בשל החידוש שבדבר, אבל עד מהרה חזר חוסר הסיכון לשлотו בה.

שלורה עזבה את העבודה אצלו, אמרנו לה שהדلت תמיד תהיה פתוחה בפניה, אבל לפניו שתחזור עליה להתחייב בפני אלוהים. ביןתיים הוכחנו לה שאנו מסוגלים לקבל אותה כמו שהיא. היא ידעה שאנו אוהבים אותה. אפילו שוחחנו מספר פעמים על כך שעליה לחזור לכהילה ולהפסיק לברוח מאלוהים. היא הסכימה איתנו, אבל עדין לא הייתה מוכנה לנוקוט את הצעדים המתאימים.

ואז, אחד הימים אמרה שהיא רוצה לשוב ולבוד איתהנו. לורה ידעה שלשם כך עליה לקחת על עצמה אי אילו התchipויות. היא ידעה איך יהיה עליה לנחל את חייה אם היא רוצה לעבוד איתהנו, והאמינה שהיא בשלה לשינויו. שוחחנו על כך ארכות, והסכמנו לחתת לה הזדמנויות נספתן.

לא זמן חגנו את השנה החמשית שלה איתנו במשרד. הכל איתה מתנהל כשורה. משך זמן מה היא עשתה עבודה משרדיית, ולאחר כך החל בעלה לעבוד אצלו כאחראי על הסאונד במלון הנסיעות שלנו. בעלה עבד במשרד זו במשך זמן מה, עד שקידמנו אותו ומינו אותו למנהל האחראי על כל עניינינו הנסיעות שלנו.

לורה ובעה עושים עבודה מצוינת. אנחנו מסתדרים נפלא, וכולם מרווחים מכך. הם ושני בנייהם מרבים להצטרף לנסיעות שלנו.

בהתחלת היה זה אחד מאותם מצבים שבהם עוזף קרביה יוצר בעיות, אבל כולנו גדרנו באמצעות הספרור הזה והחכנו. הצלחנו להשיב לעצמנו את שיווי המשקל.

אני עדים מתמלאת פליה בכל פעם שאני נזכرت איך אימלתי את עצמי כשניותתי לשנות אחרים. זה אף פעם לא הצליח. אלוהים עשה בקלות -

ובמהירות - את מה שאני ניסיתי לעשות במשך שנים.

הורים צריכים להיזהר ולא לשבור את רוח ילדיהם. תוכחה קשה שאינה בעיטה עלולה לגרום לכך. יתכן שילדך עושה כמעט יכולתו, אבל אם אתה כל הזמן לא מורך ממנו, אתה תתיש אותו ותשבור את רוחו. בסופו של

דבר הוא יפסיק לנסות. הוא עלול להרים ידים ולמרוד כדי להגן על עצמו מפני הביקורת המתמדת שלו:

האבוט, אל תכעיסו את בניכם, אלא גדלו אותם במוסר האדון ובתוכחתו (אפס' 1' 4).

חופש הוא אחת המתנות הגדולות שאפשר להעניק למשהו. אהבה משחררת את האדם ומאפשרת לו להיות מה שאלוהים ברא אותו להיות מלכתחילה. אהבה אינה מנסה לתמן אחרים למקום שבו יוכל להפיק מהם תועלת או רווח. אהבה עצורה להם להתגבר על חולשותיהם, ובסתומו של דבר הופכת אותם ליצורים הנפלאים של אלוהים רוצה שיהיו. אם אתה אוהב מישהו, שחרר אותו, ואם אהבה היא אמיתית, הוא יחוור לך.

אני מתפלلت שהסיפורים האישיים שאני משתפת אותך בהם יעוזו לך וימנוו מך את הטעויות שאני עשית. ואם אתה נמצא בתוך מערכת יחסים מעורערת, אני מתפללת שתגיע להחלטה לשיטים קץ למრיבות במקום למערכת היחסים. אני מקווה שאתה נמצא בשלב שבו אתה מוכן לעשות צעד נוסף ולסלוח.

חמש עשרה

מהר לסלוח

ככל שנמהר לסלוח, כך נפחית את הסיכון שתפרוץ מריבה. אדם שטולח בלי להתנות תנאים הוא אדם שמרבה לסלוח ועושה את זה במתינות. הסליחה סוגרת את הדלת בפני התקפותיו של השטן, ואני מאפשרת לו דרישת רגל ואחיזה בחינו:

נאגו בסבלנות איש עם רעהו, וסלחו זה לזה כאשר למשהו טענה על רעהו. כשם שהאדון סלח לכם, כן סלחו גם אתם (קהל' ג' 13). דבר אלוהים מלמד על הסכנות הטമונות בחומר סליחה, במרירות ובתינה. הסליחה יכולה למנוע מריבות ולשים קץ לכלה שכבר פרצו. נבדוק עכיו קטע מבשורת מתי, פסוק אחר פטוק. בקטע זה ישוע מלמד את תלמידיו על חשיבות הסליחה:

עוד אומר אני לכם, אם שניים מכם יסכימו עלי אדמות בכל דבר אשר יבקשו, היה יהיה להם מאות אבי שבשימים. כי במקום אשר שניים או שלושה נאספים לשם - שם אני בתוכם (מתי י"ח 19-20).

ישוע רצה להשcinן שלום ואחדות בין תלמידיו, ולכן הבטיח שישוכן בקרבים אם לפחות שניים מהם יסכימו ביניהם, אם יעשו הכל כדי להימנע מריבות ויהיו בשלום. הוא גם אמר שהכוכחים קיימים באחדות ובהסכמה ישפייע על תפילותינו לטובה. מה שאנשים שלווים מבקשים - הם גם מקבלים.

די בנסיבות של ישוע בחינו כדי להוכיח את המאמץ לחיות באחדות ובהסכמה.

יש קשר ישיר בין שלום לנוכחות אלוהים. התשוקה העזה שלי לנוכחות היא שהנעה אוטית לעשות הכל כדי להימנע מריבות. אלוהים מבטיח שאם כך נעשה, תפילותינו יוננו.

כיפה נגש ושאל אותו (את ישוע): "אדוני, כמה פעמים יחתא לי אחוי ואסלח לו? האם עד שבע פעמים?" השיב לו ישوع: "איןני אומר לך עד שבע פעמים אלא עד שבעים ושבע" (פס' 21-22).

יש לי תחושה שהיא מישחו שפגע בכיפה שוב ושוב. יתכן שכipa לא עשה דבר כדי להוכיח את הפגיעה הזאת, וייתכן שהיא זה אחד התלמידים שהיווה קוץ בבשרו של כיפה.

גם אני היתי צריכה לסלוח שוב ושוב לאדם מסוים - והוא אפילו לא ידע על כך. לשליחה יש שתי פנים. היא ניתנת למי שפגע בנו וմבקש שנסלח לו. אבל אנחנו יכולים גם לסלוח למי שלא התכוון לפגוע בנו ואפילו לא יודע שפגע. علينا לסלוח לו כדי לשמור על שלומנו.

לפעמים אנשים ניגשים אליו וمبוקשים שאסלוח להם על כך שלא אהנו אותו או דיברו מאחורי גבי, על אף שלא היתי מודעת לכך כלל. הדברים שהם עשו לא פגעו بي - הם פגעו בעצמם. אני סולחת להם משום שאינו שמחה שהם השתחררו מהבעיה. במקרים אחרים יש ככל שפוגעים בי בלי לדעת על כך. אני סולחת להם לטובתי, בשביili, משום שאינו רוצה להשחרר מהacus. אולי נפגע כיפה שוב מאותו אדם, סביר להניח שלא היה שואל כמה פעמים עליו לסלוח. כיפה ודאי חשב שעליו לסלוח שבע פעמים, אבל ישוע ענה לו לסלוח שבע פעמים שבעים. אמרה זו מייצגת מספר אין סוף. ישוע אמר לכיפה שעליו לסלוח כמה פעמים שיידרש, ובלבך שישמור על שלות נפשו:

על כן דומה מלכות השמים למלך בשר ודם שרצתה לעורך חשבון עםعبادיו. כאשר החל לחשב, הובא לפניו איש שהוא חייב לו עשרה אלפיים כיכרי כסף. כיון שלא היה לו לשלם ציווה אדונו למוכר אותו ואת אשתו ואת בניו ואת כל אשר לו, כדי שישולם החוב. קרע העבד והשתהווה לו ואמרתו: "אנא, קיה סבלן קלפי ואשלם לך את הכל". נכרמו רחמי האדון על העבד ההוא, פטר אותו וויתר לו על החוב (פס' 23-27).

סיפור זה מייצג את החוטא שהובו לאלהים הוא עצום, עד כדי כך שאינו יכול לפרוע אותו. החוטא מבקש שאלהים ימחק את חבו, ובזכות קורבנו של ישוע, כל חבותיו אכן נפרעים. הסיבה היחידה למחיקת החבות היא חסדו של אלוהים ורחמי. "כי הכל חטא ומחוסרי כבוד אלהים עמָה" (רומי 3:23). אם כך, הפסוקים האלה מכוונים לנו.

כשיצא העبد ההוא מצא את אחד מחברי העבדים, שהיה חייב לו מאות דינרים. תפס אותו בגרונו ואמר: "שלם מה שאתה חייב!" נפל חברו לרגלו ובקש מאיתו: "אני, ^{quia} סבלן לפני ואשלם לך". אלא שהוא לא הסכים ועוד הילך והשליך אותו לכלא עד אשר ישלם את החוב (מתי י"ח 30-28).

אותו איש שלא היה מסוגל לפרוע את חבו וביקש חנינה, ואף זכה לה, לא היה מוכן למחלול לאדם אחר שהיה במצב דומה. זהה דוגמה למערכת היחסים שלנו עם אלוהים ועם הצלות. אלהים סולח לנו על חטאינו משום שהוא יודע שלנו ולא יוכל לשלם את מחירם, אבל אנחנו מסרבים לפטור אחרים מהחובות שלחם לנו.

כשראו חברי העבדים את הנעשה, התעצבו מאד ובעו וסיפרו לאדונם את כל אשר היה. אז קרא לו אדוניו ואמר לו: "עבד רשות, את כל החוב ההוא מחלתי לך משום שביקשת ממני. האם לא הייתה צריכה גם אתה לרוחם על חברך העבד בשם שאני ריחמתי עלייך?" ובכעסם מסר אותו אדוניו לנוגשים עד אשר ישלם את החוב כולו. ככה גם אבי שבסמיכים עשה לכם אם לא תמחללו אויש לאחיו בכל לבבכם (פס' 35:3-6).

כשאנחנו מסרבים לסלוח לוזלת, אנחנו פותחים את הדלת בפני השטן ומאפשרים לו לנגור בנו, לענות אותנו. אנחנו מאבדים את החופש שלנו - את אותו חופש נפלא שאלהים רוצה שנחנה ממנו. האבתו של אלהים ניתנת לנו חיים. אלהים הוא رب חסד, נדיב, סולח וארך אפיים. אנחנו מעוניינים בחופש וברכונות שהוא מציע לנו, אבל לא מעוניינים באורת החיים שעליינו לנחל לשם כך. הסליחה קריאה להפוך לאורח חיים עבורנו. ברגע שימושו פוגע בכך, סלח לו.

חויסר סליחה מהויה בעיה קשה בעולםנו, אבל לא רק בקרב הלא-מאמינים. מאמינים רבים סובלים בתחום זה. העולם שאנו חיים בו מלא

בפגיעות ובאנשים פגועים, והניסיונו האישני שלי מלמד שאנשים פגועים פוגעים באחרים.

היות שלכל אחד מאיתנו יש אין ספור הزادנות לפגוע בזולת, יש צורך דחוף בנסיבות לשלוח במהירות. כמה טוב היה אילו איפינו הביעות האלה לא-אמאייניט, אילו היה גוף המשיח מחוסן מפניהם, אבל ככלנו יודעים שאין זה כך.

השטן עובד שעوت נוספות בקרב ידיו של אלוהים כדי לפגוע בהם, להרהור ביניהם מריבות ולפגום באחדות שלהם, משום שהוא יודע שכז' הוא משתק את כוחו של אלוהים הפועל דרך אותם אמאיינים.

מריבות הן דבר מסוכן. אני מעודדת אותך להתעלות על הריגשות שלך ולהחליט. האהבה איננה רגש - היא החלטה. ההחלטה שלך לשלוח יכולת בסופו של דבר, לעורר את הרגש המתאים.

אהבתה היא הכוח היחיד שיכל להתגבר על שנהה, כאס וחוסר סליחה. אלוהים הוא אהבה, ועלינו להתהלך באהבה כדי לשקר את אישיותו. האהבה דורשת מאיתנו אמיתי. היא דורשת מאיתנו ללמידה מה נאמר בדבר אלוהים על אהבה ולהגות בזה. במקרה שלי, האהבה דרצה ממני ללמידה בצורה עמוקה ומקיפה את דבר אלוהים - מדובר בשנים של לימוד.

במשך זמן רב חשתי אחרוי חוממות שבניתי בניסיון להגן על עצמי מפני CAB. חלף זמן רב עד שהבנתי שאין לא יכולה לאחוב כל עוד אני מותבצרת מאחורי החומרה האלה. בעצם, היה עלי ללמידה שלא אוכל לאחוב ולהיות אהבתך כל עוד לא אהיה מוכנה להסתכן מדי פעם בפגיאות. האהבה מכיבה לעיתים, אבל היא גם מרפאת. חשתי שנים רבות במריבה מתמדת מושם שלא הייתה מוכנה לתת הزادנות שנייה למי שפגע بي.

כשמשחו פגע بي, הכנסתי את שמו למגירה המתאימה בזיכרוני שלי, והקמתי חומה שתזוזר לי לשמר ממנו מרחק או תוציא אותו כליל מהכי. מינית בתוכי שופטים שחרכו את דין של אנשים מסוימים, אבל במצבות, השופטים האלה חרצו את ذיני. אני זאת שהושלכה בבית טוהר.

התעללות בחיי הستיממה, אבל הכאב שגרמה לי לא נעלם כל עוד סיירבתי לבתו באלהים וביכולתו להוציא את צדקתי לאור. אלוהים מבטיח שיעשה את זה, אם נבטיח בו. יתכן שיחלוף זמן מה עד שנראה זאת במעוינו, וויתכן שהצדק יצא לאור בדרך שלא ציפינו לה, אבל אלהים עושה זאת עבור אנשים

פגועים שמוכנים לפעול על פי תוכניתו. למד לסלוח לאלה שפגעו בך! זהו הצעד הראשון בדרך להחלמה.

דבר אלוהים מלמד שהאמונה לא תניב פירות טובים אם נבוא לאלהים כשבלבנו יש חוסר סליחה:

הшиб יושע ואמר להם [לתלמידיו]: "תhea נא בכם אמונה אלוהים. אמן אומר אני לכם, כל האומר להר זהה 'העיקר והזרק לתוך חיים' ואני מפקפק בליבו אלא מאמין שיתקיים דברו, כן יהיה לו."

לכן אומר אני לכם, כל מה שתבקשו בתפילה - האמינו שקיבלתם אותו, יהיה לכם. וכאשר אתם עומדים בתפילה יש לכם נגד מישחו, פלוחו, כדי שגם אביכם שבשמיים יסלח לכם על חטאיכם (מרק' י"א). (26-22).

אם איןך מצליח לסלוח לאדם שפגע לך קשה, יתכן שהנחת האויב להוליך אותך שולל, ולגרום לך להאמין שאתה יכול לסלוח לאותו אדם. כדי למניע מצבים כאלה, אמר רבי מדי יומם ביוומו:

אני יכול לסלוח לך _____ על שפצע بي, ואני מתוכון לסלוח לך. אני יכול לעשות את זה משומם שרוח אלוהים שוכן بي ומאפשר לי לסלוח.

גוף המשיח מלא מאמינים חסרי אמונה. אנחנו קוראים לעצמנו מאמינים, אבל בעצם אנחנו לא מאמינים ביכולתנו לבצע את הדברים שאנו אמורים לעשות. נקוט גישה חיובית יותר וקיה תקייף יותר בדרך שתאה מאתמודד בה עם פגיעות ועלבונות. מהר לסלוח! סלח בשפע ובחופשיות! קיה נדיב עם הסליחה שלך! זכור כמה אלוהים סולח לך מדי יומם ביוומו!

קיה נחשך בדעתך לא להיות במריבה מתמדת. אל תנאי מריבות גזול מכך את הנחלה והירושה שיש לך בתורך בן אלוהים.

שש עשרה

הMRIבות גוזלות את הנחלה שלנו

אנחנו שותפים לנחלו של המשיח. ישוע אמר בברורת יוחנן ט"ז 15: "כל אשר לאבי שייך לי, על כן אמרתני כי משמי יקח [רוח הקודש] וידיע (יגלה, יכריז, יעביר) לכם".

חשיבות על כך. כל מה שיש לך לאב שייך גם לו דרך ישוע. מה שייך לאב? אין ספק שMRIבות אין שיקות לו. כל מה שיש לך לו - מפיה בנו חיים. מלכותו מורכבת מצדקה, שלום ושמחה. וכל מה שתואם את MRIבטים האלה ייצר בנו מחשבות נכוןות, מילים נאותות ומעשים מתאימים. מנת חלקו של המאמין היא שלום על-טבעי ושמחה על-טבעית, לא שלום ושמחה שmbוססים על נסיבות שליליות או חיוביות:

שלום אני משאיר לכם, את שלומי אני נתן לכם. לא כדרך שהעולם נותן
אני נותן לכם. אל נא יחת לבכם ואל יראו (יו"ח, י"ד 27).

ישוע בעצם אומר לנו: "אני מורייש לכם את שלומי. אני הולך מכאן, אבל לפני כן אני רוצה להשאיר לכם את שלומי". השלום המפורסם שלו הוא דבר נחדר. כמה שווה השלום? מהו ערכו?
השלום הזה היה שווה את מחיר דמו של ישוע:

והוא מחולל מפשעינו, מדוכה מעוונותינו. מוסר שלומנו עליו ובחברתו נרפא לנו (ישע' ג' 5).

מוסר שלומנו (מחיר השלום שלנו) נגבה מישוע. הוא נשא בעונש הנדרש ושילם את המחיר. הוא הפך לקורבן, ודמו כיפר והסיר כליל את החטא שלנו כדי שנוכל לחיות בשלום. אלהים רוצה שנחיה בשלום עימן, עם עצמנו ועם כל אדם. הוא רוצה שלום ישבון בקרבונו ובנסיבות שלנו, שייהיה לנו שלום

בבוקר, בלילה ולאורך כל היום. השלום הוא הנחה שלנו!

מריבות גוזלות את השלום שלנו. אפילו מריבות קטנות עלולות לעורר את השלווה והשלום שישוע לנו בירושה. שלום והנאה הולכים זה לצד זה. השטן בא כדי להרוג, לגנוב ולהشمיד, והוא משיג את המטרות האלה, לפחות במידה מסוימת, באמצעות מריבות. ישוע בא כדי לתת לנו חיים ובשפע על מנת שננה מהחיים. אנחנו יכולים ליהנות מחיינו ומשפע של שלום ושלולה.

שלווה היא דבר נחרדי!

שלות נפש

שלות נפש היא אוצר יקר. השטן גוזל מאיתנו את שלות הנפש, את הירושה שלנו, כשהוא מתקיף אותנו בדאגות, חרדות ובלבול. האם אי פעם עלה על דעתך שבבלבול הוא בעצם מריבה שמתחללת בנפשך? אדם מבולבל רב עם עצמו. המחשבות שלו מתרוצצות הנה והנה. אדם שפוסח על שתי הסעיפים אינו אדם שלו. אבל הכתובים מלמדים שלשות הנפש היא חלק מן הנחה שלנו. הם גם מלמדים אותנו איך נוכל לשמר על שלות נפש:

אל תdaggo לשום דבר, כי אם בכל דבר הציגו את משאלותיכם לאלוהים בתפילה ובתחנונים ובהודיה. ושלום אלוהים הנשגב מכל שכל ינצר את לבבכם ואת מחשבותיכם במשיח ישוע (פיל' ד' 6-7).

יציר סמוך תיצור שלום, שלום כי בר בטוח (ישע' כ' 3).

פסוק זה בעצם אומר שאלים שומר (ונוצר) את שלומו של מי שהיצר שלו (הנטיות והאופי) בוטח בו - באלים, משומש שהוא נושא עליון ומקווה לו. השלום הוא חלק מהנחה שלו, נחלה שניתנה לך בזכות. אם לא תבין זאת, השטן עלול לשכנע אותך שאתה צריך לדאוג בכל פעם שיש לך בעיות. הרבנה אמרות מאימותן חשובות שאין טבות דין אם אין דואגות לילדיהם. הן אין מבינות איזו סכנה טמונה במריבות פנימיות, בהיעדר שלום.

הראש שלhn איןנו נח לרגע. הן מלאות דאגה, חרדה וחוסר מנוחה. התוצאה היא שהן נוטות לרוגז. דאגה מעוררת את הרגשות השיליליים שלנו. בברושת יוחנן י"ד 27 ישוע בעצם אמר: "אל תיתנו לעצמכם לירוא. אל יחת לבבכם". מריבה איננה רק בעיה בין אנשים. לעיתים קרובות היא מתעוררת בקרבם. מה מתרחש בקרבך? האם האוירה שם היא שלוה או סוערת?

כל כי יציר עלייך לא יצליח, וכל לשון תקום איתך למשפט תרשיע. זאת [השלום, הצדקה, הביטחון, הניצחון על כל התנגדות] נחלת עבדי ה' וצדקתם מאייתי (ישע' נ"ד 17).

שלום הוא חלק מהheritance שנינתה לנו בזכות דמו של ישוע. הheritance הזאת שייכת לנו היא שיכת גם לי, ואני נחושה בכךטי שלא להניח לשטן לגוזל ממיニア את הheritance שלי דרך מריבות. למד זהות את המריבות בחיים. אל תיתן להן להפוך לחלק ממך.

תן לאלהים לחושף את שורשי הבעיות שלך. השטן איןנו רוצה שתדע מהי הבעיה האמיתית. הוא רוצה שתתרכז במעגליים, שתתחשפ כל הזמן ממשו ושלעולם לא תמצא דבר. הרוי איןנו נלחמים בבשר ודם. לעיתים קרובות הבעיות שלנו איןן מתחילות במה שאנו חווים, אלא במריבה פנימית סמויה וערמומייה.

דרך המריבות האלה השטן מוביל אותנו שלו. אנשים מובזים את כל חייהם בניסיון להתמודד עם בעיות שלויות. התפלל להתנדד לרוח המריבה בחיים, ותראה שדברים רבים יתחלו להסתדר.

השאר את המריבות מחוץ לתחום בחיים. אל תיתן להן לפושט למחשבותיך, ולהשפי על ההשkpות ועל המיללים שיזכאות מפיק. אל תיתן להן לחלחל למערכות היחסים שיש לך עם היזמות, עם אלוהים ועם עצמן. הקפיד להשכנן שלום בין אלוהים, עם עצמן ועם רעה. השלום הוא שלך. ישוע כבר נתן לך אותו. אך התפלל לחיות בשלום. החלטת עוד היום: "אני שם קץ לרוגז ולמערבות בחיים. השלום הוא מנת חלקי, ואני עומד ליהנות ממנו החל מרגע זה".

יורשים מתחלקים בסבל ובכבוד

שלום הוא דבר אדיר, אבל למען ההגינות עלי לומר שפעמים רבים, הדריך שמוביילה לכבוד וצופה סבל. באיגרת לרומים ח' 17 הדברים נאמרים בצורה

ברורה ביותר: "וְאַם בָּנִים, אֶזְרִישִׁים, יֹרְשִׁים נָחֲלָת אֱלֹהִים וְגַם יֹרְשִׁים
השׁוֹתָפִים לִמְשִׁיחַ, שְׁכַן סּוּבְּלִים אָנוּ עִימּוּ כִּדֵּי שֶׁגַּם נִזְחָה לְכֻבוֹד עִימּוּ".
ישוע נהנה ברגע זה מכבוד ותפארת, אבל לשם כך היה עליו לעبور את מנת
הסלול שלו. הוא ציית עד מות. הוא מת לתשוקות הטבעיות שלו וחיה כדי
לעשות את רצון אביו. שאל אמר: "יְום יוֹם אֲנִי מֵת" (קוריא ט"ז 31). אני
מאמין שהוא עצם רצה לומר: "יש המונם דברים שאני מעדיף לעשות,
ודברים אחרים שאני מעדיף לא לעשות, אבל אני הולך בעקבות רוח אלוהים
השוכן בקרבי".

כדי לחיות בשלום ולהינחות מהנהלה שלנו, علينا להתמודד עם מצבים
שונים בזורה נאותה, ולשמור על השלים והשלווה שלנו כל הזמן. מי שմבקש
לרדוף שלום צריך להיות מוכן לשבול. עליו לומר "לא" לבשר שלו, ודבר זה
כרוך בסבל.

יש מאמינים שהולכים שולל וחושבים שעליهم לשאת את המשא שישו
נשא על הצלב. הם טועים, משומם שישו לך מהאיינו את משא החטא והסלול.
יחד עם זאת, יש צורות מסוימות של סבל שעליינו לעמוד בהן כדי לנחל חיים
קדושים, מלай צדקה, יראת שמים, שלום ושםחה.

אלוהים אמר לנו: "הַחִיִּים וְהַמוֹת נָתַתִּי לִפְנֵיךְ ... וּבְחרַת בְּחִיִּים" (דברי ל'
19). בחירות נכוונות יכולות להסביר לנו סבל ממשום שהבשר אינו מקבל את מה
שהוא רוצה. אני בטוחה שבשלב זה אתה כבר יודע שלבשר שלך יש רצון
משלו.

הבשר מביא מות, אבל הרוח מביאה חיים. אם מלא את רצון הבשר,
נקוצר מות. אם נלך בעקבות הרוח, הגמול שלנו יהיה חיים. אם תבחר
להשכין שלום במקומם לחרור מריבות, אין ספק שהגמר שתתקבל יהיה חיים,
על כל הברכות הנלוות. אבל יתכן שבתחלתה, בניסיונות הראשונים שלך
להשכין שלום, הבשר שלך יסבול.

נניח שאני מתעוררת בבוקר מאד שלווה. משש נעימה זורחת בחוץ, ויש לי
תוכניות נ הדירות לאוטו יומם, תוכניות שמבטיחות לי יומם מהנה. אם הכל
יתנהל כמו שתיכננתי, הכל יהיה כשרה. אבל אז מתחילהים לקרות כל מיני
דברים, ואני מבינה שהתוכניות שלי לא יתגשו במלואן.

מי שהו מהמשרד מודיע לי שמערכת הטלפונים החדשה אינה עובדת
כשרה, ושיחסות רבות אין נוכנות. ההודעה הזאת מציבה בפני אפשרות:
לבוחר בין מחשבות המפיקות חיים לבין מחשבות שזרעות מות. אני יכולה

לדאוג, או להתפלל ולהשлик את יתבי על אלוהים. אם אשליך עליו את דאגותי, אשמור על השלווה והשלום שלי. אבל הבשר שלי דוחק בי לדאג. מחשיבות הבשר שלי מנסות להבין מדוע התעוררה הבעיה הזאת, ומה יש בידי לעשות כדי שזה לא יקרה שוב. השטן מנצל את המצב (שהוא עצמו יצר). הוא מנסה לסייע את המחשבות שלי ולגורום לי לכעוס על הקברה שמנה קנוו את המערכת החדשה. אם לא אשים לב, אני עלולה לחתוך אליהם ולומר להם מה אני חושבת עליהם ועל המוצר שלהם.

זכור, כשהתעוררתי באותו בוקר הכל היה נפלא. אם לא אזהר, שיחת טלפון אחת עלולה לשנות את היום כולו ואת הגישה שלי. אם אחר בנסיבות הנכונה, יתכן שאסבול למשך זמן מה בתחוםים מסוימים, אבל בסופו של דבר הסבל הזה יפאר אותי בתחוםים אחרים.

לפעמים אנחנו מאבדים את שיווי המשקל בכל מה שנוגע לסבל. יש המאמינים שאנו מפארים את אלוהים כשאנו סובלים. הם אומרים: "בוואו קיבל את הסבל באהבה ולא נתנגד לו או לכל בעיה שתצוץ". אחרים מאמינים שהמשיחים אינם אמרורים לסייע, שתמיד צריך להיות לנו נוח ונעים, ושרצוננו חייב להיעשות.

אסור לנו ליפול לתהום שפערת בכל אחד מצידי הדרך הזורעה סבל. علينا להתהלך בדיק במרכז ולשמור על איזון ושיווי משקל. علينا להיזהר מקיצנויות.

הסבל כשלעצמם אינם מפאר את אלוהים. אבל גישה נכונה בעיצומו של הסבל, וכוכנות לסייע כדי לעשות את רצון אלוהים - כן מפארים אותו. בחירות נכונות מביאות תפארת לחינו.

היום, רוב הזמן אני נהנית משלום ושלווה לתפארת. אבל עברתי לא מעט סבל עד שהגעתי לנקודת הזאת. היה עלי למדוד לשטוק במצבים שבהם העדפתני לדבר. היה עלי להשפיל את עצמי ולהתנצל, גם כשהלא חשבתי שטעית. אבל כשבחורתி לעשות את זה, הבשר שלי סבל.

היה עלי לשטוק כשבuali חשב שהוא צודק, על אף שהעדפתி להתווכת איתנו ולהוכיח שאין צודקת. היה עלי לפרק משיחות שבחן מתוך ביקורת על אנשים אחרים ושפטו אותם, כדי לשמור מפרק מרתקה שעמדה לפירז.

הבשר שלי סבל מושום שהוא חטוף ורוצה לדעת הכל. אפילו הבחירה לחיך כshall כולך רוצה לזעוק משבה סבל לבשר. אל תהושש מפני סבל שהוא "כרצון אלוהים". הסבל הנכון ייצר תפארת. שאול

השליח כתוב באיגרתו לקורינטים: "הן גם אם העצבתם אתכם באיגרתי, אני מותחרט. גם אם התחרטתני - אני רואה שהאיגרת החייבת העציבה אתכם, אף כי רק לזמן מה" (קורין'ב ז' 8). בהמשך שאל מבהיר שהעצב, הすべל, שהסבה האיגרת שלו לקוריאיה, עורר בסופו של דבר דברים טובים בחייהם.

אם תבחר לריב, תסבול. מודיע לא תבחר בשלום, שואלי יגروم לך סבל לזמן מה, אבל בסופו של דבר יביא לך את הניצחון? אם אתה סובל בגלגול מרביה, אתה רק מביא על עצמך סבל נוסף ועוד בעיות. מודיע לא לסבול בדרך שתואמת את רצון אלוהים, בידיעה שסבל זה יפאר אותך בסופו של דבר? השטן פוחד משלום ושלווה. הוא יודע שאם תשמר על השלווה שלך, תביס אותו. השלום הוא היבט נוסף של המלחמה רוחנית, כפי שנראה בפרק הבא. השלום צריך לשמש כשותפות בחיך. השופט הוא שמחלית איך ליישב חילוקי דעתות וסכסוכים. כל צד מאמין שהוא צודק, אבל השופט קובע. ולאחר שעשה זאת, העניין יושב.

תנו לשולם להיות השופט בהחלטות השונות שעלייך לקבל. אם משהו אינו מביא לך שלום, היפטר ממנו. אל תחיה רק למען הרגע. נаг בחוכמה ובחור עכשו במה שישפּק אותך גם מאוחר יותר.

וישלוט נא בלבבכם שלום המשיח, שהרי זהה נקראותם בגוף אחד. והיו מכרי טובה (קהל' ג' 15).

קשה לך לשמוע את אלוהים, או כשאיןך מצליה להחלטת מה עלייך לעשות במצב נתון, בחר בדרך שתביא לך שלום. איש עוד לא כתב את הספר שمدבר על כל הנסיבות שאתה עלול להיתקל בהן בחיך. אבל רוח הקודש בא לעולם כדי לעזור לך לרשף את הנחלה שההוריש לך ישוע במוותו. השלום הוא חלק מהירושה הזאת. רוח הקודש רוצה שתיהנה מהירושה שלך, אבל הבחירה בידיך. בחר בחיים! בחר ללבת בדרכי שלום! בחר להירשם למלחמה הרוחנית שתביא לך שלום.

שבע עשרה

מלחמה רוחנית ושלום

בשנים הראשונות שלי כמאמין נהגתי להקשיב לדרשות רבות שעסקו במלחמה רוחנית. רציתי למדוד כל מה שהוא עלי לדעת כדי להביס את השטן, משומם שהיה לי ברור שהוא מעירם המון קשיים בדרכיו. רציתי שהיד שלי תהיה על העלונה, לשם שינוי.

לא הצלחתי להביס אותו, על אף שיישמתי את כל מה שלמדתי. ואז גילת לי אלוהים כמה דברים שהפכו למקור של ברכה עבורי. הוא אמר לי שהשיטות השונות לנחל מלחמה רוחנית הן יפות וטובות, אבל הן רק אמצעים, כלים שמכילים את כוחו האמתי. אבל הן אין הכוח האמתי. גערתי, התנגדתי, גירשתי, קשרתי והתרתתי, צמתי, התפלתי, ועשיתי כל מה שיכולו לי לעשות. אבל התוצאות היו מזעריות ואני היזתי מותשת. הייתה לי על סף תשישות רוחנית, מצב שמאפיין משיחיים רבים שעושים כל מה שרק אפשר, אך לא כל תוצאות נראות לעין.

ואז גרים לי אלוהים לראות את נושא המלחמה הרוחנית באור חדש. הוא הציב בפניי אתגר: לבדוק איך התמודד ישוע עם השטן. עשיתי את זה, ושםתי לב שישוע לא עשה את רוב הדברים שאני בן עשיתי. כך למדתי, בין השאר, שציות הוא חלק מהמלחמה הרוחנית שלנו.

הילחם בשטן על ידי ציוות

אנחנו מרבבים לצטט את הנאמר באיגרת יעקב ד' 7, אבל לא את כל הפסוק. לימדו אותנו להתייצב נגד השטן, והבטיחו לי שאם כך עשה - הוא יברוח מפניי. התגנדי לו ללא הרף, אבל לא ראייתי שהוא בורח. ואז קראתי לראשונה את הפסוק בשלמותו: "יהיכנו לפני אלוהים. התגניבו נגד השטן ויברחו מפניים".

החלק הראשון של הפסוק - המדבר על כניעה וציוות לאלהים - חשוב לפחות כemo החלק השני, המדבר על התגנויות לשטן. אבל לפטע הבנתי שאין לא טורחת לציזת לאלהים באותו מידה שאני מקפידה להגניד לשטן. כמו הוקל לי כשהבנתי שהzieות שלי יכול להבריח מפניי את השטן.

מזמור צ"א שופך אור חדש על חלקם של המלאכים בחינו:

כי מלאכיו יצווה לך, לשמרך בכל דרכיך (תהל' צ"א 11).

כאנחנו מציתים לאלהים והולכים בדרךיהם, המלאכים נחלצים לעזרתנו ונלחמים למעןנו. אין ספק שעוזרתם של המלאכים תקל علينا. המלאכים אינם עוזרים לי רק משום שאני חיה, או משום שאני מאמין שישוע הוא המושיע שלי. הם עושים זאת מתוך ציוות לדבר אלהים. כאשר אנחנו מכריזים את דבר אלהים ומשרתנים את אלהים ואת הזולת, המלאכים נחלצים לעזרתנו ומגינים עליינו מפני הרשות והשורת של שרג העולם הזה. אין זה אומר שלעולם לא נטעה ולא ניפגע. אבל זה כן אומר שעליינו להתייחס בכובד ראש לכל הנושא של אורח חיים צייתי.

روح הקודש גם גילה לי שהאהבה רותמת אותנו למלחמה הרוחנית. השטן אינו מסוגל לשאת את נוכחותה של האהבה! הוא לא הצליח לשולט בישוע משום שישוע הקפיד לציזת ולאהוב. ישוע אהב את כל מי שנקרה בדרכו, והפgin כלפיו טוב לב. באיגרת יהודה נאמר שעליינו לשמור את עצמנו "באהבת האלהים" (פס' 21).

פסוק זה מדבר על משחו עמוק יותר מתחווה של אהבה. הוא אומר שאם נקייד להתהלך באהבה, נשמר על עצמנו מפני פגימות רבות. הכתובים מלמדים שבאחרית הימים "תתקrer אהבת רבים" (מתי כ"ד 12). ככלומר, אהבה צוונת היא אחד הסממנים האופייניים לאחרricht הימים. כיפא הזיהיר את קוראיו:

בראש ובראשונה אהבו איש את רעהו אהבה עזה, כי על רוב פשעים תכסה (תסלח ותתעלם) אהבה (פטר"א ד' 8).

השטן פוגע בנו, מחהל באחדות שלנו ומחזר מריבונותינו. התשובה לכל הרעלים האלה היא אהבה! אנחנו יכולים לגבור בכל השדים שבulos - לצורך עליהם ניכון ניחר - אבל הם לא יברחו מפניו אם לא נקפיד לצית לאלוהים ולהתהלך באהבה.

השטן יודע שאין כל כוח למשיחיים שידועים לומר את המיללים הנכונות אך אינם מקפידים ליישמן. שיטת המלחמה שלו באחרית הימים היא לבנות בקרבנו מאהרים של אהבה צוננת. בדרך זו הוא מצליח לשולג מוגף המשיח את כוחו. לכן, אם נקפיד לשמור על שלום ושלווה, נביס אותו במלחמה ונסכל את מזימותיו.

מקום של כבוד

הமאמין יושב בשם, במשיח ישוע (אפסי ב' 6). המילה "יושב" מעידה על מנוחה. מנוחה ושלווה שות בערן. באיגרת לעברים נאמר שעליינו להיכנס למנוחתו של אלוהים ולשבות מכל מלאכה (עברי ז' 11-10, 3). מנוחה זו עומדת לרשותנו מאז שישוע בא לעולם, מות במקומו, קם לתחייה מן המתים ועלה לשמיים.

המנוחה הזאת עומדת לרשותנו ובכל זאת علينا "להיכנס" אליה. למנוחה של אלוהים נכנים על ידי אמונה בו ובדבריו במקום עצמנו או באדם אחר. כאשר אנחנו נחמים, אנחנו נרתמים למלחמה הרוחנית:

ואינכם [צריכים להיות] פוחדים כלל מפני המתנגדים, דבר אשר להם הוא אות לאבדון ולכם אות לשועה, זאת מאות האלוהים (פיל' א' 28).
כל עוד אנחנו פוחדים ממי שמתנגד לנו, אנחנו יכולים לשמור על יציבות ועקביות. יציבות ועקביות אלה מאותות לאויב שאובדן קרוב. המנוחה שלנו, השלווה והשמהה שאנחנו חשים גם בעיצומן של התקפות האויב, מביסות אותו. הוא אינו מסוגל להתמודד עם מאמין שישוע איך לשמור על שלווה ושלום. יציבות היא אות לכך שאנחנו בוטחים באלווהים, וביטהו זה מאלץ את השטן להניח לנו.

אנחנו מפיקים תועלות מתבוסתו של השטן, אבל גם ישוע מרוויח ממנה. הוא זוכה לתפארת בכל פעם שאחנו בוטחים באלווהים, וביטהו זה יכול לברך

אותנו בנהלה שיש לנו בו. נעים ומעודד לדבר על הבטחותיו של אלוהים, אבל הרבה יותר טוב ליהנות מהן:

אשרי הגבר אשר תיסרנו יה ומרתורתך תלמדנו. להשיקת לו מימי רע עד יכירה לרשות שחת (בור) (תהל' צ"ד-13).

אלוהים רוץ לפעול בקרבונו ולהביא אותנו לנקודה שנייה של ווגדים גם בעיצומן של סערות והתקפות.

אל תירא כי עימך אני, אל תשטע כי אני אלוהיך, אימצתיך אף עזרתייך, אף תמכתיך ביוםין צדקך. הן יבשו ויכלמו כל הנצחים בר, יהיו כאן ויאבדו אנשי ריבך. תבקשים ולא תמצאים אנשי מצוחך, יהיו כאן וכאפס אנשי מלחמתך.

כי אני ה' אלוהיך, מחזק ימינך, האומר לך: "אל תירא, אני עזרתיך". אל תיראי תולעת יעקב, מתי ישראל. אני עזרתיך, נאום ה', וגואלך קדוש ישראל. הנה שמתיר למוגח חרוץ חדש בעל פיפות, תדוש הרם ותדוק גבאות פמוך תשים. תיזכרם ורוח תישאמ וסערה תפיץ אותם, אתה תגיל בה', בקדוש ישראל תתהלך (ישע' מ"א 10-16).

הנה הפרפראזה שלי לפוסקים הנ"ל:

אל תירא מז'בר. אל תיתן לשום דבר להכיעים אותך. אל תתחל לבודק את הנסיבות. אל תזdeg. שמור על השלווה שלך, כי אני ה' אלוהיך. אני אעדור לך. אני אחזיך בידי ימינך. (הוא מבטיח שהוא מחזק בידינו גם כשאנחנו מרגישים שאנחנו קורסים).

כל אלה שרים נגידך, אלה שיוצאים להילחם בר ולריב איתך, לא יצליו. לכן שמור על שלווותך. אוכל לפעול למעןך רק אם תעשה זאת, משומש שכך אדע שאתה בוטח بي. אני עושה בקרבך משחה חדש. אני הופך אותך למכשור חדש, חד מחרב פיפות, ואתה תדוש בעזרתו את האויב ותרוץך אותו. הגמול שלך יהיה שמחה בה', בקדוש ישראל.

ישוע הביס את האויב על ידי נמייכות רוח, נדיבות, טוב לב ואהבה. תלמידיו רצו שהוא יקים מלכות עלי אדמות ויתנаг כמו מלך בשר ודם. הם רצו שהוא ילחם באויב כמו שהם נלחמו באויביהם. אבל ישוע לימד אותם דרך חדשה: "ויאני אומר לכם, אהבו את אויביכם והתפללו بعد רודפייכם" (מתי ה' 44). והוא גם אמר:

אבל אליכם, השומעים, אומר אני: אהבו את אויביכם, היטיבו עם
שונאיםכם. ברכו את מקליליכם והתפללו بعد הפוגעים בהם (לוקס ו'
(28-27)

היה זה מהפך בצורת החשיבה המקובלת באוטם ימים! ישוע פתח עבורנו
"דרך חדשה וחייה" (עברית י' 20), דרך שתביא לנו חיים במקום מות.

השלום שם קץ למלחמה

יתכן שגם אתה לא חשבת עד כה שלום הוא דרך לנחל מלחמה רוחנית.
עבורי זאת הייתה תפיסה חדשה למורי. כל חייני ניסיתי להילחם את המלחמות
שלוי. שלמדתי על מלחמה רוחנית, שבתי שהמאבקים שלי הגיעו לקיצם.
אחרי הכל, כך חשבתי, מצאתי את הגורם לביעות שלי - ואם אכך לידי את
הسمכות עליהן, אשימים קץ לאומלחות שלי.

והנה מצאתי את עצמי נאבקת בשטן, מאבק שלא הניב את התוצאות
הרצויות, פשוט משומש שהכרתני את השיטות, אבל לא היה לי די כוח ליישמן.
שלום, אהבה ו齊ות הם מקורות של כוח! המחשבות שלי אמרו לי להילחם
באובי עם כל הזעם הנחוץ - לא עם שלום. איך יתכן שלום ינצח במלחמה?
חשוב לרוגע על מלחמה בעולם הרגיל. מה שם קץ למלחמה? כשאחד
הצדדים או שניהם מחליטים לחזול מלחמה. גם אם רק אחד הצדדים
יחליט לעשות זאת,יאלץ הצד השני להפסיק מושם שלא יהיה לוumi
לחילום.

דייב הוציא אותו מדעתו כשהילם بي. אניicusי ורגזתי,
ורציתי שיאמר משחו, שיספק לי את הדלק שהיה נחוץ לי כדי שאוכל
להמשיך ולהילחם. אבל כשחבין שאני מחפש מישחו לריב איתנו, הוא אמר
לי בשקט: "אני לא מתכוון להתווכח איתך".

לפעמים נהג להיכנס למכוונית ולעזוב את הבית לזמן מה, מה שהרגיז אותו
עוד יותר. אבל הנקודה היא שלא יכולתי לריב עם מישחו שלא היה מוכן
לחילום בחזרה. אם תמודד עם המאבקים השונים שלנו בדרכים של שלום
ונגיב בנועם ובשלווה, ננצח במלחמה!

השיטות שישוע לימד אותנו, שיטות שמובילות לניצחון, הן ההפך הגמור
מה שנראה לנו הגיוני. ישוע אמר לנו למכור את רוכשו ולתת את תמורתו
לנזקקים, והבטיח שכך יהיה לנו יותר ממה שהיה לנו בהתחלה (מתי י"ט

(21) הוא למד אותנו שהראשונים יהיו האחרונים וה אחרונים - הראשונים (פס' 30). הוא למד שהדרך שモבילה למעלה היא דרך השפה, דרך שירודת למטה. שams נשפיל את עצמונו, נורם (מתי י"ח 4; כ"ג 12; יעקב ד' 6; פטר'א ה' 6).

ישוע כבש וניצח על ידי נמיות רוח וענווה. הוא שלט בדרכים של נדיבות וטוב לב. הוא השפיל את עצמוו, ובסיומו של דבר קיבל את כל הסמכות לידיו. אם קיבל את השיטות האלה, על אף שהמוח שלנו אינו מסוגל לתפוס אותן, נקבל גם את העובדה שלמים הוא הדרך לנצח במלחמה הרוחנית. כשבני ישראל הגיעו לים סוף והבינו שהמצרים רודפים אחריהם ומשיגים אותם, הם התמלאופחד וזעקו לעזרתו של משה:

ויאמר משה אל העם: "אל תיראו! התיצבו וראו את ישועת ה' אשר עשו לכם היום, כי אשר ראיתם את מצרים היום - לא תוסיפו לראותם עוד עד עולם. ה' ילחם לכם ואתם תחרישו" (שמות י"ד-13-14).

משה אמר להם להחריש ולא לפחד! איך יכולו בני ישראל לעשות את זה? הרי הם עמדו לפני מלחמה. היה עליהם להחריש משום שזו הינה הדרך היחידה לנצח באומה מלחמה! אלהים עמד להילחם עבורם, בתנאי שייבינו את ביתחונם בו. כשבועות מתעוררות, הנטייה שלנו היא להתרגו, לדבר על מה שאנו מרגשים ולנסות כל מיני פתרונות, בתקווה שנמצא משהו שייפעל ויшиб את המצב לקדמותו.

אבל התנהוגות הזאת הולמת את מי שמאמין וمبקש לחיות על פי אמונתו. התנהוגות הזאת לא תעזר לנו לנצח! علينا "להחריש", להירגע ולשמור על השלום שלנו. ישוע נתן לנו את השלום שלו. שלום זה הוא חלק מהנהלה שלנו בו. השטן מנסה לגוזל אותו מאיינו כל הזמן, אבל הוא שלנו ועלינו להיאחז בו.

מה שאלהים נתן לנו - שיק לנו. אנחנו יכולים לשמש בו, לשומר עליו, לאבד אותו או לתת אותו למשהו אחר. אדם הראשון ניתנה השיטה על העולם שנברא, והוא מסר אותה לידי השטן, שנקרא שר העולם הזה. אלהים לא ברא את השטן בתוך שר העולם הזה. אם כך, איך הוא הגיע למעמד הזה?

אדם ויתר על המעד שאלוהים נתן לו והפקיד אותו בידי השטן. אל תחוור על השגיאה הזאת עם אותם דברים שכבר הושבו לך באמצעות קורבנו של ישוע. הנחלה שלנו היא מדහימה. שלום הוא חלק ממנה - חלק חשוב מאוד.

יש להבין את חשיבותו של השלום. היה נחוש בדעתך לשמר על השלום שלך וליהנות ממנו. בכל פעם שאתה יוצא לקרבQC נועל את הנעלים עם הנכונות לבשורת השלום. אלהים סייפק לך את כל הנקודות החיליברטיות בצבא השמיים. הוא צייד אותך בכל מה שדרושים לך לקרב: צדק, אמת, שלום, ישועה, דברון, אמונה ותפילה (אפס' ו'). מאמינים רבים נושאים איתם את כל הנקודות במקום לבוש אותם. אל תישא את נעליו שלום בידיך כאשר היי חוץ בלבד - נעל אותו! חן יעוזו לך להילחם את מלחמת האהבה.

שְׁמוֹנָה עֶשֶׂרָה

מַלחֲמַת הַאַהֲבָה

אחד העקרונות המופיעים שוב ושוב בכתובים קובע של הרע יש להתגבר בעזרת הטוב. "אל תנית לרע להתגבר عليك, אלא התגבר על הרע בטוב" (רומי י'ב 21). אם נתהלך באהבה, הרוע לא יוכל לשלוט בנו. האהבה היא החלטה - היא מփשת מישחו שאפשר לברך אותו. האהבה מफשט הזדמנויות לבוא לידי ביטוי. האהבה פועלת בשיתוף פעולה עם האמונה:

במשיח ישוע אין חשיבות לא למילה ולא לעורלה, אלא לאמונה הפועלת בדרך אהבה (גלאט' ה' 6).

אהבה פועלת בדרך של אהבה. אנשים רבים חושבים שיש להם אמונה רבתה, אבל כשבודקים את הפרי שלהם מניבים, רואים שיש בהם מעט מאוד אהבה. הם אולי מצטיירים כאנשים עם עצמה, אבל כוח רוחני אמיתי בא לידי ביטוי דרך פרי הרוח, דרך אהבה:

אם בלשונות בני אדם ומלאכים מדובר ואין בו אהבה (אהבתו של אלוהים), הריני כנחותה הומה או כמצחטיים רועשים. אם תהיה לי מותת הנבואה (היכולת לפרש את רצונו של אלוהים ואת מטרותיו) ועוד כל הסודות ואשיג כל הדעת, ואם תהיה בי כל האמונה עד להעתק הרים ממוקומם ואני בו אהבה, הריני כאן וכאפס. אם אחילק את כל רכושי לצדקה וגם את גופי לשרפיה ואני בו אהבה - לא יוועל לי דבר. האהבה סבלנית ונדייה. האהבה אינה מוקנתה. האהבה לא תתפאר ולא

תתנשא. היא לא תנагג בGESOT, לא תדרוש טובות עצמה, לא תרגז ולא תחשוב רעה. האהבה לא תשmach בעוולה, כי באמת שמחתה. היא תכסה על הכל, תאמין בכל, תקווה לכל ותשבול את הכל. האהבה לא תימוט לעולם. (קור"א י"ג 1-8).

פנים רבות לאהבה

האהבה דומה ליהלום מנצח. יש לה פנים רבים. בשלב זה נבדוק תשעה מהם :

1. סבלנות
 2. חביבות
 3. נדיבות (האהבה אינה מקנה)
 4. ענווה (האהבה אינה מתפארת ואיינה מתנשאת)
 5. נימוס (האהבה אינה נוהגת בGESOT)
 6. חוסר אונכיות (האהבה אינה דורשת את טובת עצמה)
 7. מוג נוח (האהבה אינה רוגזת)
 8. תומך לב (האהבה אינה חושבת רעה)
 9. כנות (האהבה שמחה באמת)
- היעדר אהבה פותח את הדלת בפני מריבות. אילו האהבה הייתה שם כשהמРИבה דפקה בדלת, המРИבה לא הייתה מצליחה להיכנס. הטוב היה מתגבר על הרע. האור היה מגרש את החושך. המומות היה נבעל ונעלם כליל בתוך החחיים.

אחד היסודות הבסיסיים ביותר באמונה שלנו קובל שישוע בא כדי להושיע את האנושות :

ישוע מנצח, אשר אלוהים משח אותו ברוח הקודש ובגבורה, התהלך בארץ כשהוא עושה חסד וקורפא את כל הנדכים תחת יד השטן, כי אלוהים היה איתו (מה"ש י' 38).

אנחנו נעים לאהבותו של אלוהים, שבאה לידי ביטוי בישוע המשיח. האהבה שלנו מושכת אותנו מן הדרכים הישנות והמרושעות שלנו, ומשנה אותנו כך שנזקמה לו. הרשות שלנו נבעל בתוך הטוב שלו.

ישוע "התהלך בארץ כשהוא עושה חסד", ולכן היה מוגן מפני השטן. האהבה שהפגין הפה לשריוון האור שלו: "הלילה חולף והיום קרב. על כן נסירה מעלינו את מעשי החושך ונלבש את שריוון האור" (رومיה יג' 12).

אם נלבש את שריוון האור מדי יום בימנו, יאלץ החושך לסגת. היכנס לחדר החושך, הצלק את האור וראה באיזו מהירות יעלם החושך וייבלו באור! אם אתה נאבק בשטן, אולי כדאי שתתקיע יותר מאמצים באהבה. מניסיוני למדתני שהקדשתי כל כך הרבה תשומת לב לתבוסתו של האויב עד שלא נותר לי זמן להיות טובה. המלחמה שלי עם האויב הפה אוטה למיריה במקום למינוקה יותר.

בוא נבדוק כל אחד מפניה של האהבה, ונראה כיצד הוא יכול להשאיר את המRibiot מחוץ לתחום.

1. סבלנות

מRibiot פורצות במערכות יחסים משומם שאנשים מאבדים את הסבלנות כלפי הזולות וגם כלפי עצמם. המRibiba היא ההיפך של שלום ואהבה.

2. חביבות

חביבות כלפי אדם מעצבן משמשת כמו שמן משחה, בעוד שנקשות רക מגבירה את הכאב. מRibiot פורצות כאשרנו מתחפשים פרצה כדי להיכנס דרך. "עובד האדון, מן הדין שלא יריב, אלא יהא נוח לכל" (טימפי' ב' 24). החביבות תשאיר את המRibiot מחוץ לתחום!

3. נדיבות

"האהבה אינה מקננת" (קוריא יג' 4). קנהה וצרות עין פותחות לרווחה את הדלת בפני מRibiot. אם אתה מפתחה לקנא, תגב מיד בנדיבות, והשטין יפלע בטוב שתפוגין.

בתקופות מסוימות בחיי הותקפני תדריך על ידי רוח של קנהה. קינאתי אפילו בעבודה שעשו אחרים למען המשית. גיליתי שהזרק הטובה ביותר להתגבר על האויב בתחום זה היא "הפוך על הפוך". במקום לנטר טינה לאותו אדם ולקנא במה שיש לו, אני נותנת לו כדי שייהיה לו עוד. לא תמיד "מתחשק" לי לעשות את זה, אבל שמתי לב שזה פועל. אני לא רוצה לקנא. אני שונאת את תחושת הקנאה ואת צרות העין. בעצם, זהה התקפה ישירה של האויב, ואני יכולה להתגבר עליו עם אותו פן של האהבה שנקרא נדיבות.

4. ענווה

הענווה היא היפך מגאווה והתנשאות. כבר רأינו שהגאווה פותחת את הדלת למריבות. השפֶל את עצמך ותן לאלהים לромס אותך. לא ענווה לא תוכל להימנע מריבות. כדי להשכנן שלום عليك לנוכח בענווה. הגאווה באה לפניה כל משבר (משל ט'ז 18). מערכות יחסים רבות נהרסו בגלל רוח מריביה, רק משומש שני הצדדים לא היו ענוויים דיים ולא היו מוכנים לחכות לאלהים ירומים אותו בעיתו.

5. נימוס

האהבה איננה נוהגת בಗסות. מדהים איך מילים כמו "בקשה" ו"תודה רבה" יכולות לרך כל הוראה שלנו. אלה שיש להם סמכות על אחרים יכולים למנוע מרדנות רבה אם יקפידו על נימוסיהם.

אלוהים משח אותו לשרת בעמדת מנהיגות. מאז ומתמיד היו לי תוכנות של מנהיגה, אבל אני משתמש לא לפקד על האנשים שאני אחריות עליהם. אני מאוד ישירה באישיות שלי, טיפוס של שוחר או לבן. אין לי סבלנות להקדמות ולמבאות. אני מעדיפה לגשת ישיר לעניין. זהה תכונה טובה, אבל היא יכולה לפגוע בזולת אם לא משתמשים בה בנימוס. כולנו זוקקים למחמות קטנות ונעים. הן אולי אינן חיווניות, אבל כדאי להשתמש בהן. אני הבוס, ואני יכולה לומר לאנשים מה אני מצפה שייעשו. אם הם רוצחים לעבוד בשביבלי, הם יעשו בקבשתי. אבל כשאני מקדישה לכך זמן ונוהגת בנימוס, הם שמחים לעשות את רצוני ונשארים איתנו לארוך זמן.

אני מעודדת אותך לעשות צעד נוסף ולנהוג בנימוס עם בני משפחה וחברים. אני חושבת שאנו מראים לעצמנו קצת יותר מדי עם אלה שקרובים לנו. אנחנו מתחננים אתכם כמו שלא היינו מתחננים עם זרים. אני זכרת שרוח הקודש הוכיח אותה לפני שניים על המיללים הקשות שנהגו לומר לבני. רוח הקודש אמר לי: "ג'ויס, אילו הייתה מתחננת עם בעל' באותה מידת נימוס שאתה מפגינה לפני רועה הקהילה שלך, הנישואין שלך היו טובים יותר". מריבות רבות יכולות להימנע בעורת מעט נימוס.

6. חסר אונכיות

באינגרת הראושנה לקורייניטים נאמר שהאהבה אינה דורות את טובת עצמה (י"ג 5). "מי שרוצה לבוא אחרי, שיתכחש לעצמו יתעלם, ישכח, יותר על זכויותיו ועל קידום תחומי ההתעניינות שלו" (פרק ח' 34).

ישוע הוא האהבה בהתגלמותה, ואם אנחנו רוצים לנחל את חיינו כמווּנוּ, علينا לסгал לעצמנו אופי חסר אוניות. הזרע של אופי כזה כבר נזרע לנו בזכויות חי המשיך השוכנים בנו, אבל לנו לטפח אותו. אלוהים זרע לנו את הזרע הזה, וליינו להשקתו ולטפל בו, כדי שיגדל ויעשה פרי לרוב. לא קל לאדם לוותר על עצמו. לבשר שלנו קשה למות, והוא נלחם ללא הרף. מריבות היו חלק בלתי נפרד משרות חיינו, שכן היותי מאד אוניות. במשך השנים, כשהאלוהים החל לדבר אליו בנושא זה, שמתי לב שכשאוניות נעלמת, המריבה מאבדת את הkon שלו. האוניות היא חמה מריבות.

7. מג נוח

קשה להרגיז אדם שבאמת אוהב, שכן הוא אין כועס בקלות (יעקב א' 19). הכתובים מלמדים שהאלוהים הוא ארץ אפיקים. קשה להכעס אתו. אלוהים הוא גם אלוהי האהבה. התשובה לקוצר רוח והכענות שלו לנו. לבקש מהאלוהים כדי להתמודד עם קווצר הרוח והכענות שלו לנו. לבקש מהאלוהים שיחשוף את שורש הבעיה. יכולם להיות לה מספר גורמים. התעללות מכל סוג שהוא בעברנו עלולה להפוך אותנו לאנשים עם כס מודח, שיש לטפל בו. לעיתים קרובות גואה היא השורש של קווצר רוח וכענות.

לבת שלנו היו התפרצויות כס תכופות, ובסתור של דבר היא הבינה שהשורש לכך הוא הרדיפה שלא אחר שלמות (פרפקציוניזם). מניסיוני למדני שהרבה יותר קל לי לרשן את הensus לפני שאני מתרפצת, מאשר להתמודד עם כל ההשלכות של התפרצויות כזאת לאחר מעשה. אני שונאת מריבות ואת ההשפעה שלחן על אנשים. מג נוח טורק את הדלת בפרצוף של מריבות.

8. תום לב

האהבה "לא תחשוב רעה" (קורין י"ג 5). מחשבות מרושעות פותחות את הדלת למריבה. אנחנו צריכים להיות אחרי אחרים למחשבות שמתרכזות בראשנו. הן יכולות להניב פרי טוב בחינוּנוּ, אבל גם פרי רע ובאווש.

לכל אחד מאייתנו יש מחשבות של הבשר ומחשבות של הרוח (רומי' ח' 6). علينا לבחור במחשבות הרוח, כי רק הן מניבות חיים ושלום. אדם אוהב הוא אדם טוב, שמוצא את הטוב ביותר בכל אדם ומזכה ממנו לטוב ביותר. איך אפשר לצפות לטוב ביותר ממי שאיזוב אותנו שוב ושוב? אדם אוהב שוכח את העבר ומתמודד עם כל בעיה כאילו היא הראשונה שצצה. כמה נפלא היה אילו היינו כולנו תמים וזכים. תאר לעצמך מה רב שלומו של

אדם שאף פעם אינו חושב מחשיבות רעות ושליליות. (בעברית אנחנו נוהגים לשאול אנשים לשלום. חשוב לרגע על המשמעות המילולית של השאלה "מה שלומך?" מה השלום שלך? האם יש לך שלום? אם התשובה היא חיובית, נראה שאתה אדם שלם - הרי המילים "שלום" ו"שלם" נגזרות מאותו שורש. ואם אין לך שלום, אתה לוקה בחרס. המתרגם).

אולי אתה חושב שאי אפשר לשלומו של האדם יהיה שלם, שזה נשמע טוב רק בתיאוריה. אני לא יודעת אם אי פעם הגיעו למשה כזאת של שלמות, אבל אני נחושה בדיוני להמשיך קדימה - לעבר המטרה. זאת ממשום שאינו יודע שמחשובות נעימות מביסות כל מריבה!

9. כנות

אדם אהוב הוא אדם כן. הוא אינו מסתפק בהכרזות תיאורטיביות, אלא נותן ביטוי מעשי לכנות אהבתנו. הוא מספק את צרכיו של האדם האהוב עליו, ובאמת רוצה לעזור לו. "תאה אהבתכם ללא העמדת פנים (כנה ואמיתית). שנאו את הרע וצבקו בטוב" (רומי ייב 9).

הגישה שאנו מושם שהן רעות ומרושעות! הן נכונות אל חיינו כמו סופה, ומשائرות הרס וחורבן בכל מקום שהורשו להיכנס אליו. הילחם בהן על ידי היצמדות לטוב.

האהבה היא הדבר הנפלא ביותר בעולם. היא הופכת את החיים לשווים וראויים. האהבה משחררת אותנו מחוק התורה. "אך כת עמדות שלוש אלה: אמונה, תקווה, אהבה. והגדולה שבهن - אהבה" (קוראי יג 13). שאל מבהיר שהאהבה היא הדרך הנעלה ביותר (קוראי ייב 31). הוא התפלל שאהבתנו "תרבה יותר ויותר" (פיל א' 9).

האהבה, כשהיא שופעת, יכולה להתגבר על כל מריבה. האהבה תגן עליו מפני הרע. זהה המלחמה הרוחנית בהתגלומותה. השטן יודע את זה, ולכן הוא נלחם באלה שהפכו את האהבה לדרך חיים. הוא יודע שגם גם אתה תעשה את זה, ת专栏 את מלכות החושך.

במשך שנים למדתי את נושא האהבה, ואני עדין ממשיכה ללמידה על כך חלק מהשגרה שלי בדבר אלוהים. בכלל נטיות הבשר שלנו, מאוד קל לנו להפוך לאנוכיים ולמרוכזים בעצמנו. אבל בעורת אלוהים, עם הלב הנכון, נוכל להתמודד ברוח של אהבה עם מריבות ועם כל מה שהוא מייצגות, ולהביאו אותו דרך קבוע.

תשע עשרה

מריבות ומשיחה

המשיחה של רוח הקודש היא אחד הדברים החשובים בחיי ובעבודה שאני עשוה. המשיחה מביאה אותי אל נוכחותו של אלוהים ומאצילה עליו מכוחו. היא באה לידי ביטוי ביכולת שאלוהים הענק לי, בדלותות שהוא פותח לפני ובכוחו. המשיחה של רוח הקודש מפיצה בי חיים. אני מרגישה מלאת חיים וחזקת בוגרי כשהמשיחה זורמת דרכי. אני עירנית יותר כשהיא באה לידי ביטוי דרכי.

המשיחה של אלוהים היא חלק מהנהלה של המאמין. היא שוכנת בו תמיד:

אתם, יש לכם המשיחה (היעוד, הקריאה, השילוחות) מatat הקדוש, וככלכם יודעים [את האמת]... והמשיחה שאתם קיבלתם מאייתו נשארת בקרבכם [לנצח] ו[לכל] איןכם צריכים למשוחו שילמד אתכם, אלא כמו שימושתו מלמדת אתכם על אוזות הכל - והוא אמת ואני כזב - לפיו מה שלימדה אתכם עמדו בו (יוח"א ב' 27,20).

המשיחה שוכנת בנו תמיד, אבל אין זה אומר שהיא באה לידי ביטוי. הביטוי של המשיחה חיוני למי שרוצה לקבל כוח רב וגבורה כדי לשרת את אלוהים. מריבות מעכבות את המשיחה, מפריעות לה לבוא לידי ביטוי. רוח הקודש מושך אותנו, אבל מריבות מעכיבות אותנו.

ואל תעצבו את רוח הקודש אשר נחתמתם בה (סומנתם כשייכים לאלהים) ליום הגאולה. הִסְתַּרְוּ מכם כל מרירות וחמה וכעס וצעקה וגידוף וכל רעה (כל מרובה). הִי טובי איש לרעהו. הִי מלאי רחמים וסלחו איש לרעהו כשם שאלהים סלח לכם במשיח (אפס' ד' 30-32).

מריבות מעכבות את רוח הקודש. הן מפרידות בין הכוח והמשיחתתו שלו. הכוח שאוצר בשלום, לעומת זאת, קשור אותן לרוח הקודש:

שקדו לשמר את אחדות הרוח בקשר של שלום (אפס' ד' 3).

אפשר לומר שלום וכוח שוכנים זה לצד זה. הם תומכים זה בזו. **בתהילים קל"ג** נאמר שהמשיחת והאחדות הולכים יד ביד:

הנה מה טוב ומה נעים שבת אחיהם גם יחד, כשמן [המשחה] הטוב על הראש יורד על הזקן, זקן אהרון, שיורד על פי מידותיו (ומקdas את הגוף כלו) (תהל' קל"ג 1-2).

בתקופת התנ"ך משוחו מלכים וכוהנים בשמן (סמל לרוח הקודש), שנוצק על ראשם וזרם על זקנם ובגדיהם. לאחדות (שבת אחיהם גם יחד) יש אותה השפעה. אם האחדות מביאה לאוון תוצאות כמו המשיחת, הרי שמריבה - היפוכה של האחדות - מביאה לתוצאות הפוכות.

המריבה חוסמת את זרימתה של המשיחת. לא לשוא הדגשו ישוע ולתלמידיו את חשיבות השליחה. ישוע אמר שאלהים משח אותו כדי שיוכל לבשר את הבשרה ולרפא את הגוף, את הנפש ואת הרוח (ישע' ס"א 1-3; לוקט ד' 18). ישוע נקרא שר השלום (ישע' ט' 5). בתור שר השלום שנמשח למלאכה הוא נותן לנו דוגמה איך המשיחת והשלום צריכים לשכנן זה לצד זה.

בלוקס פרק יי מסופר שישוע שלח שבעים ושניים תלמידים לערים ולכפרים הסמוכים, שהוא עצמו עמד לבקר בהם. הוא הטיל עליהם לרפא את החולמים ולומר לאנשים שמלוות השם קרבה. ישוע הורה להם להיכנס לבית ולומר "שלום לבית הזה!" אם יתקבלו שלום שלהם בברכה, עליהם להישאר באותו בית. אם יושב ריקם, עליהם לעבור ממש לעיר אחרת:

אחרי הדברים האלה מינה האדון עוד שבעים ושניים ושלח אותם לפני שניים שניים, אל כל עיר וממקום אשר התכוון לבוא לשם. אמר להם: "הקציר רב, ואילו הפעלים מעטים. لكن התפללו לאדון הקציר שישלח פועלים אל קצינו."

"לכו ! הנה שולח אתכם ככבשים בין זבים. אל תיקחו עימכם לא ארנק ולא תרמיל ולא נעלים, ואל תהallow לשלום איש בדרכ. לכל בית שתיכנסו אמרו תחיליה 'שלום לבית הזה'. ואם יהיה שם איש שלום, ה'שלום' שלכם ישרה עליו. אם לא - אליכם ישוב. באותו הבית היישארו, ואכלו ושתו ממה שיש אצלם, כי ראיו הפועל לשכרו. אל תעברו מבית לבית (локס ' 1-7).

לפני מספר שנים הרגשתי שעלי ללמד על נושא השלום. יום שלם התמקמתי בmittah שלי ולמדתי את הנושא. ידעתני שאני מחפש משחו בעניין זה, אבל לא היה לי מושג מה לבדוק. עינתי בכל הפסוקים המתאים, וחיכיתי שאור חדש ישפּך על הנושא.

וזו ראייתי משחו בלקס 'י', שעד אז לא שמעתי אליו לב. הרגשתי שאלוהים מראה לי שלום וכוח הולכים זה לצד זה. התלמידים נשלו כדי לרפא את החולמים ולהכריז את מלכות השמיים. אחת ההוראות שקיבלו הייתה לחפש מקום שהשלום שוכן בו, ולהישאר שם. הרגשתי שרוח הקודש אומר לי : "אם את רוצה לעזור למונחים, מצאי את השלום שלך ושמרי עליו".

באותם ימים לא הייתי אדם שלו במיוחד. המערבות שהתרחשו בנפשי היו רבות. הרבייתי לריב ולהתוווכת. לא ידעתני אז שאפשר לחיות בily לריב. כמה חשוב לנחל חיים ללא מריבות. הרוח הראה לי שישוע בעצם הורה לתלמידיו להפוך את המקום שהשלום שוכן בו לבסיס שלהם, וograms אני - בתור משכנו של רוח הקודש - צריכה לשמש בסיס שהשלום שוכן בו.

מאוד רציתי ליהנות ממשicha חזקה בעבודה שאני עשו מען אלוהים, והתפלلت עלי כך דרך קבוע. אלוהים ענה לתפילתי כשהראה לי מה עלי לעשות כדי לאפשר למשיחה שלו לזרום דרכי.

המשיחה של אלוהים שוכנת בכל מי שמאמין בישוע. וכשהלאהים קורא למשחו מאיתנו לבצע תפקיד מוגדר, הוא גם נותן לו את המשיחה שנדרשת לו לשם כך. אבל לעיתים יש בחינוון דברים שיש לסלקם מן הדרך כדי לאפשר למשיחה לזרום במלוא העוצמה.

וכך התחנתי לשים לב שהשtron מנסה להחרור מריבות בין דיבב דזוקא לפני סמינר שניינו אמורים למד בו. שמתי לב שהזו דפוס שחזור על עצמו. כמו כן הבנתי מדוע במשך שנים רבות היו סופי השבוע שלנו, בעיקר לפני שנסענו לקהילה, מריבה אחת גדולה. הכתובים מלמדים בדבר אלוהים צריך להזירע בלב שיש בו שלום, על ידי אדם שהשלום מאפיין את כל מעשיו :

ולעושי שלום - פרי הצדק נזרע בשלום (יעקב ג' 18).

עיוון עמוק בפסוק הזה שופך אור על הסיבה שבגלה מנסת השטן להרגינו אותנו, בדיק עלפני שאנו חווים עומדים לשם את דבר אלוהים ולעשות צעד נוסף קדימה בהילכה שלנו בעקבותיו. בדרך כלל הוא גם מנסה לפעול מיד אחרי שהזרע נזרע, בתקופה נזולו אותו מאיתנו:

הזרע זורע את הדבר (את דבר אלוהים). [אליה] אשר [נמצאים] בשוליו בדרך, במקום שמנזרו הדבר, אלה הם אשר בשומם - בא השטן מיד ולוקח את הדבר שנזרע בהם (מרק' ד' 14-15).

השטן רוצה לחת מקץ את דבר אלוהים לפני שיכה בך שורש. הוא יודע שם דבר אלוהים ייכה שורש, והוא ייניב פרי טוב.علינו להישען על חוכמתנו של אלוהים ולהיות חכמים יותר מן האויב. אנחנו יכולים להרשות לעצמנו לשבת בחוסר מעש ולאפשר לו להרגינו אותנו לפני שאנו מגיעים לקהילה, במידה זאת שלא יהיה מסוגלים לשם את מה שנאמר שם. כמו כן אנחנו יכולים להרשות לו להרגינו אותנו אחרי שאנו יוצאים מהקהילה.

אנחנו צריכים לחשב על הדברים ששמענו מtopicם דבר אלוהים:

עוד אמר להם [ישע]: "שים ליבכם אל מה שאתם שומעים. במידה שאתם מודדים (משכיעים מחשבה ולומדים את האמת ששמעתם), ימדד לכם (תצברו ידע ותגבשו אופי) וגם יוספי לכם (תוכלו לשם עוד)".
(מרק' ד' 24).

השטן יתקוף את מחשבותיך אחרי שתשמע את דבר אלוהים, כדי שלא תחשוב על מה ששמעת. המשפחה שלי נהגה להתකוטט כל הדרך לקהילה, אבל ברגע שפגשנו את האדם הראשון העמדנו פנים שהכל בסדר. "ז'יפתי" לאורך כל האסיפה, מהחתי כפויים ברגע הנכון, אמרתי "אמנו!" במקומות הנכונים והעמדתי פנים שאני חשובה למה שמלמדים שם.

אבל כל אותן שנים תיכננתי איך אנתלט מדייב או מהילדים עד שיתנצלו בפנים. לא היו לי כל כוונות לחזור הביתה ולהchein איזוחה טעימה. לא התכוונתי לדבר איתם בכלל. השטן ח gag באותם ימים.

חולכת שולל. לא הבנתי את מה שבאמת התרחש אצל. הכל היה בסדר רגע אחד, ושנניה אחר כך, כולט נטרפו מכעס, צרכו וצעקנו. או שוכלים גרו על עצם דומיית מוות והוא קרים זה לזה, מה שלא הותיר כל מקום לספק לנו מה שמחשובת הלא נכוונות מתרכזות בראשינו. מריבות חזן,

כאמור, חוסר הסכמה שהתלהת זורם תתקרכע של כעס. רבנו המון, ואני מאמין שזויה מנת חלוקם של הרבה אנשים ומשפחות. האם השטן מרמה אותה כמו שריםה אותה? האם הוא עובד שעות נספנות בニיסון להכעיס אותה לפני או אחרי ששמעת את דבר אלוהים או קראת בו? הוא מעדר שתשאיר בבית במקום ללבת לאסיפה, אבל אם כבר יצאת מהבית, הוא יגרום לך להתרגוז כך שלא תפיק כל תועלת ממה שילמדו שם. שים לב לתרומות ולשיטות שלו. התנדג לו ברגע שאתה מבחין בניסיונות שלו לתקוף אותה. אל תאפשר לו לפעול בחיקך. הוא ינסה להרוג, גנוב ולהשמד אותה. סרב לשתף איתו פעה.

לא משנה כמה עצומה תהיה המשיחה של המורה שילמד בקהילה, היא לא תשפייע עלייך כלל אם תגיע לאסיפה לאחר מריבה. המשיחה של אלוהים אינה יכולה לשכנון היכן שיש מריבה. המשיחה והשלום שלו, לעומת זאת, כן שוכנים זה לצד זה. חשוב שוגם הדובר וגם המazziינים ישמרו על השלום שלהם. הזרע צריך להיזרע בשלום על ידי מישחו שעשו שלום וחומר אליו (בחיו ובחוי אחרים). בתור מהניגגה בגוף המשיח, עלי לשמר על השלום שלי ולעשות שלום, אם אני רוצה להיות ליהנות ממשיחה עצה שתזרום מני לזרות. במהלך הנסיעות הרבות שלי שמתי לב שרווי קהילה רבים מגיעים לקהילה במכונית נפרדת, ואבר בני המשפחה במכונית שנייה. בהתחלה חשבתי שזה קצת מוזר, אבל חלוקם הסבירו לי מדוע הם עושים זאת. ראשית, רבים מעדיפים להגיע לקהילה מוקדם כדי להתפלל ולהתרכז בדרכם שלחים. ושנית, הם רוצחים להגיעה לשם וಗועים ושלווים, ומניסיונים לפחות קל יותר לשמר על שלוחה כשאים מגיעים עם כל המשפחה.

בחר לעשות שלום

אפילו רעים ונגיםulosים להרגינו אדים מוטרד. לפני האסיפות שאנו מלמדת בהן, אני מקדישה זמן לדבר אלוהים ולמה שאלווה שם על ליבי למד באוטו יומם. אני לא מתחבאת מבני משפחתי, אבל בקשתמי מהם לא לומר לי לפני האסיפות דברים שעולמים להרגינו אותה. הם עוזרים לי ומנסים לשמור על אווירה רגועה. גם אתה יכול לעזור לי Kirikich אם תשמור על שלום ושלוחה, במיוחד כשהאתה יודע שהם בלחץ.

אם הבעל חוזר הביתה מיום מעיף במיוחד, האשא יכולה להשווות סביבו שלוחה ולהעסיק את הילדים בפעילויות רגועה, ולא לעורר מהומה.

אם האשה ניקתה ובישלה כל היום לרגל אירוע מיוחד שתוכנן ליום המחרת, הבעל יוכל לשירות סביבה שלוה אם יקח את הילדים החוצה בשעות אחר הצהרים או הערב ויאפשר לה להיות לבדה במשך כמה שעות. אם הילד מתכוון לבחינות גמר ושרוי במתוח רב, ההורם יכולים להתעלם לפחות מהי מהי הסדר שורר בחדרו או מהאופנים שהשair בחוץ, עד שהחלץ ייפחת.

אנחנו יכולים לעזור זה לזה להימנע מריבות. לשם כך علينا לגלות רגשות לצרכים של הזולת. זרע ורעים טובים, ותקצור יבול טוב כשתזדקק לכך. אחרי עשרים ותשע שנים נישואין אני יודעת متى דיבר עיף או מרגיש רע. למדתי לשירות סביבה שלוה ברגעים כאלה, במקום להעלות בפניהם בעיות שונות שצצו באוטו יום.

דיבר הוא אדם מאד רגוע, וסביר להניח שהוא מסתדר גם אם הינו עלה בפניהם בעיות שונות כשהוא עיף או מרגיש רע, אבל מה הטעם להוסיף על משא כבד מילא? השטן אוהב לשים על כבד שאיננו יכולים לשאתו, ואחר כך להמשיך וללחוץ עד שנתפוצץ. אבל דבר אלוהים מלמד שעلينו להשגיח זה על זה. זהו חלק מההתנהגות שERICA לא פגין אדם אוהב:

רדפו שלום עם כל אדם, וגם את הקדשה שבלעדיה לא נראה איש את האדון. הישמרו פן יגער איש מחסד אלוהים, פן יפריע לכם שורש פורה מרירות וייטמאו בו רבים (עברית י"ב 14-15).

אנחנו יכולים לעשות חסד עם מישחו ולעזר לו בכך שלא נפעיל עליו לחץ מיותר בזמנינו לחוצים ממש. אני לחוצה לפני אסיפות. לכל אחד יש זמנים מתחדים ממש. השטן מhapus כל פרצה שדרוכה יוכל להזדחל פנימה. הוא רוצה לחזור בינוינו מריבות כדי שהמשיחה של רוח הקדוש לא תוכל לזרום דרכנו. אלוהים מושך אותנו לכל מלאכה שהוא קורא לנו לעשות - אך לדברים רוחניים. אנשים צוחקים כשאני אומרת את זה, אבל יש משיחה מיוחדת שנחיה עלי כשאני קונה בגדים. כשהיא שם, הקנייה מאוד מוצלחת ואני נהנית מכל רגע. אם היא לא שם, אני לא מוצאת את מה שאני צריכה. וגם אם אני מוצאת בגד שמצוין חן בעיני, אין לי ממש חשק לknoot אותו.

באחד הערבים יצאתי עם דיבר לknoot. התכוונו לבנות את הערב בknoot. רציתי לknoot מתנת יום הולדת בת שלנו ולהציג בחנוויות. דיבר בדרכן כלל נהנה מזה, אבל באותו ערב, כחצי שעה לאחר שהגענו לknoot, הוא התלונן שהוא מאד עיף.

אני רק התחלתי ליהנות מהערב כשדייב התחליל להאץ بي. הוא רצה שאקנה את המתנה ונלך משם. נגעתי. הרגשתי שמריבה עומדת לפrox כל רגע, ושהמשיחה נעלמה. לפטע גם לי לא להתחשך להסתובב בין החנויות. איבדתי את השלום שלי.

עבדתי מאד קשה באותה תקופה ולא יצא לי לבנות עם דיביב כמו שרציתי. כל כך חיכיתי שנייה ביחס בערב החוא, וכשדייב התנהג כאילו איןנו רוצה להיות שם, מצאתי את עצמי נאבקת בכעס, בחוסר סליחה, במריבה, במחשבות שליליות ובדמעות.

ידעתי שזאת התקופה, אבל זה לא הקל על העלבון שלי. דיביב יודע כמה קשה לי לשולט ברגשות שלי, ולכן נשאר רגוע. יצאו מוחנניהם והתחלנו לנסוע לכיוון הבית. עליינו על הכביש המהיר... ובאותו רגע עשו עשינו תאונה. אילולא שמרו עליינו מלאכי שמיים, היינו גורמים לתאונת שרשרת. מה שהתחילה כערב נעים ומהנה הפך לעוגמת נש ומריבה. כך בדיק פועלת רוח של מריבה. היא מנסה לתפוס אותך כשאיןך עומד על המשמר, או שאתה עייף ומוכן לוותר במקום להתנגד.

ماוחר יותר סיפר דיביב שהרגיש מאד רע באותו ערב, ובכל זאת התפלא כמה מהר החמירה ההרגשה שלו. כשהיצאנו מהבית הוא היה בסדר גמור, אבל פתאום הרגיש שהוא לא מסוגל להישאר בקינויו.

אולי נשמע לך קצת מוזר שאני חושבת שיש משיחת מיוחדת למשחו כמו קניות, ניקוי הבית או פעולות שגרתיות אחרות. אבל אני מאמין בכל דבר שרוח אלוהים עוזר לנו בכל דבר שאלוהים רוצה שנעשה, בתנאי שאחנו עושים את זה בעיתוי שלו.

אני לא חושבת שאחנו צריים להיאבק, ואני מאמין שאחנו אמורים ליהנות מהכל. מאד קשה ליהנות ממשחו אם אין לך המשיחת הדורשה לשם כך. נוכחותו של אלוהים, לעומת זאת, הופכת כל דבר קל ומהנה. אני מאמין שאשה יכולה להיות מהמשיחת של אלוהים כשהיא עורכת קניות, אם היא תאמין שאלהים רוצה למשוח אותה לכך. אם היא תתרגו על כך שחשר בחנות מוצר שהיא מחרשת, המשיחת תיעצר, עד שתוחזר השלווה שלה והמריבה שלה עם עצמה תיפסק.

המריבה בדרך כלל פוגעת קודם כל בגישה שלנו. באחד הימים שמעתי מישחי מקטרת על הדואר ועל הפקדים בסניף המקומי. אחרי שהקשบทי לדברים שאמרה על איזוריהם במשלוח, חבילות שאבדו ומחירים הגבוה של

הבולמים, חשבתי: האשה הזאת הכריזה על מריבה גלויה עם רשות הדואר. כל עוד המריבה הזאת קיימת בלביה, היא תסבול בכל פעם שיהיה עליה להגעה לדואר. עצם הדבר על ענייני דואר מרגיז אותה.

מוור ככל שהוא נשמע, פעם רבתיי עם חנות בגדים. كنتי שם שמלת שקרעה זמן קצר אחר כך, והעובדים בחנות סיירבו לקבללה בחזרה. מאוד התרגמתי, וספרתי על כך לכל מי שהיה מוכן לשם. ספרתי על השירות העelog שמקבלים באוטה חנות, ובכל פעם שעברתי לידי הרגשתי שהכעס מלא אותי. ואם היה איתי מישון, חזרתי באזני על הספר והתרגמתי מחדש.

אז לא הבנתי עדין את כל נושא המריבות. אלוהים התחיל להבהיר לי שעליל לשלוח לחנות על המדיניות שנקטה, ועל כך שלא היטיבה לספק את צרכי כל Kohacha. הייתה זו רמה חדשה של סליחה שאלווהם ביקש ללמד אותי. ידעתי שעליל לשלוח לאנשים שפגעו بي, אבל לא למקומות. למדתי שמסוכן לריב עם מקומות לא פחות מאשר עם אנשים. ההבדל הוא של מקום אין רגשות, אבל הוא עלול להשפיע עליו לא פחות מאשר אדם שמרגיז אותי ופוגע بي. באילו עוד מצבים אנחנו זוקקים למשיח?: אני מאמין שיש שינה שזוכה למשיח, שינה שאנו נחננו מהנים ממנה. אבל אם האדם הולך לישון וחושב על מריבה כזאת או אחרת, סביר להניח שלא יהנה משנתו. הוא עלול לחלום חלומות זועעה או להסתובב מצד לצד כל הלילה.

אני מאמין שיש משיחה כשהולכים לעבודה, משיחה שמאפשרת לנו ליהנות ממה שאנו חנו עושים. המשיחה הזאת גם עוזרת לנו לעשות את העבודה בנינויות. אבל אם יש מריבה בין הבוס שלו לבין עובדים אחרים, המשיחה תיפסק. בין שהמריבה גלויה ובין שהיא סמייה, ההשפעה שלה היא אחת.

נחוור לרגע לתהילים קליג' 2. פסוק זה מלמד עוד דבר חשוב. כשהכהנים נשחו לתקפיכם, יצקו את השמן על ראשם. שם הוא ירד על זקן ועל גלגולותיהם. אלוהים הסב את תשומת ליבי לעיקרו חשוב: המשיחה יורדת מהראש כלפי מטה.

אלוהים משח את בעלי כדי שייניג את המשפחה שלנו. אם אני הרבה איתנו, המשיחה שורה עליו לא תזרום אליו ומערכת היחסים שלנו תיפגס. מריבה זו עלולה להשפיע על עניינים משפחתיים אחרים, שלא היו נגעים אילו הקפדי להישאר תחת ה'מטרייה' של בעלי.

יש משיחה ששורה על המנהל של כל חברה או על העומד בראשה, גם אם עובדיו אינם אוהבים אותו ואינם מסכימים אליו. כאשרנו רבים עם הממונה עליו (בין שהמربية גלויה ובין שהיא סמהה), המשיחה אינה יכולה לזרום אליו, והעובדת שנעשה תהייה כרוכה במאבק אחד ארוך. ההליכה לעובדה לא תנען לנו ואנחנו עלולים לעשות טעויות מטופשות. אפילו אם ברור לנו שיש לנו כל הCESSORIM הדרושים לעובדה, מסיבה כלשהי הטיעיות יחוירו על עצמן.

זהו עיקנון בסיסי ביוטר. אלוהים תיקנן את פני הדברים כך שמניגים ישמרו על סדר. אלוהים קרא למשה ומ朔 את אהרון כדי לסייע בידו. כשההמלאכה הייתה כבודה מדי עבור שנייהם, אלוהים אפשר למשה למשוח אנשים נוספים, שיינהיגו קבוצות קטנות יותר. לכל קבוצה היה מנהיג (שם), וכל קבוצה התחלקה לחתיקבוצת וכן הלאה (שרי אלפיים, שריו מאות ושריו עשרות). זהה דרכו של אלוהים, גם אם היא לא ממש מוצאת חן בעינינו.

מרדנות

מרדנות ומריבה הולכות זו לצד זו. במקומות שיש מריבה, יש גם מרדנות, בלבול (מהומה) וככל מעשה רע (יעקב ג' 16). מנהיגים נועדו להשרות علينا ביטחון. כשבוד עושה את מה שהמעביד מורה לו, הוא אינו צריך לקחת על עצמו את על החלטה. הוא פשוט מבצע.

שנאנו מගיבים בצורה נכונה וביראת שמים למה שדורשים מאיתנו האחראים עליינו, אנחנו מגוננים על עצמנו במובן הרותני. אם אכן לסמכו שמעלי מתוק לבדוק לאלהים ולדברו, אינה מזרימה חופשית של משיחת רוח הקודש. אבל אם אמרוד ואסרב להיכנע, אחסום את המשיחה. אני מאמין שכינעה לסמכו מגינה علينا מפני התקפות שטניות, בעוד שמרדנות פותחת בפניהם את הדלת.

הן על המשיחה שזורמת בחיק על ידי הימנעות מריבות. נهل את חייך בעורת המשיחה של אלהים. אלהים נתן לך אותה כדי לעזור לך לבצע את כל מה שעлик לעשות. אנחנו יכולים לעשות את המוטל עליינו בחיל או בכוח, אלא רק בעורת רוח ה' (אכרי ד' 6). שומר על שלווה ורוגע. היה מהיר לשלוח, איטי לכעוס, סבלני ונדייב.

אם אתה חושב שישוע היה מניח אי פעם לשטן לגרום לו לאבד שליטה על הרשות שלו? ישוע הפגון ריסון עצמי מושלם. הוא עשה את זה למען מלכות

השימים, כדי להשלים את מה שנשלח לעשות. הוא הכריז שאלוהים משח אותו לבצע דברים מסויימים, ותולדות חייו מעידים שלא הייתה לו כל כוונה להניח לרוח של מריבה להפריע לו בדרכו.

ליישוע היו אין ספור הזדמנויות לריב עם אחרים, אבל הוא לא עשה את זה. אפילו על הצלב הוא התפלל: "אבי, סלח להם כי אינם יודעים מה שהם עושים" (לוקס כ"ג 34). יהודה איש קריות, הורוזס, פילטוס והפרושים - כולם נתנו לו סיבות טובות לריב. אבל ישוע השתמש בכל הזדמנויות כזאת כדי לחתת ביטוי לתכונה כזו או אחרת של אביו. במקום לריב הוא הגיב בעדינות, בנימוס ובסבלנות.

אני מעודדת אותך להתייצב מול השטן! אל תוטר על המשicha של אלוהים בחיקך, רק כדי לספק איזה וגבש שדווחך אותך לאמץ את דרכי השטן במקום את דרכיו של אלוהים.

ע שרים

המתח הכרוך בשינויים

תקופות של שינויים חן כר פורה למריבות. לא כל אחד אוהב שינויים. גם כשמדובר בשינוי חיובי, תמיד יהיה מישוח שלא ישמח על כך. למשל, מעמיד שחוש שעליו להכנס שינויים, אבל לא כל העובדים מסכימים איתו. כשהארגון שלנו גצל, היה علينا להכנס מספר שינויים בשיטות העבודה. הדברים שיכלנו לעשות בהתחלה, שהוו לנו חמשה עובדים, לא העלו לנו עוד. לאחרונה שינוינו את שעותת העבודה והארכנו את הפסקת הצהרים. בהתחלה שעותת העבודה היו משמונה עד ארבע וחצי, כולל חצי שעה הפסקה בצהרים. אבל כשהתחלנו לשדר בטלוויזיה, רצינו שהmarsד יהיה פתוח שעות ארוכות יותר כדי שאנשים יוכלו להזמין קלטות. איש מהעובדים לא התלונן, אבל אני בטוחה שחלקים שמחו על השינוי וחלקים לא. ככלנו יש העדפות אישיות. יש שינויים שמעודלים לנו ומזיקים对我们. זאת הסיבה שהעומדים בראש הארגון צריכים לעשות את מה שמעודיל לעובדה כולה ולא לנשות ולשמח את כל האנשים. איש אינו יכול לשמח את כולם כל הזמן, פשוט משום שאנחנו שונים זה מזה.

שמעתי לב שכאשר רועה הקהילה מרגיש שروح הקודש מנהה אותו בכיוון חדש, יש בקהילה כאלה שמשמעותם אליו וכאהלה שלא. התוצאות שלנו במצבים כאלה מבוססות בעיקר על ההעדפות האישיות שלנו, אבל אין זה אומר שרועה הקהילה אינו עושה את רצון אלוהים.

רואה הקהילה עשוי להרגיש שאלהים רוצה לרטום את הקהילה למסעות בישור נרחבים. יהיו בקהילה כאלה שיחשבו שזה נחדר, ואחרים שיחשבו שעדיין לבשר בסביבה הקרובה בלבד. אם לא נבין שרוב הרגשות שלנו מובוססים על דיעות אישיות ועל העדפות שלנו, אנחנו עלולים לפתוח את הדלת למריבה.

אין ספור מריבות פורצות בקהילות והורסות אותן רק בגלל שינויים שאינם מובנים לכלום ובאים מקובלמים על כולם. אני אומרת לאנשים שבאים אלינו עם תלונות כאלה, שעליהם לתת לשינוי קצר זמן ולראות מה יקרה. אחר כך עליהם לדבר עם רואה הקהילה שלהם, לא עם אנשים אחרים, ולהביע בפניהם את חששותיהם. לפעם, קצר הבנה של המצב משנה את כל החתימות שלנו אלינו אליו.

אם בסופו של דבר הם יגלו שאינם שמחים בקהילה בגלל השינויים שנעשו בה, עליהם למצוא מקום אחר - אבל לעזוב עם שלום בלב. אסור לעזוב בהנחה שככל השאר טועים. יתכן שהוא שמים עוזים מותאים להם, אבל לא אחרים. علينا לתת איש לרעהו את החופש שאנו נזקקים לו, ולא לשפוט זה את זה:

אחד מאמין שמותר לאכול הכל. אחר, שהוא חלש, אוכל מאכלים חמניים. אל יבז האוכל להה שאינו אוכל, וזה שאינו אוכל אל יחרוץ משפט על האוכל, שכן אלהים קיבל אותו ברצון. מי אתה כי תשפט את עבדך של אחר? הרי בעניינו אדון הוא עומד או נופל. אך הוא עומד, כי האדון יכול לעזור לו לעמוד. יש אדם המחשב (מקדש) يوم אחד יותר מיום אחר, ויש שמחשיב כל יום ויום (רומי י' 2-5).

שינויי מכל סוג מהווים הזדמנויות לרווח של מריבה. אשה במחזור החודשי עוברת דברים יוצאי דופן מושם שהגוף וההורמוניים שלה משתנים. נשיםربות הן بالتתי אפשרויות בזמן המחזור החודשי. מדוע? מושם שהן שונות ביוםים אלה ומרגשות אחרות. בעיות משפחתיות רבות היו נמנעות אילו זכו נשים למנוחה יותר מהרגיל במהלך המחזור החודשי שלهن, אילו נמנעו ממצבים מתחים. כמה ימים אחר כך הן מסוגלות להתמודד בצורה נפלאה עם דברים שטירפים אותן במהלך המחזור.

מצב דומה נוצר אצל נשים בגיל הבנות, כאשרן עבר שינויים קיצוניים. הגוף אינו יכול לעשות עוד את הדברים שעשה עד אז. שינויים אלה משפיעים על חלק מהנשים יותר מאשר על אחרות, אבל אצל רובן מדובר בתקופה

שעלולה לפתח את הדלת למיריבות. דברים שהסבירו את רצונה של האשה עד אז, הופכים לפתע ללא מקובלים. ודברים שהרגיזו אותה אבל היו נסבלים בעיניה, הופכים לבתני נסבלים.

סוף הסבלנות יורד, וכשעצמה הרعش בבית גברת, עלולה לפרוץ מריבה. אם הבעל לא יריעף עליה את החيبة שהוא זקוקה לה, היא תampie בקהלות. היא עלולה להתכנס בתוך עצמה ולהתנהג בצורה שאינה מוכרת למשפחה. הצורך שלה בחיבה ואהבה, אלא כל קשר ליחסים מין, גובר בתקופה הזאת. היא רוצה שיחבקו אותה, ולא יותר מזאת.

אבל נשים צריכות לזכור שהבעלים שלחן אינם יכולים לקרוא מחשבות האשה משתנה, אבל לא המשפחה. בני המשפחה אינם מרגישים כמוות, ואסור לה לצפות שבינו לבין בעל מילימ. עליה להסביר להם מה עבר אליה.

כשאני עברתי את השינוי הזה, למדתי לומר לעצמי: "משחו משתנה, אבל הכל יהיה בסדר בסוף". המיליט האלה הרגינו אותנו. דברי אל עצמן לפעמים, שוחחי עם עצמן בכנות. אל תניחי לשינויים לבבל אותו ולחרור מריבה. כשאנשים מחליפים עבודה, למשל, מתנים קשור עם מישחו או יוצריהם קשרים חדשים - הם נמצאים תחת לחץ מסוים. שינוי דורש מאיתנו תשומת רב ריבה יותר מהדברים שהפכו אותנו לשגרה. וכך שוכן להקדיש תשומת לב גודלה יותר לשינוי, עליו להזניח במידת מה דברים אחרים או להסתגל לשינוי.

אם אתה עומד בפני שינוי מכל סוג שהוא, זכור שהשטון ינסה לנצל את ההזדמנויות. הוא רוצה לכלוד אותך כשאיןך עומד על המשמר, כדי שתאפשר לו להיכנס לחיק בלי להבין מה קורה. הישמר מרוח של מריבה ואל תפנה לה מקום.

אנשים מעוניינים בשינויים, ויחד עם זאת חוששים מפנים. שינוי פירושו התמודדות עם משחו לא ידוע. אנחנו רוצים לדעת מה יקרה בכל שלב בדרך. כאשר אנחנו עובדים על קשר חדש, אנחנו צריכים ללמידה איך אותו יידיד חדש מגיב במצביים שונים. מה הוא אוהב ומה הוא שונא? מה מותר לומר לו ומה אסור? האם הוא נפגע כשמקטרים אותו?

קשרים חדשים טובעים מאייתנו אנרגיות רבות יותר מאשר במחיצתו של אדם שאנו מכירimos במשך זמן רב. קשרים אלה יכולים ליצור לנו מתח, ולגרום ל��רים בתחוםים אחרים. לכן, בתקופות של שינוי היחיד מרוח של מריבה.

הצדلت למריבות עלולה להיפתח גם כשאלותיהם רוצה לשנות אותה. אלוהים משנה אותנו כל הזמן, במידת גברת וחולכת, מכבוד אל כבוד (קור"ב ג' 18). באינגרת לעברים פרק י"ב נאמר שאלווהים מימייר אותנו לטובתנו, אבל בשעה שהוא עונה זאת איננו שמחים במיוחד:

כל מוסר בעת באוינו נחשב לשמהה, כי אם לעצב, אבל אחרי כן יתן פרי שלום וצדקה למתחנכים בו (עברית י"ב 11).

המוסר משנה ומרקם אותנו לישוע במחשבות, במיללים ובמעשים. הפסוקים הבאים מספרים איך עליינו להגביל שאלווהים מימייר אותנו:

על כן אמכו ידים רופות וחזקו ברכיים כושלוות. וכוננו נתיבות ישרות לרגליכם, למען לא יסטה הצלע כי אם ירפא (פס' 12-13).

כדי לכונן נתיבות ישרות לרגלינו, עליינו להפוך את דבר אלוהים לאור לנתייתנו ונור לרגלינו (תהלה קי"ט 105).

ההוראות אלה מבחריות איך עליינו להגביל שאלווהים מוכיח ומימייר אותנו, ומה לעשות כשהוא משנה אותנו. הההוראות נמשכות גם בפסוק 14 באינגרת לעברים, שמהביר שעליינו לדzon "שלום עם כל אדם, וגם את הקדושה שבלעדיה לא יראה איש את האדון". בזמן שתרדוף קדושה ותאפשר לאלוהים לעבד בלבך ולשנות אותו, הקפיד לחיוות בשלום עם כל אדם. לעיתים, כשאלווהים משנה אותנו, אנחנו מבולבלים משם שאיננו מבינים את כל מה שמתחלל בתוכנו. דייב ואני למדנו שבתקופות אלה עליינו לומר זה לזה שאלווהים משנה אותנו. משחו כמו: "אלוהים פועל בלב שלי. אני לא מבינה מה לבדוק הוא עשה, אבל אני יודעת שהוא מתחלל בתוכי. אם אני שונה או שקטה מהרגיל, זאת הסיבה".

לפני שאימצנו את הרגיל הזה, התקופות שבהן אלוהים שינה אחד מアイינו פתחו את הצדلت למריבות. דייב לא הבין מדוע אני מוזרה, ואני לא טרחתי להסביר לו, וזה גם הוא הסתగר והיה שקט מהרגיל. אני חשבתי שימושו לא בסוד עצמו וזה הרגי עותי, מושם שחשבתי שאני עומסה וטורודה ממילא. אתה ודאי רואה איך השטן יכול לנצל תקופות אלה בחינוינו, אם לא נקפיד לרשן את עצמנו במלחין ולהבהיר מה עבר עליינו. עוד דבר שלמדתי מניסיון הוא שאין לי כל יכולות לתת ביטוי לכל רגש שמציף עותי. אם אלוהים משנה אותנו, אני צריכה לתת לו לעשות את זה בלי להיות מלודרטטיבית ובלי לנפח את המצב ולהציגים.

מן הרואין שנשבול בשקט. אנחנו יכולים לעבור את השינויים של אלוהים מחולל בנו בלי לפרק את התסכול שלנו על אחרים. בתקופות כאלה אנחנו יכולים, אף צריכים, לתת ביטוי לפרי הרוח. דבר עם הטובים אותנו על מה צריך, ומהשך בענייניך. תן לאלהים לעשות את מה שהוא רוצה לעשות. אם תיאבק בו, זה רק יכח יותר זמן. פעמים אנחנו מבקשים מאלהים לשנות אותנו, ואחר כך נאבקים בו כשהוא עושה את זה. אנחנו מעוניינים בשינויים, אבל חוששים מפניהם.

שינויים מקדמים אותנו

השינויים נועדו לקדם אותנו, והשון יעשה הכל כדי למנוע את ההתקדמות. אם אתה מתבגר באמונתך, הוא יתנגד לך ככל יכולתו. אלהים משנה את.Libך כדי שבסופו של דבר יבוא השינוי לידי ביטוי חיוני. אלהים רוצה להביא אותך כל הזמן לרמה גבוהה יותר של כבוד ותפארת, אבל השון רוצה להשיכח את דעתך ולמנוע מכך את מה שהאלוהים רוצה לעשות לך.

אין ספור פעמים ביקש אלהים לשנות בי התנהגות מסוימת ו翔וגיה, התנהגות שרציתי להשתחרר ממנה נואשת. היתי נחושה בדעתி להשתנות, בכל מחיר. למדתי מה נאמר בדבר אלהים על הנושא והתפלתי בהתחם, והרגשתי שהסוף קרוב, שאני עומדת לראות את האור בקצת המנחה. ואז התחוללה סערה בקנה מידה כזו או אחר, דרשאה את תשומת ליבי וחיבלה בתהיליך שהיה בעינומו.

הסערות האלה השיכחו ממני את מה שהאלוהים החל לשנות בי. התפניתי לטפל בבעיות שנוצרו. עברו מספר שבועות או חודשים שבו החל רוח הקודש לדבר אליו על אותו דפוס התנהגות, ורק אז נזכרתי כמה קרובה הקיימית לשחרור הסופי, ואיך אפשרתי לשטן - בלי להבין את זה - להשיכח את דעתך. ברוב המקרים, ה"בעיה" שהשtron השתמש בה לצורך זה פתחה את הדלת למ rubble, בין עצמי או בין אדם אחר.

אני מאמינה בכלל ליבי שתחום זה בחינו דרוש תשומת לב יתרה. חשוב על כך, ואני מאמינה שתצליח לזהות את החוט שעובד לכל אורך חייך. האם שמת לב שכאשר אתה מנסה להתקדם בתחום מסוים, השון מחרור מריבה בתחום אחר بحيיך כדי לעצור את ההתקדמות? אכן דוגמה אישית. אני מאמינה שאנו נמצאים על סף תקופה שבמהלכה

זכה לראות ניסי ריפוי רבים מתחוללים בגוף המשיח. משליחות שנייה לתי עם מנהיגים משליחיים אחרים אני מבינה שגם הם מרגישים כך.

במשך השנים למדתי שרוח הקודש מגלה לי דברים שיקרנו בעתיד כדי שאתחל להתכוון לקראותם. ההכנות חיוניות למי שרוצה לשמש כלי ביד אלוהים. כשהרוח דבר אליך על ריפוי חוליים, ידעתו שעלי להתכוון וללמוד את הנושא, להתפלל עליו ולדרוש את פניו אלוהים.

בהדרוגה הראה לי אלוהים מה הוא רוצה שאעשה בעניין, והתחלתי לפעול בהתאם. ואז, בתקווה יממה כמעט פרצו ארבע מריבות בין אנשים אחרים. בהתחלה לא הבנתי מה קורה, אבל זה בדיקות מה שהשטין מבקש עשויים. תרמית פירושה שהאובי נמצא בשליטה, ושלנו אין כל מושג מה קורה. היה עלי להוכיח שלושה עובדים ביום אחד. אינני רומצת שהם אנשים "רעים". זאת פשוט דרכו של השטן. הוא עושה הכל כדי להסביר את דעתנו. הוא משתמש במריבות כדי למנוע את ההתקדמות שלנו. הוא ינסה להשתשמש בכל חולשה שלנו (ולכלנו יש כאלה) בעיקר כאשרנו נמצאים על סף פריצת דרך לרמה חדשה של כבוד.

שלשות העובדים האלה הם אנשים יקרים, בעלי עבר קשה וכואב שהם מנסים להתגבר עליו. אנחנו משתדלים לעזור להם, ומדי פעם אנו נאלצים לטפל בעויות מסוימות שמטעוררות סביב צורת העבודה שלהם. לעיתים הרשותם שלהם יוצאים מכל שליטה. השטן יודע על אילו כפтворים לחוץ, ולשם כך משתמש ברגשות שלהם.

בסופו של דבר ישלוט רוח הקודש ככליל בחולשה הזאת, והיא תהפוך לחוזן בחיהם של השלושה. אבל לעת עתה זהו תחום שהשטין משתמש בו, שכן הם עדין לא מודעים למיניפולציות הערמותיות שלו. כשה קורה, עלי לטפל בכך היות שהם עובדים איתנו. היה לי ברור שכחות "בלתי נראים" נכנסו לפעולה באותו יום, כשכל השלושה התמודדו עם בעיות רגשות.

באותו יום גם כמעט רבתינו עם דייב. יש לנו דיעות שונות לגבי נושא מסוים הקשור בחינוך בנו. כל הורה צריך לטפל מדי פעם בעיות כאלה. אני הרגשתי שעליינו לעשות דבר אחד, ודיב הרגש שעליינו לפעול בדרך אחרת. הבעיה הזאת לא הטירה אותנו ללא הרף, אבל בכל פעם שהחטערה היה עלי לרשן את הרגשות שלי ולזכור שדייב הוא ראש המשפחה.

כשאינו מסכימים בנושא מסוים, אני יכולה לומר את מה שאני חשבת בדרך מכובדת, ולאחר כך עלי להשאיר את החלטה בידיו של דייב ולשמור על

השלווה שלי. אבל על אף שאני יודעת היטב מה לעשות, העשייה עצמה קשה לי ודורשת ממנה מידת מסויימת של תשומת לב. השטן יודע את זה, והוא עורך את הבעיה בעיתוי שבו היא יכולה לחרג אוטית ולחזרה מריבה בין לבי בעלי.

השטן איינו רוצה שאתקדם בנושא הריפוי. הוא איינו רוצה שהלמד ואנלה דברים חדשים בנושא. הוא לא רוצה שאוזר לאנשים ואקל על סבלם. הוא נאבק באמיניות ובהתקומות שלנו בתחוםים שונים, ומריבות הן אחד הכללים האחובים עליו. אנחנו טועים וחושבים שמקור הבעיה באנשים, כשהאובי האמתי שלנו הוא רוח של מריבה.

מן הראו שנעמוד על המשמר ולא נניח לשטן להשתמש בבעיות שלנו כדי לחבל בעבודה שאליהם עושה בחיו של אדם אחר. אין כל פלא שבמתי כי 41 נאמר שעליינו לעמוד על המשמר ולהתפלל. עליינו לעמוד על המשמר בכל מה שנגע לנו עצמנו, וגם בכל מה שנגע לניסיונות של השטן להשתמש באנשים אחרים ובנסיבות שונות כדי לחבל בהתקומות שלנו.

מה הייתה צריכה לעשות עם ארבע הבעיות שהתעוררו באותו יום? היה עלי לטפל בעיות שנוצרו, אבל היה עלי גם להמשיך בלימודים של נוגע לריפוי חולמים. היה עלי לשוחח עם כל אחד משלשות העובדים ולטפל בעיה בדרך שמכבדת את אלוהים, ולא להשרות לעצמי להתרגז בשל כך.

לפעמים אני מתרגצת מכך שעלי לטפל בדברים מסוימים. דייב אומר לי לעיתים קרובות שאילו הייתי מטפלת בעיה במקום לכuous בגללה, הבעיה הייתה נפתרת הרבה יותר. הוא צודק, כמובן, אבל לך לי זמן ללמוד את זה.

בסוף דבר הבנתישמי שאחראי על הרבה אנשים, תמיד יצטרך לטפל בכל מיני עניינים. ככה זה בחיים. אין זה אומר שהאנשים שסרים למרותו הם אנשים רעים. אלוהים רוצה שנעשה הכל באהבה ונתמוך זה בזה, נועד איש את רעהו, נחזק את ידי אחרים ונעזר להם להתකדם.

השטן רוצה לחרור מריבות, לגרום לנו להתווכת, לשפוט ולהחליש זה את זה ולפגוע זה בזה. הוא יודע שהוא יכול לפגוע בחושן של כל קבוצה על ידי מחלוקת. אני צריכה להתפלל ולבתו בכך שאלוהים יעוזר לי לטפל בעיות ולומר את הדברים הנכונים. אני לא צריכה לבקש ימים ולילות ב"חוורות גנוליות" במחשבות שלי על מה שאומר. השטן רוצה למלא את הראש שלי במחשבות מיותרות, וכך לי להניח לו לעשות את זה.

כל כך הרבה פעמים אנחנו מבוים שעות ב"חזרות" על המיללים שנאמרו למשחו שעליינו להתעמת איתו, ואחר כך, כשהגיעה השעה לעשות את זה, אנחנו לא אומרים דבר. הזמן שהקדשו לאוֹתן "חזרות" הוא זמן מבוזבז. מוטב היה אילו הקדשו אותו להגות בדבר אלוהים או למחשבות על טוב לבן.

אם אנחנו בוטחים באלהים, הוא יראה לנו מה לומר בעיתוי המתאים. עלי להקדיש מידה מסוימת של מחשבה לדברים שעלי לומר כדי להיות מוכנה לשיחה, אבל אם לא אקפיד על איזו, אפשר לשטן לבזבז את זמי ולחלבל בתתקומותיו.

זכור שהשטן ינסה להשתמש במריבות כדי למנוע מכך להתקדם בתקופות של שינויים. אין אלה תקופות קלות, אבל הן מביאות אותנו לרמות חדשות של כבוד ותפארת. עמוד על המשמר והתפלל, ונаг בחוכמה כשאתה נתקל בתרמיותיו של השטן.

אפילוג

אחדות לעומת מחלוקת

תוך כדי כתיבת ספר זה שmotyi לב שאני מותקפת יותר מן הרגיל על ידי רוח של מריבה. היו לי יותר "יהודמוניות" לריב עם אנשים משיש לי בדרך כלל. מדי פעם שאלתי את עצמי מה קורה. ורק כשהבעת סימתי לכתב את הספר הבנתי שהשטן תוקף אותי עם רוח של מריבה. אין לי ספק שהוא ניסה להסיח את דעתך, או לגרום לי לכתב את הספר באווירה של מריבה, כשליבי מלא אי שקט, כדי שלא תהיה כל מشيخה על הספר. דברים קטנים שבדרך כלל אינם מטרידים אותך, תחומים שעליהם כבר התגברתי לפני זמן רב, החלו להטריד אותך לפתע. היה עלי להחליט לסלוח לאנשים מסוימים ולא לריב איתם.

במהלך שני סמינרים שניהלונו נוצרו חיכוכים בין אנשי הצוות. שני עובדים שלנו רבו זה עם זה במשרד, והיה علينا לעזור להם ליישב את ההדרורים. עוד קשיים התעוררו, כולם שלולים, אבל אילולא היטבנו להתמודד איתם, הם היו עשויים להפוך לביעות רציניות. לקראת סיום ספר זה אני רוצה להזכיר לך את העיקרונות הראשונים של התמודדות עם מריבה: למד לזהות אותה ולטפל בה.

אם לא תזהה את המריבה, היא תחרוס אותך, ואתה תאשים את כל העולם במקומ לטפל בשורש האמתי של הבעיה. אבל אם תזהה את המריבה, תוכל לטפל בה. מריבה שלא לטפל בה, תחרוס אותך לבסוף.

איש אינו חסין בפני התקפות. בлокס ד' מסופר שהשטן ניסה את ישוע במהלך הczom שלו במדבר:

לאחר שגמר השטן את כל ניסיונותיו, סר מעליו [מעל ישוע] עד לעת מועד (פס' 13).

כל נושא המריבות והסכנות שטמונותה בהן היה על ליבי במשך מספר שנים, אבל השטן ראה בכתבת ספר זה הזדמנות לנסotaות אותה שוב. אני מספרת לך את הדברים האלה, כי אני רוצה שתבין שהשטן מרובה להשתמש במריבות בנייסון להרים אותנו.

הנחיות שליל יצאת נגד מריבות עוזרת לי להבין ולזהות את רוח המריבה. אני מאמין שהוא אני יכול להתייצב נגד האויב בשאנו הרבה יותר חזקה מאשר בעבר. בכל פעם שתתרגל את האמונה שלך בתחום מסוים, היא תתחזק.

במהלך סמינר שלימדתי בו על רוח של פגיעה, ביקשתי מכמה אנשים לעורוך רשימה של הזדמנויות שהיו להם להתחילה במריבה או להיפגע במשך זמן מוגדר. האשא אחת ספירה שבשבוע אחד היו לה ארבעים הזדמנויות אלה. מധים, אבל יכול להיות שאצל אנשים אחרים זהו מספר נמוך. מעגל הרסני של מריבה עשוי לפרוץ כתוצאה מתקנית אחת שלילית. במשל לי' 14 נאמר: "פוטר מים ראשית קדזון, ולפניהם התגעל הריב - נתוש". ככלומר, קל לחזור מדון (מריבה) כמו שקל לשפוך מים. لكن, נתוש עוד לפני שהמריבה פרצת.

אם אתה חושב שפגיעה במישחו, עשה את הצעד הנוסף ואמור לו: "אם פגעתី בך, אני מתנצל". אם יתברר לך שהוא אכן נפגע, בקש שישלח לך. יש כוח מדהים למיללים "בבקשה, סלח לי!" אם אותו אדם בכל זאת יסרב לסלוח, לפחות תדע שעשית את מה שהוא عليك לעשות ושהאתה יכול להיות רגוע ושלו בעניין.

ואם מישחו פגע בך, סלח לו - ועשה זאת ב מהירות. הגן על ליבך. במשל ד' 23 נאמר: "מכל משמר נצור ליבך, כי ממנו תוצאות חיים". חיים מלאי עצמה יזרמו מלבד שמאלה בדבר אלוהים, אבל לב כזו צריך להיות מוגן מפני מרירות ומריבות. התנגד לשטן ברגע שההתקפה מתחילה. אל תחכה עד שייווצרו בעיות קשות. התყיחס למריבה כמו אל מגיפה! הגן שהשטן מסתווב סביביך, מחפש את מי לטרווף. המטרה שלו היא פлаг ולעוור מחלוקות:

כל מלכה המפוגגת בתוך עצמה, סופה שהיא נחרבת, וכל עיר או בית המפוגגים בתוך עצמם - לא יחזיקו מעמד (מתי י"ב 25).

פסוק זה מנביא את החורבן שמחוללות מריבות. הוא בעצם אומר שבית, משפחה, קהילה, עסק, מלכה או עיר שמפוגגים בינם לבין עצמם - יחרבו בסופו של דבר ולא יעדמו. מקום כזה לא יחזק מעמד. תיכון שהוא יפעל במשך זמן מה, אבל לא לנצח.

אני מאמינה שהמשפחה שלנו עומדת גם לאחר שאלוהים יאסוף אותנו אליו. אני מאמינה שגם העבודה שאנו חנכו עושים תחזיק מעמד, ושהילדים שלנו והנכדים שלנו ימשיכו בה מדור לדור, משום שהוא גננות ופועלת על יסודות של שלום. אני מודעת היטב למרובות התכופות המשחררות לפתחנו ומאיימות לפלג אותנו, ו יודעת שעליינו להישאר נחושים בדעתנו ולא לתת להן לפroz.

אלוהים קורא לך להגישים את הייעוד היהודי שהוא תיכון עבורך. יש לך חלק חשוב בגוף המשיח. אלוהים תיכון מראש שחיק יהו פוריים ומלאי עוצמה. יושע שילם מראש המחריר שנדרש לשם כך, וחיים אלה הם שלך, אלא אם כן תאפשר לשטן לגוזל אותך ממקם.

השאר אחריך יורשה והשלם את העבודה שלאלוהים רוצה שתעשה המשיחה של אלוהים שורה עליך בהתאם למשימה שעליך לבצע. אל תחסום את זרימתה על ידי מריבות. הגשם את כל מה שלאלוהים רוצה שתגשים. חייה בשלם עם עצמך, עם אלוהים ועם הזולת:

רחק משאלות אוניליות ונבערות. אתה יודע שכן גורמות מרבות. ועוד האדון, מן הדין שלא יריב, אלא יהיה נוח לכל, מוכשר ללמידה, סבלן (טימ"ב ב', 23-24).

על המחברת

ג'ויס מאיר מלמדת את דבר אלוהים מאז 1976 ועובדת במשרה מלאה בשירות האדון מאז 1980. היא נמנית עם סגל הרועים של קהילת Life Christian Center בطنطا לאיס, מיזורי, ארה"ב. במשך השנים יכשה במסגרת הקהילה תוכנית למודים שבועית בשם Life In The Word ("יש חיים בדבר אלוהים"). ב-1985 הביא אלוהים את התקופה הזאת לחייה לסומה, והדריך אותה להקים את מפעל חייה - Life In The Word, כדי שתוכל לשרת אותו באופן עצמאי ובמשרה מלאה.

לגייס יש תוכנית רדיו משלה, הנושאת את אותו שם ומשודרת ב-250 תחנות ברחבי ארה"ב, ותוכנית טלוויזיה שהוקרנה לראשונה ב-1993 ומשודרת היום ברחבי ארה"ב ובמדינות נוספות בעולם (בארכ אפשר לקלוט את שידורי התוכנית בערוץ Star World של הcabליים).
קלוטות לימוד שלה משוקמות ברחבי העולם. ג'ויס מרובה בנסיונות לצורך כינוסים ולמדת גם בקהילות מקומיות.

ג'ויס ובעלה, דיב, שמשמש כמנהל העסקים בארגון, נשואים זה שלושים וחמש שנה ולהם ארבעה ילדים. הבן הצעיר מתגורר איתם בסנט לואיס.
ג'ויס מאינה שאלווהם קרא לה לעזר לילדים לבט את חייהם על דברו. "ישוע מה צדי לשחרר את האסירים", היא אומרת, "אבל רק מעט מאמינים נחנים מהניצחון הזה". ג'ויס עצמה גדלה בנסיבות קשות, ובכל זאת מצאה את הדרך לחופש ומצילהה לחיות חי ניצחון על ידי יישום דבר אלוהים. מושם כך יש לה את הכלים שמאפשרים לה לשחרר את האסירים ולעוזר להם לבוש מעטה של תהילה במקום הרוח הכתה.

ג'ויס מלמדת על ריפוי הרגשות ועל מבחני נושאים דומים, ומסיעת לאלפי אנשים. עד היום הקליטה למעלה מ-170 סדרות של קלוטות שמע, וכתבה למעלה מ-30 ספרים, העוזרים לגוף המשיח במבחן של נושאים.

חַיִם לֹא מְרִיבּוֹת

روح של מריבה ומחילות
הורשת בימינו קהילות שלמות,
משפחות ומערכות יחסים, ואפלו
פוגעת בקשר האישי שלנו עם
אלוהים. האם השטן הצליח לגוזל
ממק את שלום אלוהים? האם יש
לק מערכות יחסים מעורערות
ומלאות בעיות עם אלה שסביבך?
אין חייב לקבל את הרוח הזו
כמשהו הכרחי. הכתובים מכילים
המון הבטחות נפלאות. הם מבטיאים
לנו שלות נפש, את שלום אלוהין
והרמונייה עם הזולת.

- ב"חימם לא מריבות" תגלה:
- ✿ מדוע מריבות הורשות קהילות
 - ✿ איך אפשר להסכים על חוסר הסכמה
 - ✿ מהו הפתרון למריבות בין הורים וילדים
 - ✿ איך משפיעות מריבות על המשיחת של אלוהים
 - ✿ איך אפשר לסלוח ב מהירות בנסיבות קשות
 - ✿ איזה כוח מעניק לנו אלוהים כשוררת בינוינו
אחדות והרמונייה

